ઉમેદચંદજી કૃત્ય કાવ્ય સંગ્રહ.

ભાગ બીજો.

શ્રી જૈન ધર્મના અભિલાષિયોને માટે છપા-
વી પ્રસિદ્ધ કરનાર જૈન ધર્મ સુબોધ
પ્રસારક સભા.

ભાવનગર.

હરીગીતવૃતમ્.

આ સૃષ્ટી વીષે ધર્મ મોટો. જૈન તણોજ ગણાય છે;
તેમાં થએલા મા'ન પુરૂષો. જ્ઞાની બહુ વખણાય છે.
તેનાં કેટલાં પુસ્તકો ને, કાવ્ય મનને ભાવ્ય છે;
તેવું તમે આ જાણજો, ઉમેદચંદ કૃત્ય કાવ્ય છે. ૧.

સુરત.
"વિક્ટોરીયા" પ્રેસમાં ટેમુલજી બેરામજીએ
છાપી પ્રસિદ્ધ કર્યો.

સને ૧૮૮૪. સંવત ૧૯૪૧.

કિંમત બાર આના.

અનુક્રમણીકા.

પ્રસ્તાવના.

અહો સ્વધર્મિ બંધુઓ, આપ, આપણાં, જૈનધર્મોદયની, સદા ઉમેદ ધરાવો છો, વળી, આપણા જ્ઞાનશાગર ધર્માચાર્યનાં મેળાપ, વખતમાં, ધર્મશાસ્ત્રો સાંભળીને, પોતાનાં આત્મશાધનરૂપ વૈરાગની સાથે, જ્ઞાનઅભ્યાસ વીગેરેમાં અત્યંત પુરૂષાર્થે, વાપરી, આગેવાનીપણું ધરાવો છો, એટલુંજ નહીં, પણ દીનપ્રતિદીન, ઉત્સાહની સાથે, ધર્મક્રિયા કરી સંતોષ માનોછો, પરંતુ, પોતાના ધર્મસંબંધી, પુસ્તકોનું સદા મન રાખો છો, તેથી અમો શ્રી ભાવનગર, જૈન ધર્મસુબોધ પ્રસારક સભા તરફથી, આ ગ્રંથ, માહાન પુરૂષ શ્રી ઉમેદચંદજી સ્વામી કૃત્ય, કાવ્યસંગ્રહ ભાગ બીજો છે, તેમાં સદરહુ પુસ્તકનાં પેહેલા ભાગની માફક, સઘળા વિષપો, ધર્મ અને જ્ઞાન સબંધીનાં છે, તેથી એ પણ ધર્મમાળાનો એક આ બીજો ભાગ ગણવા યોગ્ય છે. તે છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યો છે.

શ્રી જૈનધર્મપ્રસારક, માહાન પુરૂષ શ્રી ઉમેદચંદજી, વખતોવખત કાવ્ય કરી આપણા સ્વધર્મિ સ્વજનોને સંભળાવી બોધ કર્યો તે સાંભળી, બીજા ભાગ સંબંધી સઘળા વિષયો સંશોધન કરી છપાવી બહાર પાડવામાં આવે છે, તે વાંચેથી, તેમાં જે વિષયોનું વરણન છે, તેની ખરી ખુબી માલમ પડશે, અને તેનો લાભ હમેશાં લેવા મન તત્પર રહ્યા કરશે. વળી તે જૈન ધર્મના હીતેચ્છુ સર્વ સજ્જનોને અતિ પ્રિય થઇ પડે તે સારૂ આ પુસ્તક છે.

આ પુસ્તકની અંદર ધર્મનીતી ઉપદેશ સંબંધી જુદા જુદા રાગથી ઢાળ, લાવણીઓ, બારમાસ, ચાબખા સ્ત્રીનાં ભાવ સણગાર વિષે ગરબાગરબી, ઠુમરી, જંગલા, ગજલ, બીભાસ, ભૈરવી,

મેવાડો, હોરી, પરભાતિ, દોહા, મનહરછંદ, વીગેરે એવી કવિતાઓની, ઝડઝુમક રચના, તથા અલંકાર શબ્દોની મેળવણી, રસીક રસીક રાગોમાં રચેલી છે તે કોઈ પણ ગ્નાનીને ગ્નાન, વૈરાગી ને વૈરાગ, પ્રેમી ને પ્રેમ, આસ્તિક ને આસ્તા, ઉપજ્યા વિના રેહેશેજ નહીં.

કાવ્ય સંગ્રહ ભાગ બીજો (૨).

(શ્રી, આદ્રકુમારનો રાસ.)

દુહા.

આદેસર આદે કરી, ચોવિસમા વૃધમાન;
અષ્ટ કરમ ને ક્ષય કરી, પોત્યા સિવ સુનિધ્યાન. ૧.
ચઉદસેં બાવન તેહના, ગણ ધર ગુણ મણિ ખાંણ;
તે પણ સિર સુખે આસર્યા, જીન વચન પરમાણ. ૨.
તેહ આદે મુજ ગુરૂ ભણિ, નમણિ કરૂં કર જોડ;
વાગ્ય વાણી સાંનિધ થઇ, પુરજ્યે વંછિત કોડ. ૩.
તેહ સકળ ને નમિ કરી, ગાસ્યું આદ્ર કુમાર;
વારે શ્રી વૃધ માન ને, હુવા તેહ અણગાર. ૪.
વૈરાગ્ય પામ્યા કિણ વિધે, કેમ વસ્યા ગૃહ વાસ;
સિવ મારગ કેમ આસર્યા, વૃણવું તેહ સમાસ. ૫.
ચર્મ સરિરી પ્રાણીયા, વિલસે બહુળા ભોગ;
વૈરાગ પદમે થિર થઈ, કેળ કરે સીવ જોગ. ૬.

(ઢાળ ૧, દેસિજ કડિની.)

ચાલ, જંબુભર્થેરે દક્ષણ નિવેસ મા,
કમળા કેળેરે આદન દેસ મા,
ઉથલો, આદન દેસે આદન પુર વર,
સકળ પુરમાં વાજીયો,
તસ પુર સ્વામિ ન્યાય નર વર, આદન નામે રાજીયો,
ધ્યાગ ત્યાગ સત્ ધર્મ વાચક, રાચક પર દુઃખ ભંજણો,
નિજ રાજ નિતીક ભાવ સાંતિક, જાચકનો મન રંજણો. ૧.

ચાલ, તસ ઘર ઘરણિરે આદ્રિકા સહી,
સતિ ગુણુ રાતીરે કુળ આશ્રમ રહી,
ઉથલો, આશ્રમે રહી લજ્જા ગૃહી,
ગૃહી સમત મન વારતા;
પતિ ભગ્તી સાધન મિલતી સાજન, કુળ આચાર સંભારતા,
અમૃત ઝરણિ ચિત હરણી, રંજન કરણિ રાયને,
તસ ઉર જનમ્યો ભાગ્ય પરિબળ, નંદન સુખ કર માયને. ૨
ચાલ, આદ્રકુમારરે નામ સોહામણો,
અતિ ગુણવંતો રે ચિત દયામણો;
ઉથલો, દયામણો સબ જન પાળક,
સારક ચિંતિત કાજને.
કળા અભ્યાસિ સદા ઉલાસી, વલ્યભ ધજન રાજને,
પૃણિત વય મે આય થિરત્યો, મોહન વેલ સમાન રે,
જુવરાજ પદનુ નામ ધારક, સુણો સારક અવસાનરે. ૩.
ચાલ, મગધ દેસે રે એક પુર ભલો,
રાજ ગૃહ નગર રે સકળ સિરે તિલો,
ઉથલો સુંદિર મંડન સ્વર્ગ ખંડસમ,
અલંક પુર દેખ લાજીયો,
શ્રેણિક નરવર રાજ પાળે, પર્મ જીન ભગત વાજીયો,
નંદા તસ પટ નાર રૂડી, અભય તસ કુળ નંદનો,
સબ લોક સાખી સત્ય ભાખી, અરી કુળકો નિકંદણો. ૪
ચાલ, સૃેણિક આદન રાય સું પ્રીતડી,
મન મેળાપે રે રાખે રીતડી;
ઉથલો, રીતડી રાખે છેહ ન દાખે,
સચિવ એક દુઃષ મેટણો.
શ્રેણિક સમી પથિ લેઇને ચાલ્યો, આદન રાય ભણી ભેટણો,
જળ વટમાં ચિર કાળ ચરતાં, આર્યા આદન પુર વાસમાં,

આદન નૃપના ચર્ણું ભેટી, ભેટ ધરે ઉલ્લાસમાં. ૫.

ચાલ, ભેટણુ લેઇ રે રંગ૦ ઉલાસમાં,
સચિવ ને પુછે વાત રે વિલાસમાં;

ઉથલો, આદન નૃપ નિજ મિંત્ર સુખની,
કુસળ પુછે ભાવ સું,
તવ સચિવ આદ્યંત કુશળ, વિગત કહી સમ દાવ સું;
આસન વાસન રાય આદન, સચિવ નેં દતે ત્યાંય જી,
મુનિ ઉમેદ ચંદ કહે છે ભાવે, શ્રોતા રસ છે સવાય જી ૬.

(દુહા.)

આદન નૃપ ભણી તિહાં, પુછે આદ્દર કુમાર;
મગ્ધેસ નૃપ કવણ છે, ચરી કહો વીસ્તાર. ૧.
તાત કહે સુત સાંભળો, મગ્ધેસ શ્રેણીક રાય;
મુજ મિંત્રિ આતમ સમો, તેહ મુને સુખ દાય. ૨.
ચિર કાળની એ રીત છે, નહિ અંતર લવલેસ;
દુર દેસ છે તોય પીણુ, કિયો છે અંતર નિવેસ. ૩.

ઢાળ, ૨.

કુરકટ અક્ષર લખી કહે તાજા એ રાગ છે.

આદર કુમર પુછે સચિવનિ આગે, ભલે આવ્યા તમે મુજ ભાગેરે.
મન મોહન પ્યારા, એહ ટેક.
બોલ વિચાર સાંભળજ્યો હમારો,
ઉપગાર માંન સ્યું તમારોરે, મ૦. ૧.
શ્રેણિક નૃપને ઘરે પટનારો,
તસ અંગજ કવણ છે કુમારોરે, મ૦.
નામ કળા ગુણ રૂપ સમેત,

કહો જેમ વાધે મુજ હેતરે, મ૦ ૨.
તવ સચિવ વદે જોડી હાથ,
સુણો આદર કુંમર મુજ વાતરે, મ૦.
હમ સ્વામિ સુત અભય કુમાર,
તેહ ને પહી ચાણે સકળ સંસારરે, મ૦. ૩.
બુધિ ચઉ કળાનો અભ્યાસી,
જોગી ભોગી ભમરલો વીલાસીરે, મ૦.
વરત ધારક તે વારક છે અવરતી,
સોમાકાર મોહન મન મુરતિરે, મ૦. ૪.
પંચ સત મુહુતામે પૃતિ જારી,
રાય જગ્ત સનમાંનથિ ભારીરે, મ૦.
વિનય ધરમમાં ચાવો અધિકારી,
મુજ વયણે સકું ન વિસ્તારીરે, મ૦. ૫.
જસ લયા દેસ સકળ વિખ્યાતા,
સત્રુ મિંત્રુ મુખેં ગુણ ગાતારે, મ૦.
મુજ મુખનિ સત્ય એહ વાત,
વળી એહનાં ઘણા અવદાતરે, મ૦. ૬.
અભયનિ વાત આદર કુંમરે જાંણી,
હરખે બુધિ ગુણ પહીચાંણીરે, મ૦.
સચિવ ભણી વદે નિરમળ વાંણી,
તસ ગુણથિ મિંજારે રંગાણિરે, મ૦. ૭.
મુજ પિત્યા તુને જારે પહાવે,
ગુપ મળજાયો તમે વડ દાવેરે, મ૦.
અભય ભણી મુજ પ્રીત રચાણી,
રતિ વિસરૂં નહી ગુણ જાણીરે, મ૦. ૮.
એક દિન આદન રાય વિચારી,
શ્રેણીક સચિવની ફરી મન વારીરે, મ૦.

શ્રેણીક કારણ ભેટ વિચીત્રા,
લેઇ આપે છે પુંન્ય પવિત્રારે, મ૦. ૯.
આદ્રન રાય નિજ સચિવ નેં પ્રેરે,
જાત તું રાજગૃહી તસ નેરે રે, મ૦.
દોય સચિવ સજાઇ ઉલ્લાસે,
આવે આદરકુમરની પાસેરે, મ૦. ૧૦.
કર જોડી મુખ વાચ ગુણાળી.
હોજ્યો જય વિજય મંગળ માળીરે, મ૦.
ઉમેદ ચંદ કહે સચીવ દો લારી,
મગધ દેસ ભણી મન વારીરે, મ૦. ૧૧.

દોહા.

શ્રેણીક સચિવ વદે મુખ, સાંભળો કુમર મહેસ;
રાય તણી અનૂમત થઈ, જાસ્યું અમારે દેસ. ૧.
આદર કુમર અતિ મુલની, વસ્ત વિચીત્ર પ્રકાર;
સચીવ ને સોંપી કહે, દેજ્યે એ અભય કુમાર. ૨.
વળિ નમણ કે જ્યો માહેરી, કેજ્યો મુજ ચિત પ્રેમ;
આદર કુમરની વીનતી, સદાય કુસળ એમ. ૩.
તવ સચિવ અતિ સાજથી, સામગ્રી ભરપૂર;
ચિર કાળે તે આવિયા, શ્રેણિક નૃપની હજૂર. ૪.

ઢાળ ૩.

ઇડર આંબા આંબલીરે, એ રાગની છે.

ભેટ ભલિ ધરી રાયનેરે, વળી કુસળ કહી વાત.
આદ્રન નૃપ મન રંગસુંરે, કરેછે તુમ ગુણ ખ્યાત, નરેસર,
લેજ્યેત સમન વાર–ટેક–૧.

આદનનાં સચિવનિરે, શ્રેણીક કરે મન વાર;
આસનાદિક મન ભાવસુંરે, પુરવે તસમનો હાર. નરે૦– ૨.
સચિવ એક દિન આવિયોરે, અભય કુમરની પાસ;
ભેટ દેઈ વિગત કહીરે, તે સુણી અભય ઉલાસ. નરે૦– ૩.
અભય સમય વિચાર મેરે, ચિંતવે નિજ મન સાથ;
નામ મુંણી ને મોકલીરે, ભેટ ઉલસીત ગાત. નરે૦– ૪.
ધર્માર્થિ પુરવ ભવેલે, લેઈ સંજમનો એ વેસ;
સાધ વિરાધક વૃત તણોરે, ઉપનો અનારજ દેસ, નરે૦– ૫.
બોધ તણાં અનુભાવ થિરે, જાંણું એ ભવ જીવ કોય,
બોધ ધરમનો જો કરૂંરે, તો ગુણ બોસિગણુ હોય. નરે૦– ૬.
એહ જગતમાં આવિનેરે, જુડયો સંબંધ અપાર;
ધર્મ સંબંધ મિળે દોહીલરે, ભાંખે છે વિર નિરધાર. નરે૦– ૭.
અભય મન મતો કરીરે, બોધણુની મત ઠાંણુ;
કેસરીયો ને મુખ વસ્ત્રી કારે, આસન કરવાળી જાંણુ. નરે૦– ૮.
પેઇ પૃક્ષે પણુ તે કરીરે, દ્વાર જુડી દીયે તાળ;
વસ્ત વિવિધ ભેટ કારણીરે, મેળવિ ધરી ઉજમાળ. નરે૦– ૯.
યત્ન કરી કર સચવિનેરે, દિયે છે અભય કુમાર;
આદન રાયથિ ગોપવીરે, દેજો આદર કુમાર. નરે૦–૧૦.
કેહેજો મુજ મુખ વીનતીરે, મંજુસા ગુંજ સ્થાંને જાય;
ખોલિ લેજો વસ્ત આપનીરે, નિર્મોલ એહ જગમાંય. નરે૦–૧૧.
હવે શ્રેણીક અદિસ થિરે, આદન સચિવ સોહાય;
આદન પુરમાં આવિનેરે, રાયને સિસ નમાય. નરે૦–૧૨.
વિનતિ ભેટ શ્રેણીક તણીરે, આદન નૃપ ભણી દીધ;
ગહવર ગુંજ સામા વસેરે, અવર સંબંધ સબ કીધ. નરે૦–૧૩.
અવસર જોગે તે પેઇનેરે, આદર કુમર હજુર,
કરી અંતરની વિનતીરે, સુણીને ઉલસે છે ઉર. નરે૦–૧૪.
આગળ હવે હુવે જે ચરીરે, સાંભળજો નર નાર,

મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, ચરી તે આદર કુમાર.નરે૦—૧૫.

(દુહા.)

હવે આદરકુમર તિહાં, તેહ મન્જુસ અમોલ;
ગુપ્ત સ્થાંન થિર ચિત કરી, દેખે પેઇ તવ' ખોલ. ૧.
મુખ વસ્ત્રીકા કર ગૃહી, સર્વાંગે ધરે તામ;
ભુષણ રૂપે ન સોભતી, અંગમે કોઇ મુકામ. ૨.
જયણા સ્થાંનકે ધારતાં, રંજ્યો તવ તે કુમાર;
એમ ચતુર ઉપ ગૃણનો, મર્મ લહ્યો તીણુ ઠાર- ૩.
એહ કૃતવ્યતા મેં કિહાં, દેખી છે પુર વાંન;
મુહુરત વિસમતાં ઉપનો, જાતી સમરણ ગ્નાંન. ૪.

ઢાળ ૪.

વામન સિ કૃળ આસ હો, એ રાગની છે.

પુરવ ચરિ વિચારે હો, વિસમીતપણે કુમાર હો
કુમાર હો, લજ્યા વસ મન આપણો રે,
પુરવ મગધ દેસી હો, વસંત પુરનો વાસી હો,
કુણબી હો, સામા નામે ડાહ્યા પણો રે. ૧.
બંધુ મતિ તસ નારી હો, ધરતી પ્રીત અપારી હો.
દોયલારી હો, વસ્તા વાસ સવાસ મારે,
ધર્મ ઘોષ ગુરૂ આગે હો, સંજમ લીયો વૈરાગે હો,
તેમ નારી હો, ગુરણી સંગ ઉલાસમા રે. ૨.
ધર્મા ચરણિ બંધુ મતી હો, વૈરાગ રંગમાં રતી હો,
સતી હો, ખમ દમ તપ ગુણ આગળી રે,
સામ મુનિ દિન એક હો, મતિ વિસરજીને કહો,
વિવેક હો, તજી મતિ ઉસાંગળી રે. ૩.

પુરવ નેહ વિચારી હો, વીષય મનસા ધારી હો,
પરવારી હો, સંજમ કમળા ભાવે થિરે,
એહ ચરી સબ ઠાંણી હો, બંધુ મતિ સતિ જાંણી હો,
પહીચાણી હો, ગુરૂણીને કહે દાવ થિરે. ૪.
ધિગ ધિગ પ્રેમ વિકાર હો, ન ઘટે મુની ગુણ ધારી હો,
અવ ધારિ હો, અણ સણ કરો ગુરૂણી કહે રે,
ગુરૂણીકાર વિચારી હો, સતિ લહે હીતકારી હો,
બલહારી હો, અણ સણ ગીર સીરપર વહેરે, ૫.
કાળધરમ વસ પોહો તિહો, સંજમ ગુણ સમેતિ હો,
વેગેથિ હો, સુર ભુવનમાં અવતરીરે,
સાંભ મુનિ ચરી સુણી હો, વિસમિને સિર ધુણી હો,
અવગુણી હો, મનસા મારા વરતરીરે. ૬.
એહ તન ને એ મન હો, જનમ મુજ્યો અધન હો,
સબંધ હો, ધરીયો વ્યર્થો માહેરોરે,
ગુરૂ મુખે આળોચે હો, અણસણ કરી નીજ પાસે હો.
નિજ દોષ હો, વારે ગુરૂ સંગ જાહેરોરે. ૭.
દેવ ભુવન મે જાઈ હો, મન ચિંતિત સુખદાઈ હો,
કમાઇ હો, વિલસે નિજ કૃત્ય તે ગથિરે,
સુર ભુવન આઉ પાળી હો, પર્યાપતી સબ ટાળી હો,
ગુણ માળી હો, આદર કુમર હુવો વેગથી રે. ૮.
અભય કુમર મુજ ભ્રાતા હો, પરમારથ કરી સાતા હો,
વિખ્યાતા હો ધર્મો પગરણે બોધીયો રે,
જાતી સમૃણની આદ હો, તજ્યો સકળ વિખ વાદ હો,
પરમાદ હો, તજી ધરમ ગુણ સોધીયોરે. ૯.
એક દીવસ કુમાર હો, તાત ભણી નિરધાર હો,
કહે સાર હો, વાત સુણો એક જાહેરીરે,
અભય ને મળસું જોઈ હો, કારદીયો તમે મોહી હો,

મનસોહી હો, તન મન લલતા માહેરીરે. ૧૦.
રાય કહે વછ કાંઈ હો, જાવણ કારજ નાંઇ હો,
દિન કોઈ હી, હુવો નહી એ સંગથીરે,
પત્ર મેળાવો આપે હો, પ્રેમ તેહ પરતાપે હો,
ગુણ જાપે હો, રહો સદા ઈહાં રંગથીરે. ૧૧.
કુંમર રહ્યો ધરી મૌન હો, કાજ સમારૂ જોઈને હો,
છળ લૈને હો, મળસું અભય કુંમારનેરે,
ચિત ચળ જોઈને સજા હો, પંચ સત સુભટ તાજા હો,
તસ સાજા હો, રાખે આદન નૃપ ધારનેરે. ૧૨.
આદરકુમર ચતુરાઇ હો, અશ્વ ક્રિડા મત ઠાઇ હો,
નિત જાઈ હો, કેળ કરણ પુર બારણેરે,
સુભટ હોવે નીત લારે હો, કુમર દિલેં વિચારે હો,
મુજ વારે હો, રક્ષક સેવા સારણેરે. ૧૩.
એક પ્રવહણ અધિકારી હો, તિણ સું કરે મન વારી હો,
કુમાર હો, ગુપ્તપણે વિતી કહીરે,
પ્રવહણ બેડો તમે જારે હો, લેજો અમને લારે હો,
પહુચાડો હો, રાજગૃહ નગરે સહીરે, ૧૪.
એમ દાવ લેઈ ચિત આવે હો, રાજ ગૃહી મે આવે હો,
ભલ ભાવે હો, મળીયા અભય કુંમારનેરે,
પ્રમુદિત નિસ દિને હો, કુમર બેહુ ગુણ લિને હો,
રંગ ભિને હો, ગ્નાન રમણ દિલ ધારણેરે. ૧૫.
વિનવે આદર કુમાર હો, જોગ મિલ્યો હવે તારો હો,
ઉદે સારો હો, કરતારથ ફલ્યો માહેરોરે,
ધર્મ મિલણ ઉજમાળો હો, એ થૈ ચોથી ઢાળો હો,
મનવાળો હો, ઉમેદચંદ કહે જાહેરોરે. ૧૬.

(દોહા.)

એક દિવસ વૈરાગિયો, તેહિ આદર કુમાર;
અભય અનુમત માંગતો, લેવા સંજમ ભાર. ૧.
જેમ સુખ હોવે આપને, જેમ સુધરે નિજ કાજ;
ચિંતિતારથ સબ ફળે, તેમ કરો મહા ભાગ. ૨.
સાસન દેવ તિણે સમે, બોલે બે કર જોડ;
ભોગ કરમ અતિ તાહેરે, પોંચે નહિ મન કોડ. ૩.
કહે કુમર સુર સાંભળો, ત્રોડુ ધનનિ દોર;
ભોગ કરમ એ બાપડા, કરે સું એ મુજ જોર. ૪.
એમ નિઃશ્ચે કરિ વેગસું, વૈરાગિ મહા જોધ;
સંજમ ગિરપર રાજ તો, હુવો પરતેક બોધ. ૫.

ઢાળ ૫.

ચોમાસે અગીયારમે જીરે—એ રાગ.

આદર કુમર વ્રત આદરીજીરે, વિચરંતા જીનપદ દેસ,
વસંત પુર પરી શ્રમમાં જીરે, આવી રહ્યા સની વેસ,
સુણંદ ગુણી, આર્દ્રકા નંદન ધિર. એ ટેક. ૧.
કામદેવનો છે દેહેરો જીરે, જીરણ કાળનું થાન;
તિણ મેં ખંભાશ્રય તે મુનિ જીરે, મૌન મુંદ્રા ધરી ધ્યાંન.
મુ૦ આ૦—૨.
હવે ભાવિક જન સાંભળો જીરે, બંધુ મતિ સુરવાસ;
દેવાયુ ને અંતે ઉપની જીરે, વસંત પુરમાં જન્માસ.
મુ૦ આ૦—૩.
ધનપતિ શ્રેષ્ઠિ ને ઘરે જીરે, ધનવંતી સકળની નાર;
બંધુ મતિનો જીવ તે જીરે, તસ ઉદરે અવતાર.
મુ૦ આ૦—૪.
જનમાં તરે તેહ બાળનું જીરે, શ્રી મતિ નામજ દિધ;

વચ પરણીત જોબન સમે જીરે, રૂપ કળા ગુણ નિધ્ય.
મુ૦ આ૦—૫.

મધુ વાસર મધુ માસમા જીરે, તિણ સમય તેહ બાળ;
સખી મંડળ લેઈ ક્રીડ વાજીરે, આવિ દેવળ ઉજમાળ.
મુ૦ આ૦—૬.

બાળક્રીડા સમે બોલતી જીરે, થંભ વરો બેનિઆજ;
તે જાણો સિરનો સેહરો જીરે, તેહસું કરો ઘર કાજ.
મુ૦ આ૦—૭.

તવ તે સરવે સુંદરિ જીરે, પ્રતેક થંભાનિ લાર;
લાગી રમે પર મોદ સું જીરે, ધરતિ હરખ અપાર.
મુ૦ આ૦—૮.

શ્રી મતિ આવિ વેગ સું જીરે, મુનિ થંભ દિલ સાથ;
મુનિ થંભ દોનું સંગમે જીરે, મન ભર ભરતિ બાથ.
મુ૦ આ૦—૯.

તિણે સમે એક દેવતા જીરે, બોલે છે અદ્રસ બોલ;
શ્રી મતિ પુરવ ભાગેમે જીરે, વિંદ મેલ્યો સુર તોલ.
મુ૦ આ૦-૧૦.

રત્નવૃષ્ટી સુર ત્યાં કરી જીરે, ઘન ગરજે જળધાર;
શ્રી મતિ બીહીતી તે સમે જીરે, મુની ચર્ણે વળગી તે નાર.
મુ૦ આ૦-૧૧.

આદ્રરમુનિ મન ચમકીગો જીરે, નીરખે છે નયણ ને બોલ;
શાંમાં સ્પર્સ મુને હુવો જીરે, સત્ય સાસન દેવ બોલ.
મુ૦ આ૦-૧૨.

ઉપશ્રગ વારણ કારણે જીરે, ચરણે ઠેલી તતકાળ;
સંચર્યા જીન પદ દેસમાં જીરે, તવ ચિંતવે તેહ બાળ.
મુ૦ આ૦-૧૩.

એ ભવમાં સિર સેહેરો જીરે, એ મુજ પ્રાણ આધાર;

અવર વરવાના સુસ છે જીરે, વરતે અભિ ગૃહ લાર.
મુ૦ આ૦—૧૪.
મુનિ પડીચાંણુ કરી ખરી જીરે, શ્રી મતિ વિસમીત ચિત;
તવ વસંત પુર રાઝીયો જીરે, લેવા આવ્યો સબ વીત.
મુ૦ આ૦—૧૫.
દેવ અંબર રહિ ઓચરે જીરે, કંન્યા દાન અમે દિધ;
કામ ન આવે તુજ પાયકો જીરે, અંત વચન તુજ કીધ.
મુ૦ આ૦—૧૬.
તવ રાય મન રિઝીને જીરે, સકટમાં રિધ ભરાય;
શ્રી મતિ સમેત આણીને જીરે, ધનપતી નેં દતે રાય.
મુ૦ આ૦—૧૭.
સુણો શ્રોતા મુજ વિનતી જીરે, આગળ વાત રસાળ;
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે જીરે, એહ છે પાંચમી ઢાળ.
મુ૦ આ૦—૧૮.

(દોહા.)

તાત કહે નિજ પુત્રીને, એ ધન દિધેલ કેણ;
શ્રિ મતિ કહે નિજ તાતને, વાચક મધુરે વેણ. ૧.
તુમ જામાત નિચે દતિ, નહિ અવર દુજો કોય;
વિતક કહી સબ તાતને, સુણતાં હરખિત હોય. ૨.
શ્રી મતિ રૂપનાં પાસમાં, બાંધેલ નર અપાર;
માંગા કરે ચિત ચાવથિ, વંછે નહિ તે નાર. ૩.
આ ભવ મુજ ને એક છે, પ્રીતમ સિરનો મોડ;
ભાગ જોગે મળિ આવશે, પુરશે મનના કોડ. ૪.
તાત કહે તુજ કંથને, પરખીયેં તસ કેમ;
બાઇ કહે ચર્ણ ભેટતા, પદમ નીરખ્યો તેમ. ૫.

ઢાળ ૬.

સોવન સિંધાસણ રેવત્તી—એ રાગમાં છે.

શેઠ કહે તવનિજ બાળને, સાંભળો પુત્રિ મુજ વાતરે,
ધર્મ ક્રિયા કરો નિજ મંદિરે, જેમ સોહે નિજ કુળ જાતરે;
વંછિત ફળે રે જેમ આપણો, એ આંકણી. ૧
સુભ ભાવનારે અંત રંગથિ, દેજ્યો દેજ્યો મુનિ સુધ દાનરે;
એખણિક વ્રત ગુણ રાખવા, વિનયથી દેજ્યો સનમાનરે. વંછિ—૨.
ભિક્ષા લેઈ જબ મુનિ સંચરે, દેખો દેખી ચરણ નિહાળરે;
પુરવ પુંન્યોદયે તેહ મુનિ, આવિ મળે તુજ પ્રતિ પાળરે. વંછિ—૩.
શ્રી મતિ બાહરે બોલ તાતના, સાંભળતાં થઈ ઉજમાળરે;
નિત નિત મુનિ પ્રતિ લાભતિ, તજી તજી અવર જંજાળરે. વંછિ—૪.
એહ ક્રિયા નિત પ્રતેં સાર તાં, બહુકાલ્યા વરસ ત્યાં બારરે;
આદરમુનિરે તવ વિચરતા, આવિયા ગુણધર સારરે. વંછિ—૫.
ભિક્ષા ભાવ માસ અંતે નગરમાં, સાંચરે તેહ અણગારરે;
રાજપંથે ઇરીયા સમેતથિ, દેખે દેખે શ્રી મતિ સુ નારરે. વંછિ—૬.
પદમ સૈનાંણી દ્રિગ દેખને, તેડણ પ્રેરીરે એક દાસરે;
દાસ આવિનેરે કહે વિનય સું, ભિક્ષારથે આવો ને અવાસરે. વંછિ—૭.
તવ મુનિ મંદિરે પધારીયા, સપ્તમી ભોમી પગ ધારરે;
શ્રી મતિ આવિરે નમી ભાવ સું, બોલે બોલે વચન વિકારરે. વંછિ—૮.
જોબન વનમાં મેલી એકલી, ગયા તિણ દેવળથી ત્યાગરે;
દાન દ્રુમ વૃક્ષ ફળ્યો આંગણે, અબ નહીં જાવણરો લાગરે. વંછિ—૯.
સુર વચન મુનિ અવધારને, વિગ્ન દ્રષ્ટિ અવસર દેખરે;
શ્રી મતિનેરે વદે બોધ સુ, ભોળી કેમ ભુલે તું વિવેકરે. વંછિ—૧૦.
મુનિ સંગે ચુકિ નવ બોલીએ, વીષય છે દુખરસ વેલરે;
કાંમનિ કહે હવે બોધનિ, લયા સબ નિજ થકી મેલરે. વંછિ—૧૧.
મુનિ વિસમીત થઇ ઓચરે, સાંભળો સુંદરી સુજાતરે;
બાર વરસ રહું આંગણે, પછે તજું જગત વીખ્યાતરે. વંછિ—૧૨.

મોક્ષ લેઇ સંજમ ોહોળાવિયો, ધર્યો ધંધા જગવાસી ભેખ..,
વૃત છાંડી ગૃહ માંડી ત્યાં રહ્યા, પુરવ કૃત્ય નિજ રેખરે. વંછિ—૧૩.
વિર કહે સુણ વછ ગોયમાં, જગતમાં નિજ કૃત્ય જોરરે;
ભુગ્તવ્યતા કૃત્યની લીધા વીન્યા લિહે નહીં અવિચળ ઠોરરે. વંછિ—૧૪.
આદરકુમર ક્રમ જોગથી, ધરી રહ્યા તીહાં તે ઉલાસરે;
મુની ઉમેદચંદ એમ કહે, શ્રોતા સુણો આગમ સમાસરે. વંછિ—૧૫.

(દોહા.)

ત્રિણ વરસ હુવા જીસે, પ્રગટે એક કુમાર;
રૂપવંત રળિયામણો નામે જયવંત બાળ. ૧.
દિન દિન વયે કરિ વાધતો, સોભિત મોહન વેલ;
વરસ નવનો જબ હુવો, રમણ રમિ કરે ખેલ. ૨.
તવ આદરકુમર કહે, સાંભળ સામિનિ વાત;
હવે આધાર છે તુજને, રાખશે તુજ અખ્યિયાત. ૩.
હવે સંજમ વૃત આદરૂ, રહૂ નહિ ગૃહ વાસ;
એમ કહિ પરિયંકમે, પોઢણ કિયો ઉલાસ. ૪.
તવ શ્રી મતિ મન વિસમી, કાંતણની વિધિ સાજ;
કાંતવા બેઠિ રેંટિયો, સારણ ઘરનાં કાજ. ૫.

ઢાળ ૭.

ધારણી મનાવે રે મેઘ કુમારનેરે,—એ રાગ.

ક્રીળ કરંતો હો આયો નિજ મંદિરે, જયવંત કુમર ઉલાસ;
કાંતણ બેઠી હો દેખે તવ માતને, રોસ વચન કહે તાસ. કે૦—૧.
આજતો જનુનિ હો અચરજ એહ વાતની, કરો કાંઇ એહ કામ;
આસતો ન મેટિ હો બેઠી હેઠી કાંતવા, એહ ધન આવે કાંઇ કામ.
કે૦—૨.

માત તો વિચારી હો હુંવારી વછ તાહેરી, સુણ તું મુજ મુખ વાત;
તાત તો તુમારો હો વૈરાગી રાગી વરતનો, સંજમ લેઇ અપ જાત.
કે૦—૩.

આજ મુજ આગે હો વછ તું છું નાંનડો, રહીવું છે તાહેરે મોસાળ;
મુજ સાવરીયો હો સુપને દેખ્યો નહીં, કેમ કરૂં તુજપાળ.
કે૦—૪.

તિણે નેં કારણીયે હો મનમેં ધીરજ આદરી, કરશું કાજ સમાર;
તાત ને વિજોગે હો કુંમર અસાંગળો, માત વચન ચિંત ધાર.
કે૦—૫.

ઝડકૃથિ સાહી હો કાંતી કર કોકડી, બોલે છે માતનિ લાર;
બંધણ બાંધુ હો પરીયંક સાથ સું, જાવા ન પામે લિગાર.
કે૦—૬.

એમ દ્રઢ ચિંતે હો આયો નંદન વેગસું, તાત પરીયંકની પાસ;
માયાની નિંદરે હો દેખે આદરકુંમરજી, અહો અહો બાળકનિ આસ.
કે૦—૭.

સુતર ને ત્રાગે હો બાંધે ત્યા વિચારીયો, જેના તંતુનો વિસ્તાર;
ગણીત કરીને હો મતો મન એક કરી, રહીશું સુતની લાર.
કે૦—૮.

બોલે મુખ બોલી હો રાખો ને પુત્રજી એટલું, હવે ન મુજથિ જવાય;
નયણાથિ દેખી હો કર ગ્રહી ને ગણે, બાર તંતુ દિલ લાર.
કે૦—૯.

આદરકુંમરને હો કહે મોહ રાયજી, ચળચિત કેમ હોય;
મુદત ન પોહોતિ હો જૈલ તણી તાહેરે, ચાલે ન અપિલ યાં કાંય.
કે૦—૧૦.

જંજીરા બંધને હો પડખુંન અધ ઘડી, પિણ નહીં ત્રુટે એ દોર;
કુમર કામનિ હો આદર કુમર કહે, કૃત્ય આગે ન મુજ જોર.
કે૦—૧૧.

શ્રવણ કરીને હો શ્રોતા મન વિચારજો, આતમ કૃમ શું વિટાળ;
મુનિ ઉમેદ હો ચંદ કહે રંગ શું, સાતમી ઢાળ રસાળ.
કે૦—૧૨.

(દુહા.)

આદરકુંમર ઘરે થિર રહિ, ચૌવિસ વરસ જામ;
સુખ સું રહે રસ રંગમે, ક્રિડથિ કરે આરામ. ૧.
ભોગ કરમ ના અંતમે, આયો સુધ મન ધ્યાંન;
રહિ મધ્ય જબ જામની, આઈ પુરવની સાંન. ૨.

ઢાળ ૮.

કુટિ આયો જબ મંદિરે લલનાં,—એ રાગની.

ભોગ ચરમ નિસ સંગમે લલનાં, ચિત ચિંતે હો આદરકુમાર;
જોવો ગતી કર્મનિ લલનાં. એ ટેક.
પુર્વ ભવે અમે આદર્યો લલનાં, નિરમળ હો વ્રત અણગાર.
જો૦—૧.

નિર્તિ ચારપણે આદરી લલનાં, કરતા હો ઉગર વિહાર; જો૦
ચરણ કરણ ગુણ આદરી લલનાં, નિર લેપી હો સંજમા નુસાર.
જો૦—૨.

ત્યાં પિણ કર્મનાં જોગથી લલનાં, મન વિકળે હો સંજમ વિરાધ; જો૦
મન વચ અસંજમ ભાવસું લલનાં, નામ લહ્યો હો તિહાં મે કુસાધ.
જો૦—૩.

તેહ કર્મના પાસથિ લલનાં, જાઈ ઉપનો હો અનારજ દેસ; જો૦
અસુભ જોગે સુભનો ઉદે લલનાં, અભય મિલ્યો હો ગુણનો નિવેસ.
જો૦—૪.

સુજગુણ કારક તે સહી લલનાં, તસ બોધે હો મુજ ઉદે ભાવ; જો૦

સંજમ સાજ સમાજને લલનાં, મે તો લહ્યો હો મુનિ ગુણ લાવ.
જો૦—૫.

પુર્વે મન વચનથિ ગયો લલનાં, હવે ગયો હો ત્રિવિધિથિ જોગ; જો૦
સંજમ છાંડયો ત્રિણ વિધથિ લલનાં, કેમ છુટું હો એ કર્મ સંજોગ.
જો૦—૬.

વાધી ભવ લતા વેલડી લલનાં, કૃમજોગે હો મેળવ્યો અપાર; જો૦
મુળ ઉતર ગુણ લોપીયા લલનાં, દુરલભ બોધી હો ફલ સ્યું સંસાર.
જો૦—૭.

અધ્રુવ વિખય રસમાં રચ્યો લલનાં, હવે મોડું હો વિપયનો મુળ; જો૦
પ્રુવત્રિ રત્નયે માહેરા લલનાં, ગ્રહું વેગે હો સંજમ અમુલ.
જો૦—૮.

નિસ અંતે ઉઠી વેગસું લલનાં, શ્રીમતી ને હો કહે દિલ વાત; જો૦
મુજ અભિગ્રઃ પુરો હુવો લલનાં, હવે લેસ્યું હો સંજમ સુજાન.
જો૦—૯.

નવ સુંદરી વિલખી થઇ લલનાં, મુખે વદે હો તું પ્રાણ આધાર; જો૦
આપ રેહેસ્યોરે સંજમ વાસમાં લલનાં, અમ બેલી હો કવણ સંસાર.
જો૦—૧૦

આદરકુમર કહે નારને લલનાં, નિત રેજ્યો હો ધર્મ સમાર; જો૦
ભવાંતરમાં એહ આસરો લલનાં, તસ જોગે હો સુખ રસ સાર.
જો૦—૧૧.

એમ કહીરે વૃત આદર્યો લલનાં. કૃમ અરી હો હણવાને કાજ; જો૦
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે લલનાં, અષ્ટમિ ઢાળ હો પુરણ થૈ આજ.
જો૦—૧૨.

અષ્ટ ઢાળ રે ગ્રંથ દેખને લલનાં, સમાસ હો વરણવ્યો એહ; જો૦
હવે સુત્રનો મત મેળવી લલનાં, કહું ભાવે હો સુણો ભવી તેહ.
જો૦—૧૩.

દોહા.

આદરમુનિ સુધ ભાવના, ધરતા મનમેં મુદાર;
મગધ દેસ રાજ ગૃહ ભણી, ચાલ્યા હરખ અપાર. ૧.
વિકટ અરણવે સાચર્યા, નિર લેપી મુનિ રાય;
સાંમંત આદર રાયનાં, મિળે પાંચસેં ત્યાંય. ૨.
આદરમુની યેં પુછતાં, બોલે સુભટ તે વાંણ;
અમ છળિ તમે આવિયા, લોપિ અમે નૃપ આંણ. ૩.
આદન રાયના ડર થકી, અમે લિધી તમ કેડ;
તમ ન મિળા અમ યે દસા, તસકર નામ આહેડ. ૪.
ધર્મ બોધ મુનિ તવ કરે, બુઝે સુભટ તેવાર;
સંજમ વ્રત ગૃહ્યો તે સવે, ગુણ ધારણ અણગાર. ૫.
હવે આદરમુનિ આવિયા, રાજગૃઃ પાસે ઉલાસ;
ગૌસાળો નિન્હવ મળયો, બોલે આદરમુનિ પાંસ. ૬.

ઢાળ ૯.

ભલેરે આવ્યા હો રાવળ રાંમજી—એ રાગની છે.

ગૌસાળો કહે માયા કેળવિ, આદરમુનિને તે વાતજી;
વિરની ચરીરે તે ન સાંભળી, સકળ જાણું હું વિખ્યાતજી. ગૌ—૧.
આદે એકાત પણો આદર્યો, પ્રતિ બંધન નૈ લેસજી;
એકાકી પણોરે મૌન ભાવ સું, સોહે દિગ મુંદ્રા વેસજી. ગૌ—૨.
જબ લગે અમે તસ સંગે રહ્યા, તબ લગ બંધન નહિ કોયજી;
અવગુણ જાણી અમે મોસર્યા, અમ પાંખે એહ દસા હોયજી. ગૌ—૩.
સાજ ભ્રષ્ટ થઇ એકલો, ઉભગ્યો પરીસાથિ એહજી;
મોહ બંધન વસ આસરી, ચતુર સંઘ થાપે તેહજી. ગૌ—૪.
સમણા સમણી નર નારસું, સુર સુરી આદે સંગજી;
આ જીવીકાને વસે બોધસું, અતિ સય વાણી રંગજી. ગૌ—૫.

નિજ માહાંત પણે કેળવી, મુગ્ધજન ભર માયજી;
આસપાસે બાંધી તે છળે, જાણી કુમત સવાયજી. ગૌ–૬.
નેક બોધ નહી એહનો, આદી અંત બીન ભાવજી;
આપ અજાણે તસ ભેટતાં, લેસ્યો કવણ કમાયજી. ગૌ–૭.
કહે આદરમુનિ નિન્હવને, બોલ વિમાસિને બોલજી;
જગત ગુરૂ નાંણ દરસથિ, અવર નહી તસ તોલજી. કહે–૮.
રાગ દ્વેષ દોય ક્ષય કર્યા, આદિ અંત લગે તેહજી;
નિરાસિ નિબંધ સું એકલા, છદ મસ્ત કેવળમે હોયજી. કહે–૯.
આપ રમે નિજ આપમે, તાપ ત્રિવિધિનાં ટાળજી;
જાપ ન જપે કોઈ જાપમે, મોહ બંધનકું નિકાળજી. કહે–૧૦.
તારણ ભવોદય પારથિ, બોધિ કરે ઉપગારજી;
સમ વિસમ દોય પંથથિ, દેસ વરત અણગારજી. કહે–૧૧.
એહ દોય મારગ સ્થાપનાં, આદે કેઇ અનુભાવજી;
દુર બુધે તેં તો નવિ પરખીયા, એહ તરણનો દાવજી. કહે–૧૨.
સાવદ્ય નૈ નિરવદ્ય બોલતા, કહીયે મૌન સભાવજી;
ખટ દ્રવ્ય ખટ કાય રાખવા, બોધ બીજનો દાવજી. કહે–૧૩.
શ્રમણ સારક જગ્ત કાજનો, ત્રિસલા નંદન વિરજી;
પ્રતનિક પણે અભ્યા ખાંનથી, લેસ્યો કેમ ભવતીરજી. કહે–૧૪.
વિર સ્તવનાંને કારણે, આદરમુની ઉપ દેસ્યોજી;
ઢાળ નવમી ગુરૂ ગુણ તણી, ઉમેદવારે સુણી લેસ્યોજી. કહે–૧૫.

(દોહા.)

મૌન રહિ ગૌસાળો તવ, બોલે મન વીચાર;
મુજ ધરમની વારતા, સાંભળ આદરકુમાર. ૧.
સિતો દક બીજ કાયની, સાવદ્ય પિંડ સમેત;
કારણે રમણિ રમણસું, મુનિ સંજમ ફળ લેત. ૨.
વળી એકાકિતું વિચરવું, પુર નગર ઉપ ગ્રાંમ;

વન આરામ નીવાસમાં, ફિરતાં વાધે માંમ. ૩.
કર્મ બંધન તસ નવ હુવે, લાભે જસનો ઠામ;
આપ પર ઉપગારનો, સરિર સુખ આરામ. ૪.

ઢાળ ૧૦.

ચિત કહે ભૂંહ્મ રાયનેરે—એ રાગ છે.

આદર મુનિ ગૌસાળક ભણીરે, સત્ય બૌધ ઉપદીસ્યો હો,
ધર્મ એ નહી અણગારનો, હોવે નહિ એ જગીસ હો;
નિન્હવ બોલ માંનોને. ટેક—૧.
દગ સચેત બીજ તેહ પિંડરે, ભુગ્ત રમણી અનુસરતિ હો;
વિર જીણંદ એમ ઓચરે, એતો જાણો દેસ વર્તિ હો. નિ૦—૨.
ભોગી ગ્રસ્ત ભોગ કારણેરે, ધન અર્થે પરદેસે હો;.
સિતોસ્ન સહે નિસ એકલારે, ફરતા અનેક નિવેસ હો. નિ૦—૩.
ક્ષુધ્યા ત્રખ્યાદિકે પિડતારે, કરતા કાય કળેસ હો;
તમારે મતે નર એહુવારે, હોસે જગત મહેસ હો. નિ૦—૪.
આદર કહે ગૌસાળા સુણોરે, મુજ વાત ઉલાસ હો;
તમારે બોધે નર બાપડારે, કરસે ચૌગત વાસ હો. નિ૦—૫.
તવ ગૌસાળો રૂસીયોરે, ઉતર દીયેન એક હો;
અંન્ય દર સનીને આસરી, બોલે બોલ અટેક હો. નિ૦—૬.
ગૌસાળક કહે આદરનેરે, ભેખ જગમાં અનેક હો;
ત્રસ થાવર ભોગી તે રહેરે, કેમ નિંદો તસ ધ્રેખે હો. નિ૦—૭.
આદર કહે ગૌસાળા ભણીરે, પરતિર્થિની વાત હો;
એમ આપ મત રાખવારે, પરનિંદે છે કુજાત હો. નિ૦—૮.
એકાંત દ્રષ્ટિ મતિ એ વદેરે, આદિ અંતમેં ભિન હો;
સ્વાર્થે દોય નાડી ત્રાસતા, એ તો મમતેં મલીન હો. નિ૦—૯.
નિંદુ નહી કૌ પ્રાણનેરે, તસ કૈતવ્ય ભાંખિ હો;

પક્ષા પક્ષ રાગ દ્વેષ નહીરે, મે તો તસગુણ દાખિ હો. નિ૦—૧૦.
મુળ ધર્મ ગુણ બાહીરારે, આપ આપ મતે બોલે હો;
નિજ અકૃત્ય ને સાતીનેરે, પર અવગુણ બોલે હો. નિ૦—૧૧.
સત્યા સત્ય ન અનુભવેરે, ઇહ ભવ સુખ રાચી હો;
સદ ગુણ ઔષધિ રૂષતારે, તોસે કહું મે સાંચિ હો. નિ૦—૧૨.
મુજ ધરમ જગ સેહરોરે, ઔષધ વિર ઉદાર હો;
આદ્યંત મધ્ય ગુણ બોધમાં, લાભે નૈ કૌ વિકાર હો. નિ૦—૧૩.
નિઃશ્ચે વ્યવહાર દ્રવ્ય ભાવનોરે, જ્ઞાનાદિક બોલ ચાર હો;
પ્રમાણ ચૌ નિક્ષેપ નયથિરે, મોક્ષ મારગ ધારે હો. નિ૦—૧૪.
નિજ ગુણે પર ગુણ રાખવારે, બોલું નિંદક નિવારી હો;
પર પરવાદે પર દુખીરે, મુજ કૌ ન વિકાર હો. નિ૦—૧૫.
તવ ગૌસાળક મૌન સુંરે, કરે કવણ વિચાર હો;
ઢાળ દસમી પ્રસ્નોતરનીરે, કહી મે ઉમેદવારે હો. નિ૦—૧૬.

(દોહા.)

ગૌસાળો તવ બોલિયો, સાંભળ જો મહા ભાગ;
કાયર છે તુજ વિરજી, સાધ સરણે રહે લાગ. ૧.
રહિ ન સકે યહ એકલો, રખે કૌ વિજ્ઞ પતિ આય;
પુછસે પ્રસ્ન વાગર્ણે ઉતર દે સ્યું કાંય. ૨.
એમ નિઃશ્ચે કરી આપસું, તમ સમા ગ્નય સાથ;
વિચરિ કરે આજિવિકા, એહ અચંભિત વાત. ૩.
આદર કહે ગૌસાળને, વિર અનંત ગ્નય હોય;
આપ તર્યા પર તારવા, મુનિ સંગે વસે સોય. ૪.
અર્ક મંડળ પ્રકાસથી, ઉડુ ગણ ન દિસે કોય;
વિર વાણી બૌધ આગમે, છદ મસ્ત જોર ન હોય. ૫.
એમ અનેક નય જોગથી, ગૌસાળકને દેઇ ડંક;

આદરમુનિ નિજ સિસ સું, ચાલે આગે નિસંક. ૬.

ઢાળ ૧૧.

ભોળીડા હંસારે વીસય ન રાચિયેં—એ રાગ.

હવે મળીયારે સાંખ્ય મતી તીહાં, આદરને સનમુખ આય,
કહે નિજ ધર્મરે આદર ને બોધવા, સાંભળો અમ મુખ વાય;
આવો મુનીવર તરણ યે ધરમમાં. ટેક—૧.
ગોસાળો માઈરે ધર્મ આજીવીકા, દાખવે બાહીર ભેદ;
અલીક વચન યેરે સરીર ધર્મનો, સુંણતાં ઉપજેરે ખેદ. આ૦—૨.
ધર્મ હમારેરે નહી યેહ વારતા, જાંણો તમે નિરધાર,
તત્વ પરીક્ષારે એહ સાંખ્ય મતની, વરણવું સવીસ્તાર. આ૦—૩.
ખળનો પિંડરે વસ્ત્ર આ છાંદિને, અનારય ધરી મન ભેદ;
નર સંકલ્પેરે સસ્ત્ર પ્રહાર સું, જો કરે તેહનોરે છેદ. આ૦—૪.
લાગે કર્મરે તેહને નર તણો, એ ક્રમ દુરગત દેત;
ખળ પિંડ ધારીરે નરને જો હણે, તે ક્રમ ખળનોરે લેત. આ૦—૫.
તુંબો ને બાળરે બાળને તુંબાનો, તે પીણ ફળ એમ હોય;
ચળી કોઈ પ્રાણી રેહેણીને ચાવતા, ખળ પિંડ ધારે મન જોય. આ૦—૬.
માસ ખમણનોરે પારણો કિજીએ, તે ખળ પિંડ સમ જાણુ;
એહ પ્રતિજ્ઞારે ઉતમ અમ તણી, એહ તરણ ગુણ ઠાણુ. આ૦—૭.
આદરમુનિવર અચંભિને બોલીયા, એહ સું સંજમ ફળ જાય;
હિંસક મારગ જાણું તાહેરો, કેમ જાણું એ શુખ દાય;
આદરમુનીવર વરજે બોધને—એ ટેક ૮.
અહિંસ્યા મારગ સુમત ગુપતનો, સાધું હું ભાવ વિસુધ;
પ્રજ્ઞા નય નિરે લહી મે ભાવ સું, હવે કેમ હોઇ અબુધ. આદર૦—૯.
ઉર્ધ ને અહોરે તિરીયે દિસ તણાં, સુક્ષમ બાદર દોય;
ત્રસ ને થાવર નામ કરમ વસેં, જનમ મરણ તસ હોય. આદર૦—૧૦.

તે સમ પ્રાણીરે જીવીતવ્ય આસથી, વળી સુખ અર્થ સવાય;
અર્થ ન સિઝેરે તેહને વિણાસતાં, હણે તે દુરગત જાય.આદર૦—૧૧.
કરણ ત્રિ જોગેરે હણેહણાવે નહીં, હણતાને નહી અનુમોદ;
જૈન વચનમાંરે મુળ વરત આદે, સેવતાં હોવે પરમોદ. આદર૦—૧૨.
હિંસક પ્રાણી સમો નર હિંસકી, એહ દોયનો એક મત;
કર્મ વિપાકેંરે સદપ કરે નિજ ભણી, ચવિ જાય ભવ દુરગત.આદર૦—૧૩.
એમ અનેકરે વચન વૈરાગનાં, સાંખ્ય ને કિયો ઉપદેસ;
જૈન મારગમાંરે જો તમે અનુસરો, રહે નહીં કુમતનો લેસ.આદર૦—૧૪.
જૈન મત ધારીરે મુનિ સુત આહારસું, દોસ સકળ પરીહાર;
સિવ સુખ કારણ પોષણ દેહનો, મમતા નહી છે લગાર. આદર૦—૧૫.
આદર કહેરે તમે રસ લોભસું ફળ કહી જમણ મનાવ;
એમ નહી મુજરે પ્રમ નિરલેપમાં, તમ ગુણે અમ નહી ભાવ.આદ૦—૧૬.
સાંકય મતીનેરે તેહ નિરા કર્યા, ચાલે આદર ઉજમાળ;
મુનિ ઉમેદરે ચંદ કહે રંગ સું, એ એકાદસમીરે ઢાળ. આદર૦—૧૭.

(દોહા.)

તેહવે આગળ ચાલતાં, વિપ્ર મળ્યા વેદ જાણ;
બોલેછે આદર ભણી, સાંભળ ગુણ મણિ ખાણ. ૧.
એ બે મતને નિરા કર્યા, એ બે વેદ વિરૂધ;
તમે મળતા અમ મત ભણી, તૂણ વચન અતિ સૂધ. ૨.
વેદ બોધ જગ તારણો, એ સમ અવર ન કોય;
આવિ રહો અમ મત ભણી, વેદ અભ્યાસી હોય. ૩.
વેદ વિમત તુજને કહું, સાંભળજો એક ચિત;
વિધિ યજ્ઞાદિક વિગત સું, ધારણ કરજો મિંત. ૪.

ઢાળ ૧૨.

વીમળ જીણંદ સોભાગી હો પ્રભુજી—એ રાગ.

વિપ્રજી આદરમુનિ ભણી બોલે નિજ અંતર ચિત ખોલે;
સ્માતક નીજ ખટ કર્મ અભ્યાસી, નહી કોઈ જગ તસ તોલે હો,
રૂષીજી સંભળો. અમ અવદાત. તમે ઉતમ કુળ જાત હો. રૂષી૦—ટેક—૧.
ત્રિકાળે મંજન કરી નીજ અંગનો, વેદાંનું સાર ચિત લાઇ;
જાગ્ય વિધી આદે સકળ કતવ્ય, સાધતાં કર્મ પુળાઇ હો. રૂષી૦—૨.
વિપ્ર તે વૃત ધર એહવા માહાતમ, હોય સહસ્ર પ્રતાપી;
ભોજન ભગતથિ જેહ નર આપે, તે નર કર્મ લર કાપી હો. રૂષી૦—૩.
વાંછિત સુખ મીળે તેહ સુગુણને, વાધે નવ નિધ સાર;
પુન્ય કલ્પદ્રુમ સ્વર્ગના ફળતો, સુખ સંપત તો અપાર હો. રૂષી૦—૪.
વેદ વાયક અમ એમજ બોલે, તેહ વચન છે અમોલે;
તેહ ભણી તમ હેતનાં અરથિ, કહું છું અમરત તોલે હો. રૂષી૦—૫.
આદરમુનિ નિજ મુખે ઉચારે, જાણ્યું એ ધર્મ વિચાર;
આપ સનાતક કહી વિષેષતા, તે કેમ જાણું ઉપગર હો;
વિપ્ર નર, સાંભળો તેહ ગુણ ધાર, એહ જગત નહી તારે હો. વિપ્ર૦—૬.
ગુણ છતાં કહું છું રે તમ મુખે, રતિ ન ધરો ચિત દુખ;
સુખક રિપુ સમ તે નર જાણું, ચોટ કરતાં નહી ચુકે હો. વિપ્ર૦—૭.
આપેરે સાવદ્ય કતવ્ય મેં જુજ્યા, વેદ અંતરમે ન ભિંજ્યા;
નિરાસિ ભાવનો ભેદ ન લેખે, આસનાં પાસમાં રીઝ્યા હો. વિપ્ર૦—૮.
પ્રાણ વધે વળિ અલિક ઉચારે, અદત ગૃહે સભ ભાવે;
નિત ત્રિયા રંગ ભોગમાં લુબ્ધ, વિત પરાયુ ચિત આવે હો. વિપ્ર૦—૯.
રયણી ભોજન જમે ભલે ભાવે, વેદ ચિતમાં નહી આવે;
ભુગતને મૃત્યકાનો પિંડ એ લેખે, મધુ સમવારી મુખે ગાવે હો. વિ૦—૧૦.
જનમ ને પાણી ગૃહણને કાળે, મર્ણાંત પિંડ કર ગૃહે;
શુદ્ર ને ક્ષત્રિ કુળે દાન દતે લા, લેતાં ન વિપ્રને શ્રય હો. વિ૦—૧૧.

જ્વાળાનિ ઝાળમાં વસ્ત જે નાંખે, તેમ તેમ વાધે જગ દેખે;
તેમ એ વિપ્ર જગ પાસેં સ આસી, ત્રસ્માં પુરણ નહી લેખે હો. વિ-૧૨.
ભુગ્ત દાતાની ધરણી મેન વાંછે, વિષયાર્થિ વડ દાવે;
દાન દત્યુ સગ જગ્તનો લેવે, તે કેમ વિપ્ર સોહાવે હો. વિ૦-૧૩.
ઘર ધરણી ને બાળ બે ચાર, જગત જાચીને વરાવે;
ગુરૂ પદ આપનો નામ ધરાવે, એ કેમ વેગે તરાવે હો વિ૦-૧૪.
એહને ભોજ ન દતે છે જે નર, તે નર સ્વર્ગ નહી ભાળે;
વિપ્રનો પોષણ લાભ લેઈને, ફળે તે નરક વિચાળે હો. વિ૦-૧૫.
વેદ વાયક ઘર વિપ્ર છે દુજ્ત, તસ ગુણે તમે નહી બુઝયા;
નિંદ્યા ન કિધી મે તો વેદ વિરૂધનો, વાયક સુણી નહી રીઝયા હો. વિ૦-૧૬.
વેદાંતિ કહ્યા શ્રી વીર જીણેસર, ત્રિણ વેદરે જેહ વારે;
ત્રિલિંગ ટાળી આપ સંભાળી, પોહોચે સિવ ને દુવારે હો. વિ૦-૧૭.
જૈન જયણા સું આપ વિચારી, લહ્યો મે મર્મ તમારો;
એમ કહી નીરા કરીને ચાલ્યા, ઢાળ બારમિ ગુણ ધાર હો. વિ૦-૧૮.
ઉમેદચંદજી ઉમેદ ધરીને, કહે છે ભવી નર ચાવે;
નિરવદ્ય વેદ ધરો ભાવ બ્રામણ, સુખ લાભે ઉદે ભાવે હો. વિ૦-૧૯

(દોહા.)

આદરમુનિને ચાલતાં, ત્રિદંડી સાંક્ય મતી યેક;
મળ્યો આદર ભણિ કહે, બોલે ધરિ વીવેક. १.
આવિ રહો અમ વાસમા, અમ ધરમ મહા ભાગ;
પ્રવૃજ્યાયેત્રિ દંડની, એહ તરણનો લાભ. २.
તેમ હમ ધર્મ વિરૂધ નહી, દેખ્યો છે પર તક્ષ;
અકળ અરૂપી આતમા, નિઃશ્ચેપે છે અલક્ષ. ३
એહ જગતમાં આતમા, જાંણુ પંચ મહાભુત;
તત્વ પંચ વિંસ પિંડ સું, ગ્નાન રમણનો કુત. ४.

ઢાળ ૧૩ મી.

વિર સુણોને મોરી વિનતી—એ રાગ.

ત્રિ દંડી સાંખ્ય મતી રે કહે, એહ જગને હો સકળ એક શ્વરૂપ;
ભેદા ભેદ ન દુસરો, એક આતમ હો આતમ વ્યાપી અનુંપ. ત્રિ૦—૧.
ઈંદુ બિંબરે લક્ષ પાત્રમે, જળ જોગે હો જળ જોગે અનેક;
દિસે જેમ નેત્ર ચેષ્ટાથિ. પિણ ચંદ્ર હો ચંદ્ર અંબરમે એક. ત્રિ૦—૨.
તેમ સકળ જગેં પરસર્યો. એક આતમ હો એક આતમ એહ;
થાવર જંગમ દોયનો, નહિ દુજો હો નહી દુજો કહે જેહ. ત્રિ૦—૩.
બ્રાંમણ ક્ષત્રિને વૈષમાં, વળી શુદ્ર હો વળી શુદ્રની જાત;
એમાં આતમ દુસરો, નહી હોવે હો નહી હોવે વિખ્યાત. ત્રિ૦—૪.
પંચ ભુત રૂપ આતમા, પરસ પરેહો દોયનો એકજ ભાવ;
એહ વિણસતાં એહ વિણસે, બંધ મોક્ષ હો બંધ મોક્ષનો દાવ. ત્રિ૦—૫.
સુકૃત્ય દુઃકૃત્ય ફળાશ્રઈ, નહી ભુગ્તા હો એહ આતમ દેખ;
એહ ધરમ જગ તારણો, અમે ધરી હો ધારી ધરમની ટેક. ત્રિ૦—૬.
અંન્યધર્મિ જગ બાપડા, કરે હિંસ્યા હો વસ થાવર અનેક;
પ્રાણઘાતી અનંત જીવનાં, કરે વૃતિ હેઃ કરે વૃતી તે ભેખ. ત્રિ૦—૭.
અમો ઉતમ આતમાર્થિ, એક દંતિ હો એક દંતિ સંહાર;
ચિર કાળ તે નિરવાહીયે, ભુગ્ત કિજે હો સકળ જંત ઉગાર. ત્રિ૦—૮.
હવે આદર મુનિ બોલીયા, અવિન્યાસી હો આતમ ધર્મ સુજાણ;
પુદગળ ધર્મથિ બાહેરો, કેમ ભાખો હો બેહુનો એક પ્રમાણ. ત્રિ૦—૯.

ત્રિ દંડી સુણો મુજ વાતડી—એ ટેક.

ત્રસથાવર નાડી દોય છે, ચાર આદે હો દસ પ્રાણનાં ધાર,
એકંદ્રી આદે જાતી પંચે, એ સબ જાણો હો તસ કર્મ પ્રકાર. ત્રિ૦—૧૦
ઉદયા રથ નિજ કૃત્યનો, સુકૃત્ય દુઃકૃત્ય હો ફળનો અનુભાવ;
ભિંન્ય ભિંન્ય ભેદે ભોગવે, છુટયાવિણુ હો નહિ મોક્ષનો લાવ. ત્રિ૦—૧૧
જગતમાં અનેક જો આતમા, તો તમ હમ હો ભિંન્ય કેમ શ્વભાવ;

વ્રતી કારમાં ભિંન્યતા, માસા આહારી હો લંહ્યા કેમ એ દાવ. ત્રિ૦-૧૨.
હું જૈની તમે ત્રિ દંડી, મનસ્મ ભેદ હો, નહી એક પ્રકાર;
હુંભોગીનિરવદ્યઆહારનો,તુમેરાચ્યાહોઆમીખરસભેખધાર.ત્રિ૦-૧૩.
સત્ય સરીર ભિંન્ય આતમા, પુન્ય પાપ હો ફળ સદાય સંસાર;
બંધ મોક્ષ સદા જાણજ્યે, વળી જાણો હો જગ્ત જીવ અપાર. ત્રિ૦-૧૪.
શ્રમણપણો અંગધારને, પ્રાણ ઘાતી હો તેહ કર્મ અપાર;
માંસાહારી બાપડા, કર્મ ચાળે હો ફળે દિર્ઘ સંસાર. ત્રિ૦—૧૫.
હું જૈનિ જગ પરગડો, જયણા મારગ હો જૈન મુંદ્રા આધાર;
આણા એક જયણા ધર્મનિ, કેમ પામે હો હવે આદર વિકાર. ત્રિ૦-૧૬.
એમ આદર મુનિ એકલો, જય પામ્યો હો મિથ્યા મત અવહેળ;
સમોસરણ માંહે આવીયા,અમ્રત ઝરતા હો કરતાજ્ઞાનની કેળ.ત્રિ૦-૧૭.
વંદિ વિર જીણંદને, વિધિ આદર હો કરી આરાધન ભાવ;
કેવળ પદ વર્યા મહાતમા, સીવરમણીહોવિલસિલિયેસુખજ્ઞાવ. ત્રિ૦-૧૮

ઢાળ ૧૪ મી કળસની.

વિર વાણી સુધા સમાણી, આદરેં જાણી આદરી;
નિજ કર્મ કાપે જીન જાપે, સ્થિતી સુધરે તમ પાધરી. ૧.
આદર મુનિ જૈન ધર્મની, જય કરી જગ દીપતી;
વાદી હરાઇ નીજ સવાઈ, જીન વાંણી મિથ્યા જીપતી. ૨.
તેમ કરો સરવે માહાતમાં, ધર્મ પ્રસારક ભાવથિ;
સમ્યગ્ત ભેટી મીથ્યાત્વ મેટી, તરો ધર્મ વરનાવથી. ૩.
ગણ નાયક શ્રી ગુણ નિધી, કાંહાંન મુનિવ્રત સાયરૂ;
તસ પટો ધર જ્ઞાંનસાગર. લક્ષમી ચંદ્ર જગ ઝાયરૂ. ૪.
તસ પાટે રાજે ગુણ ગાજે, ભિંમ મુનિસર જ્ઞાનસું;
તસ સુત મુજ ગુરૂ કનક રંજક, ધર્મધર સનમાનસું. ૫.
તસ ચરણે વાસી રંગ રાચી, વાચ સાચી ધર્મની;

ઉમેદચંદે અતિ આનંદે, કહી આદર ભવ ચમેની. ૬.
ઢાળ ત્રયો દસ કળસ માથે, સોભતી રે જેમ કામની,
આદરમુની વત્ જેહ મુનીવર, બલહારી તસ નામની. ૭.
સંઘ રંગ ઉમંગ ગુરૂ સંગ, જ્ઞાન દર્સને રાચતા;
ધર્મ રાગી વિનય માર્ગિ, ગુરૂ વચનની આસતા. ૮.
ધર્મ ધારી મીછ્ત વારી, તેહ ના લીયું નિત ખામણા;
ભાવનગરે ધર્મિ સંઘને, સદાય રંગ વધામણાં ૯.
ખંડ સસીયર જાણ સંવત્સર, સાલ દ્વૈવિંસ જાણજો;
અશ્વન માસે સુક્લ પક્ષે, દસેરા ધર્મ રસ માણજો. ૧૦.
વાર સસીયર લાર સોભે, રેયણી ને ધીજ રાજજ્યું;
દયા માર્ગે ચાલતાં ભવી, સુધરે જેમ નિજ કાજજ્યુ. ૧૧.

આ ઉપરનાં, રચેલા ગ્રંથમાં ભાવનાં, એ છે જે, સુભાસુભ કૃત્ય કર્મનાં ઉદયથિઇ, ખેતીકા વિપાકનો સંબંધ, જેગારંભમાં પણ, આવી વિડંબે છે, તો તેવા વખતનો નીરાકરણ કરવાનો સમય લાવી, તેવા અસુખ્ય વિવ્હાર દસાલય કરી, સુખ્ય જોગતાનો વખત ઉદય થાય તેમ કીજે, તો કર્માનું બંધ વકૃ ન હોવે ને પરમત પાસનો છેદન કરવા રખમ આદર મુનિ વત આવિ મળે.

સમાપ્ત.

શ્રી ગજ સુકમાળની ઢાળું વર્ણન.

(દોહા.)

વિર જીણંદ ચૌવિસમાં, પ્રણ્મું હિત ચીત લાય;
સુભ મતિ દીયો ભારતી, સુધરે કાજ સવાય. ૧
તપ દુવાલસ ભેદનાં, દ્રવ્ય ભાવ દોય જાંણ;
નિર્જરે કર્મ સકળ દળી પાળે તે ગુણ ખાણ. ૨.

ભિખ્ખુ પ્રતિજ્ઞા બારમિ, આદરી ગજ સુકમાળ;
અંત ક્રિયા કરી આકરી, ખટ કાયનાં રખવાળ. ૩
તેહ સમાસ કહું હવે, સાંભળજો નરનાર;
હુવા અંત ગઢ કેવળી, અંત ગઢમે અધિકાર. ૪
દ્વારામતી નગરી ભલી, સ્વર્ગપુરી અનુહાર;
કૃષ્ણ નરેશ્વર રામસું, રાજ તણી કરે સાર. ૫
કૃષ્ણનો તાત વસે તિહાં, વસુદેવ તસ નામ;
તસઘરણી રાણી દેવકી, સિયળે સિતા સમાન. ૬.

ઢાળ ૧. દેસી કપુરની.

એક દિન રાણી દેવકીરે, સુતા સયણ ઘરમાંય;
કેસરી સ્વપન વિલોકીનેરે, જાગી તે મન સંતોસાય,
સુગણ નર, જોજ્યે પુન પ્રમાણ. —૧
દેવ ગુરૂ ચિત ધારીનેરે, સ્વપનનો ફળ લિધ;
પછે જાઈ નિજ કંથનેરે, સકળ વૃતાંત કિધ. સુ૦. જો.—૨.
સ્વપન અર્થ કંથ મુખથિરે, સાંભળી કરે ગર્ભ પાળ;
માસ સવાનવ આંતરેરે, જનમ્યો બાળ સુકમાળ. સુ૦. જો.—૩.
જનમ મોહોછ્વ વિધ કરીરે, પગ તળકર સુકુમાળ;
જાસુ કુસુમ દિનકર સમોરે, કાંતિ રગત ઉજમાળ. સુ૦. જો.—૪
ગજ તાળુ સમો કોમળુરે, નામે ગજ સુકમાળ.
નામે ગુણે મન લોભતોરે, લઘુ વયેં તરૂણો બાળ; સુ૦. જો.—૫.
કળા સકળ ગુણ આગળોરે, જૌબન વયેં ભરપુર;
ભોગ જોગ સમ જાણીનેરે, બ્યાહ કરણ મન ઉર. સુ૦. જો.—૬.
એક દ્વારાપુરમાં વસેરે, સોમલ વિપ્ર ધનવંત;
વેદ વિદ્યા ખટ સાસ્ત્રથીરે પુરાણાદિક સુંમહંતરે. સુ૦. જો.—૭,
તસસોમ શ્રી ભારજારે, તસઉર તનિયાં એક;

સોમાં નામે બાળીકારે, યૌવન વય સુવિવેક. સુ૦. જો૦.—૮.
કળા રામાતણી અંગ વસીરે, રતિનો રૂપ હરાય;
ઉરવંસી સુરી ઉપનીરે, માનવ દેહમાં આય. સુ૦. જો.—૯.
એક દીને તન મંજીનેરે, અલંકૃત કીધો અંગ;
ચેટક ચેટકિ સંગમેરે, ઘરથિ નિકસી ઉમંગ. સુ૦. જો.–૧૦.
રાજ મારગ નિજ આંગણેરે, ઉભી પંથમે ઊભાય;
કનક દડી છડી કર ગ્રહીરે, ખેલ કરે ચિત ચાય. સુ.૦ જો.–૧૧.
ઢાળ પુરણ થઇ રંગનિરે, આગે સુણો નરનાર;
મુનિ ઉમેદચંદ ભાવથિરે, નેમ વંદણ અધિકાર સુ૦. જો.–૧૨

(દોહા.)

નેમજીણંદ બાવિસમા, સકળ જન હીતકાર;
દ્વારા મતિયે સમોસર્યા, સહસા વન મોઝાર. ૧.
સુણિ વધામણી કૃષ્ણજી, સજી સકળ સજાય;
અંગ મંજન વિધતે કરે, હરખ ધરી મનમાંય. ૨.
બંધવ ગજ સુકમાળને, લેઈ સામ નિજ સંગ;
દિનકર સસિ રતી લોપતા, આરૂઢે ગયખંધ. ૩.
નગર મધે થઈ ચાલતા, આવ્યા રાજને પંથ;
દેખી સોમા બાળકી, કૃષ્ણને ઉપનિ ખંત. ૪.
જોબન રૂપ કળા આગળી, કેકે પતની જોડ;
ગજકુમરને વરાવિયે, પોચે મુજ મન કોડ. ૫.

ઢાળ ૨.

ગોખે બેઠી છે ગોરડીરે—એ રાગ.

કૃષ્ણ સચીવ તેડી કહેરે, એ કોણ બાળીકા હોય મોરા લાલ;

રૂપે અમરી રમણી રંગમેરે, નિરખે હરખે ચિત મોય, મોરાલાલ.
કૃષ્ણ નરેસર જીયોરે—એ ટેક. —૧.
મુહુતો કરજોડી એમ વિનવેરે, સોમલ બ્રાંમણ છે ગુણ ખાણ. મો૦
તસતનિયાં એતો દીપતીરે, સોભા બાળી ચતુર સુજાણ. મો૦ કૃ.—૨.
કૃષ્ણ નરેસર બોલીયારે, સોમલને કરજો જાણ. મો૦.
લઘુ બંધવ શ્રી કૃષ્ણનારે, વ્યાહણ કરો તસ પરમાણ. મો૦ કૃ.—૩.
એમ કહીને એ બાળીકારે, મુકો અંતપુરને માંય. મો૦.
ગજકુમરની યે કામનીરે, કેહેજો મુજ ચિત નીચાય. મો૦ કૃ.—૪
બોલ સુણી નંદના નંદનારે, મુહુતો સારણ સકળ કામ. મો૦.
સોમલને કહી બાળનેરે, અંતપુરમાં વાસી તામ. મો૦ કૃ.—૫.
કૃષ્ણ નરેસર ચાલીયારે, આવ્યા સહસા વનની સોમ. મો૦.
અતિસય દેખીને શ્રી નેમનારે, અભિગમ વિધીપુર્વક જીમ. મો૦ કૃ.—૬.
ચરણ ભેટે સીવા નંદનારે, વીનય માર્ગની યે રીત. મો૦.
જોગ સ્થાનકે તે આસરીરે, બંધવ દોય ધરી પ્રીત. મો૦ કૃ.—૭.
મિજલસ મોટકી દેખનેરે, બોધ કરે જીન આપ. મો૦.
ખપક ઉપસમ શ્રેણથિરે, મેટે ત્રિવિધી તન તાપ. મો૦ કૃ.—૮.
બોધ પુરણનાં અંતમેરે, કૃષ્ણ નમી જીન નેમ. મો૦.
દ્વારા પુરમે આવીયારે, બોધારથથિ નીજ પ્રેમ. મો૦ કૃ.—૯.
ગજકુમર બોધ અંતમેરે, ઉઠીને ઉભો કર જોડ. મો૦.
બોધ અપુર્વ મે સાંભળીરે, પુણ હુવો મુજ કોડ. મો૦ કૃ.—૧૦.
ખલુક એ લક્ષ ચોરાસિથીરે, રૂલીયો ચોગતને બાર. મો૦.
કાજ સર્યો ન કો માહેરોરે, વિલયે શ્રમ એ સંસાર. મો૦ કૃ.—૧૧.
જનુનિ તાતની આણસુંરે, રેહેસ્યું સરણાગતમેં આય. મો૦.
નેમ કહે સુખ આપનેરે, તવ તે કુમર જાય. મો૦. કૃ.—૧૨.
ગજ કુંમર નિજ મંદિરેરે, વસુદેવ દેવકી માતા ત્યાંય. મો૦.
આવિ કહે નિજ મન તણીરે, રતી વીસમય ન કાંઇ. મો૦. કૃ.—૧૩.
ઢાળ ભલી યેતો દુસરીરે, ભોગ વૈરાગી દો વાત. મો૦.

મુનિ ઉમેદચંદ કહે સાંભળોરે, આગળ વાત વિખ્યાત. મૌ૦ કૃ.–૧૪.

(દોહા.)

આજ ગયાતા મા અમે, નેમ વંદણને કાજ;
મિઠાસ ભરી મે સાંભળયો, બોધામૃત્ય સીરતાજ. ૧.
માત કહે વછ તાહેરો, પુરણ ફળીયો ભાગ;
જીન વચન રસ રંગમેં, ઉપનો તુજને રાગ. ૨.
મુજ કૂળાંબર દીનકર, તૂં છો ઉતમ જાત;
ધર્મિ ભગતવછ માહેરો. એમ તે રંજે માત. ૩.
ગજકુંમર તવ બોલીયો, સાંભળજો મુજ વાત;
રેહેસ્યું નેમને આસરે, આસી સચો મુજ માત. ૪.
દેવકિ માત વિસમીત હુઈ, ધરણિ ઢળિ સુણી બોલ;
વિદ્દુત પાત સમ જાણિએ, હુઈ અચેતનાં તોલ. ૫.

ઢાળ ૩.

આજ હજારી ઢોલો પ્રાહુણો—એ રાગ.

ચેતના લેઈ મુહુરત આંતરે, દેવકિ માતા બોલે વાંણ, જાયા મોરારે;
તુ મુજ આતમ રાખડી, ગુણવંત મુજ મન જાણ. જાયા મોરારે.
મેલો ને મન વ્રત વાતડી—એ ટેક. ૧.

તું સું જાણેરે વાત જોગની, હજી લઘુ વર તુજ વેસ. જા૦
કોટ જતનેને ગૌપવી, મે તો રાખેલા ધરીને સનેસ. જા૦ મે૦ ૨.
વછ દુધે ભરેલ મુખ તાહેરો, નવિ જાણે ગૃહતણી વાત. જા૦
જાણી ન સકો વૃત રીતડી, નવિ જાણે ને દિવસ ને રાત. જા૦ મે૦ ૩.
જૌબન વયેં વ્રત નવિ પળે, નવિ પળે પંચ આચાર. જા૦
સુમત ગુપત કેમ રાખસ્યો, કેમ ગોપસ્યો અતિ ચાર. જા૦ મે૦ ૪.

ખંતી ધરમ વછ દોહીલો, નિરલોભતા નિર લેપ. જા૦
જતિ ધરમ દસ મુનિ તણા, તુંજ સું ન પળે એ વિવેક. જા૦ મે૦ ૫,
પિંડ ગૃહણુ વછ આકરા, સરસ નિરસ સિત લાર. જા૦
બયાળિ આદે છનુ દોષથી, ઉસરીને લેવા છે આહાર. જા૦ મે૦ ૬.
દુખ છે પરીસા બાવિસનાં, લોચવા સીર નાયે કેસ. જા૦
પરસેદાદિક રેણું અંગ ચઢિ, રેહેવું છે વિરૂવેરે વેસ. જા૦ મે૦ ૭.
સિત ઉસન કાળેં ગૌચરી, ફીરતા ગૃહીને ધરબાર. જા૦
લજ્યા હોસેરે જદુ કુળ પતી, તીહાં કરસ્યો મનમે વિચાર. જા૦ મે૦ ૮.
તિણ કારણેરે વછ વાતડી, સુણો નિજ માતનાં બોલ જા૦
સોમલની આણી બાળીકાં, પ્રતિક્ષ છે અમરીનેરૂ તોલ. જા૦ મે૦ ૯.
પાણી ગ્રહણ કરો એહ સું, વળી રહો નિજ ગૃહવાસ. જા૦
અનુમત દેસે નૈ માવડી, ધરે કરો લિલ વિલાસ. જા૦ મે૦ ૧૦.
એહ મંદિર એહ માળીયા, વછ એહ જાદવ પરિવાર. જા૦
કૃષ્ણ બંધવ સિર સેહરો, નિરલજ થૈ કયું વિસાર. જા૦ મે૦ ૧૧.
પુરવ કૃત્ય અનુભાવથિ, પામ્યા સકળ સુખ સૌભ. જા૦
મરકટ વત અતી આસ જયું, તુમે કેમ કરો અતી લોભ. જા૦ મે૦ ૧૨.
એ થઇ માતાની વિનતી, હવે બોલે ગજ સુકમાળ સુગુણ નરરે.
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે, એહ થઇ તીસરી ઢાળ. સુગુ૦ મે૦ ૧૩.

(દોહા.)

ગજકુમર કહે માતને, તું સું જાણે મુજ માત;
જાચું નહી સુખ જગતનાં, રાચું મુગત સંધાત. ૧.
ઉદારીક બંધન તણો, એ તન વિણસ તો જાંણુ;
મૃતિકા કુંભનિ ઓપમાં, નસ બંધણુ કૃમિ ઠાણુ. ૨.
અંત્રુમ કાળ લઘુ એહનો, કૌટ જતને વિરલાય;
અસતમિજિ નસ જાળ ઘૃત, નરનારિ તનૂ માય. ૩.
વળિ ભોગ સુખ નારના, કિંપાક સુખને તોલ;

ચૌગત દાયક દુખ તણો, તે કેમ જાંણું અમોલ. ૪.
નાર નિપટ નેહ દાખવે, ખેલેખેલ અનેક;
મુનિ નિંદે સબ તેહને, જો જો નેમ વિવેક. ૫.
નેમ ગયા તોરણ તજી, રાજુલ ગઇ તસલાર;
મુજ વૈરાગે ન બુઝતિ, પૃતક્ષ સોમાં નાર. ૬.

ઢાળ ૪.

કાઉસગ ધ્યાંને મુનિ રહે નેમિ નામે—એ રાગ.

ગજકુંમર બોલે જનુનિ નેં આગેં,
વિલંબ ન કીજેં અનુમત કાજરે;
સોહા ગણ જનુનિ અનુમત દેજ્યો,
વિનતિ હમારી ચિત લેજ્યોરે. સો૦—ટેક—૧.
પુદગળ સુખમેં રાચી જનમ ગમાયો,
જનમ જરાને મરણ લારરે; સો૦
થાવર નિગોદ કાચ માંહે રમાણો,
અંતર મુહુરત નિરધારરે; સો૦—૨.
ક્ષુલક ભવ સહસ્ર પણ સઠ ઉપર,
પંચ સતખટ ત્રિંસ જાંણરે; સો૦
ભવ મુહુરતનાં એતા કહ્યા જીણેસર,
અનંત ખુતો હું તેમાં અત્રાણરે. સો૦—૩.
એમ અકાંમ નિજરા કરતી અપારી,
ત્રસ પુર ઠાયો મે મેલાણરે; સો૦
બિતિ ચૌરંદ્રિ પાંચે ઈંદ્રી પરમાંણી,
અસંગ્ની પદમાં હું અનાણરે. સો૦—૪.
નર સુર તિરિય પદમેં ચૌ ગતી ફેરા,
ત્યાં પણ ખડા મે કીયા ડેરાંરે; સો૦

આસને પાસે બાંધ્યો જીયરો હમારો,
સકળ જગમાં ફર્યા હેરારે. સો૦—૫.
આરંભ પરીગ્રઃ માહા કુણાં મંસહારી,
પચંદ્રી ઘાતી નરકે સિધાર્યોરે; સો૦
વૈરાણું બંધે પરમાં ધાંમિ નિજ હાથે,
કુંભી ઘરથિ ગ્રહી નિકાર્યોરે. સો૦—૬.
પુરવ કૃત્યબ્ય મુજને પ્રતક્ષ ભાંગી,
કરવતી વેર દૈ વિદાર્યોરે; સો૦
કુટારી કરમાં સાહી તનના વિભાગ,
કરીને જવાળા માંહે ડાર્યોરે. સો૦—૭.
સીતોસ્ન વિપતિ અતિ રતિ નૈ સમો,
વિલ વિલ તો અનાથ થૈ ત્યાંયરે; સો૦
નાથ વિહુણો કોઈ હાથ ન ગૃહી લે,
દસ વેદનાં ખેતર ન્યાયરે. સો૦—૮.
અનંત કાળનો હું પ્રોણલો થૈને,
આવ્યોછું દેવકી કુળ કુંમારરે; સો૦
તમ ઘર વાસે હું તો રહ્યો ઘણેરો,
પુરવિ મુજ મન મનવારરે. સો૦—૯.
માલ દલાલ નેમજી સંઘાતે લેને,
કરીયાણાં નાણ દરસાદી ચારરે; સો૦
સંવરનાં સગડ ભરીને નીર જરા સાથે,
સિવપુર જાવણનો વિચારરે. સો૦—૧૦.
મનની માંનેલી ગૌરી સીવ માળા મોરી,
દેખતિ હોસે મુજ વારરે; સો૦
અનંત કાળ મુજને નૈણ ન દીઠો,
કરતિ હોસે તે મન ઉચાટરે. સો૦—૧૧.
આગ્યા દ્યો તો અમે ચાલું માતાજી,

મેઘ બીજમાંન એક રીતરે; સો૦
આજ નહી તો વળી દોય દીન વારે,
ત્રોડીને ચાલવું છે પ્રીતરે. સો૦-૧૨.
માતાજી બોલ સુણી તનુજ કેરા,
સરલેશ્વરેરે મેલે ધાયરે;

બાળુડા નંદન વચણ નીવારો—ટેક.

ગદગદ કંઠે ગંભીર મેલી નીસાસો,
ગજકુમરને બોલે માયરે. બા૦-૧૩.
તુજરે બંધવ જેષ્ટ અનિક સૈનાદિ,
સાતે તણોરે પરઘર વાસરે; બા૦
સોળસા જસોદા દોય નારી ઉછરંગે,
તસ મનડાની પુરેલ આસરે. બા૦-૧૪.
તું મુજ પ્રાંણ નયણે લાલ રંગીલો,
ખીણ નવી કરૂં નયણાથી દુરરે; બા૦
વાત સુંણીને હરી હળધર દો ભાઈ,
આવિ ઉભેલા ગજ હજુરરે. બા૦-૧૫.
હરી હળધર બોલે નયણાં જળધારી,
વિજોગ વાંછુ ન નિરધારરે; .

બાળુડા વિરજી વચણ નીવારો—ટેક.

આપું એ રાજ તુજને સેવક હું તારો,
માનસે આંણા સબ તું મારીરે. બા૦-૧૬.
ગજકુંમર મૌન રહીયા તિવારે,
કૃસ્ન હુવારે ઉજમાળરે; બા૦
મુની ઉમેદચંદજી એમજ ભાંખે,
અનુમત ભાવે ચોથી ઢાળરે. બા૦-૧૭.

(દોહા.)

તવ તે કૃસ્ન નરેશ્વરૂ, તેડે સેવક હજુર;
સિંહાસન અભિષેકનો, સજ કરોને ચતુર. ૧.
મંજન વિધિ સબ મેળવી, સકળ સજાઇ મંડાણ;
ગજકુમર રાજે શરૂ, હુવો સકળ ગુણ જાણ. ૨.
કૃસ્નાદીક દસ દસારસું, વળી જાદવ પરીવાર;
સોળ સહસ નૃપ આવિને, ગજકુમર સેવા સાર. ૩.
કૃસ્ન કહે ગજકુમરને, હવે જે હોવે મનવાર;
કહો તે કારજ સારીયેં, તવ બોલે છે કુમાર. ૪.
આજ્ઞા દ્યોને બંધવા, રય હરણ પાત્ર સમેત;
સોપો નેમ સરણમાં, જેમ હોવે મુજ હેત. ૫.

ઢાળ ૫.

કાર્તિક મહીને કાંહાનજી—એ રાગ.

વસુદેવ દેવકી કૃસ્નજીરે, કહે કુમરને એમ, કહે કુ૦;
સુખ હોવેરે વાલંમ્ તુજને, કીજે રંગભર તેમ, કીજે૦. વ૦—૧.
શ્રી ભંડાર ખોલાયનેરે, ત્રીણસેં સહશ્ર દિનાર, ત્રીણ૦;
દોય લાખનારે પડઘા રયહર, એક લાખ્ખ નાપિકને ધાર, એ૦. વ૦—૨.
સામગ્રિ મુનિ તણી મેળવીરે, મોહોછવ કરેછે મોરાર, મોહો૦;
આહાબળવત્ સરવે જાણજો, વિવીહાપનંતિ અધિકાર વિ૦. વ૦—૩.
સીવીકાં સહશ્ર નર વાહનીરે, સુર વૈમાન સમ તેહ, સુર૦;
ગજકુમરને નીવાસીને, ચાલે પુર બીચે નેહ, ચા૦. વ૦—૪.
જય જયાનંદ હોજો તાહેરીરે, ભદ્ર કલ્યાણની હાંમ, ભદ્ર૦;
અણઝીત્યાનેરે તમે ચ્રિંતજો, સારજો આતમ કાંમ, સા૦. વ૦—૫.
સીવ રમણીનાં સાહીબારે, મળજો તેહનો જોગ, મળ૦;
દેજ્યે કરમ અરિ સર્વને, તપ અગનીનેરે ભોગ, તપ૦. વ૦—૬.

અજરામર પદ પાંમજોરે, અમચી એહ આસીસ, અમ૦;
કેવળ કમળા વિલાસની, હોજ્યો તમે જગ ઈસ, હોજ્યો૦. વ૦—૭.
જણ જણ મુખથિ યે બોલડારે, શ્રવણ કરતા કુમાર, શ્રવ૦;
સહુ શ્રાંબ વન સએ આવીયા, પુરણ નીજમનો હાર. પુર૦. વ૦—૮.
ઉતરી સીવીકાંથી આવીયારે, નેમેસરને હજુર, નેમે૦;
ઉચીત આસને ચિંડે સંગસું, અતીનેડા નહી દુર, અતી૦. વ૦—૯.
વસુદેવ દેવકી ઓચરેરે, સુણજે નેમ જીણંદ, સુણ૦;
રયણ કરંડક સારીખો, સીષ ભિક્ષાયે ગુણંદ, સી૦. વ૦-૧૦.
લેજ્યો આપ છિત પાત્ર મેરે. કરજે એહના જતંન, કર૦;
ગ્નાન ભંડારમે રાખજે, સીષરૂપ રતન, સીષ૦. વ૦-૧૧.
ગજકુંમર નેમ વાંદીનેરે, ઇસાંન ખુણમેરે જાય, ઇસાં૦;
આભૃણાદિક અલંકારને, પૃઠવે આણંદ લાય, પૃઠ૦ વ૦-૧૨.
તવ દેવકીમાતા તે સમેરે, શ્વેત સાટિકા લાર, શ્વેત૦;
બસ્ત્રાભુષણ લિયે આપસું. નૈણાં ભરે જળધાર, નૈણા૦. વ૦-૧૩.
કહે માતાજી વછ સાંભળોરે, વિર જનુનિનું નામ, વિર૦
દેજો કરમ દળ સુરને. સારણ આતમ કાંમ, સાર૦. વ૦-૧૪.
એમ કહી ગયા નીજ પુરમાંરે, સજી સાજ સમેત, સજી૦;
ઢાળ પાંચમી ઉમેદચંદ કહે, ગજમુનિ ઇંદ્રી દમેત, ગજ૦. વ૦-૧૫.

(દોહા.)

ગજમૂની હુવા તે સમે, સિર કેસ લૂચકીષ;
નેમ સમિપેં આવિને, મહાવૃત ચઉ લિધં. ૧.
સુમત ગુપત ગુણ આગળા, ગુમ બ્રહ્મ વૃત ધાર;
સિગૃઃ આતમ ગુણ રાખવા, મન સું કરી વીચાર. ૨.
દિક્ષા ગૃહિ દિન તેહમે, પશ્ચિમ પ્રેહર મોઝાર;
નેમને આવિ નમિ કહે, અંતર ગત વીચાર. ૩.

ઢાળ ૬.

પ્રાણીડારે તારે છેરે દોય નાર—એ રાગ છે.

જગ ગુરૂજી હો, મુજ મજરો અવધાર, આપ ચરણે મુજ વિનતીરે;
જગ ગુરૂજી હો, વિષય સુખનો નિવાર, બોધ વચન લય લિનથીરે. ૧.
જગ ગુરૂજી હો, એક હુંઅરે મનવાર, સિધ કારજ કરૂં વેગથિરે;
જગ ગુરૂજી હો, કોઇ મારગ સુખકાર, દેજ્યો બતાઇ મન રંગથિરે. ૨.
જગ ગુરૂજી હો, ગજમુનિરે ભણી યેમ, કહે વલભ સુણો વાતડીરે;
મુનીવરજી હો. ભિક્ષુ પડીમાં સમસાન, જઈ વરો જો એક રાતડીરે. ૩.
મુનીવરજી હો, અંત ક્રીયા એ સવાય, ધાતી કરમને નીવારણીરે;
મુનીવરજી હો, શ્રવણે ધરીને જીન વાણુ. વાણી આનંદ રસ સારણીરે. ૪.
મુનીવરજી હો, નેમને સિસ નમાય, સાચરીયા ચીત ચાવસુંરે;
મુનીવરજી હો, મહાકાળરે સુસાણ, તિહાં આવેરે ખપક ભાવસુંરે. ૫.
મુનીવરજી હો. વસે વનચર ત્યાં અનેક, નૌરધરાને જીવ ધાતકીરે;
મુનીવરજી હો. વન સુસાણ વિકરાળ. વસે તસકર મહા પાતકીરે. ૬.
મુનીવરજી હો, જળે મૃતક ચિતા લાર, દેખતાં ચિત હોવે ગહવરોરે;
મુનીવરજી હો, ફાસુક ભોમી ત્યાં નીહાળ, પ્રતી લેખણ કરી આસર્યોરે. ૭.
મુનીવરજી હો, લઘુ વૃધનો થંડીલ, પ્રતી લેખણ કરી આવીયોરે;
મુનીવરજી હો, વિહાર ભુમી પદ ઠાંણુ, નીજ આતમ ગુણ ભાવીયોરે. ૮.
મુનીવરજી હો, ચરણ જુગળ સમ રાખ, નમાવી આતમ તનુ લારથિરે;
મુનીવરજી હો, એક પ્રદેસ દ્રિગ ધાર, સંચાળે નહી કૌ વિકારથીરે ૯.
મુનીવરજી હો, દીર્ઘ પ્રતીજ્ઞાએ ધાર, કાઉત્ અગ મુંદ્રા આપસુંરે;
મુનીવરજી હો, ખંતી દંતીનો આગાર, જપે છે આપ રંગ જાપસુંરે. ૧૦.
મુનીવરજી હો, નેમનો નંદન ધિર, ચીડેલો સીવ પંથ આસરીરે;
મુનીવરજી હો, ઉમેદચંદ પટી ઢાળ, કહી છે ધ્યાંન વીલાસરીરે. ૧૧.

(દોહા.)

તવ તે સોમિલ વિપ્ર ત્યાં, દ્વારા મતિ પરીશ્રંમ;

યત્ન વિધી ગ્રહવા ભણી, ગોપવવા નીજ પ્રેમ. ૧.
લેવા આવ્યો ઉપવને, દારૂણ યત્નયોગ ત્યાંય;
ડાભ સકંદ કુસ આદીક, ગૃહી સકળ ઉમાય. ૨.
પુષ્પ પત્ર ફળ છાબમે, ભરિ ફરીવળે તેહ;
સુસાણ માહાકાળ ઢુંકડો, સોમલ આવ્યો ગેહ. ૩.
સંધ્યા સમે જન વરજીત, દીઠો ગજ અણગાર;
પુરવ વેર ઉદે હુવો, સાંભળજો અધીકાર. ૪.

ઢાળ ૭.

આભૂણ અલંકાર ઉતારી—એ રાગ.

સોમલ આવ્યો ગજમુનિ પાંસે, બોલ વદે છે રીસાળ,
ધ્રિક તું કરણી પિસુન પાપિ, જોગ લિધો કપું ઉજમાળરે;
જાદવ મુજ તનીયા નીરાધાર.—ટેક. ૧.
બેટી છે ગુણની પેટી સોમાજી, રંચ ન લહ્યો કોઇ વંક;
નમેરિ થઇ કેમ ચાલ્યો તજીને, કિધેલી બાળાને રંકરે. જા૦—૨.
આ ભવના તો એવા કર્મ ન મારા, પુર્વ વૈર તેં લિધો;
કંન્યાકાળનો જનમ હરાપો, હવે કરસ્યું તુને સીધોરે. જા૦—૩.
જેહવો તેં કિધો વૈરનો દાવો, તેહવોજ લેસ્યું એ વાર;
જનમો જનમ ન વિસરે મુજને, એમ નયણમાં વિકારરે. જા૦—૪.
તવ સોમીલ દિસાનો પ્રતિ લેખણ, કરીને સરોવર કાંઠે;
આવિ મૃતિકા પિંડ ગૃહિને હાથે, રોસ ધરે છે ઉલાંઠરે. જા૦—૫.
ધસ મસી રોસ સું અરૂણ નયણે, આયો ગજમુનિ પાંસે;
પાળ બાંધી ખંતી ધરને સિરે, ઠવિ અંગારા નિરાસરે. જા૦—૬.
કેસુ કુસમ સમ અંગારા સિરપર, ભર્યા સોમીલ કુજાત;
ખોપર ફાટે ને નસ બંધ ત્રુટે, કિયો યે સોમા ને તાતેરે. જા૦—૭.
સોમલ ત્રાસ ત્યાં પાંમી ઘણેરો, ચાલ્યો વેગે નિજ પુરમાં;

ઊપંથ લેઇને ગુન્હી ગોપણ સું, આવી વસ્યો નીજ ઘરમારે. જા૦—૮.
હવે ગજમુનિ આપ એકા એક, રોષ ન ધરે ચિત ચાળ;
થંભ ભુત થઇ રહ્યા નિઃશ્ચળતા, ષટ કાયનાં રક્ષ પાળરે,
આતમ મુગ્ત મુગટ સિર ધાર્યો—ટેક. ૯.
સામાના કર મેળાપે સોમીલ, પાગ બંધાવત રાસી;
હવ એ પાગ છે નાણ દરસની, બાંધી હોસ્યું અવી ન્યાસીરે. આ૦-૧૦.
સસરા નિપટ છે એહ જગતનાં, નહી મુજ સસરાને તોલે;
હેત ધરો નીજ જમાત સીરપર, મેલે અમરાપુર મોહોલેરે. આ૦-૧૧.
એમ સંતોસિને આતમ ધ્યાંને, ક્ષપક ગૃહી ઉપીયોગે;
અપુર્વ કર્ણથિ સંચરી આગે, તે રસમે ગુણ જોગેરે. આ૦-૧૨.
નાણ દરસ દો કેવળ પામી, દસ બોલનિ નીસાણી;
ઉજવળ ધ્યાંન મે આણ મનાવી, હવે અજોગતા પ્રમાણીરે. આ૦-૧૩.
સપ્ત બોલ ધર તેહ પદ લારે, આન પ્રાનપર વારી;
સરીર તજી ત્રણ સમયાં તરસું, જઇ વર્યા શિવનારીરે. આ૦-૧૪.
મોહોછવ અવસર નિરવાંણ કેરો, જાણી દેવ દેવિ આવે;
પંચ દિવજીત વિવહારે પ્રગટયા, દેવ દુંદુભિ બજાવેરે. આ૦-૧૫.
ગજમુનેસર કર્મ વિણાસિ, નિરય હુવા ઉજમાળ;
ઉમેદચંદ તસ સીસ નમાવિ, કહિયે સાતમી ઢાળરે. આ૦-૧૬.

(દોહા.)

હવે કૃષ્ણજી દિન દુસરે, મંજન કરિ અલંકાર;
ગજારૂઢિ સંગસેંન સું, નેમ વંદણ મનવાર. ૧.
એમ દ્વારાપુર પંથસે, આવે કૃષ્ણ મોરાર;
દીઠો એક નર વૃધને, ઉભો ઈંટ આગાર. ૨.
એકુકિ ઈંટ કરમે ગ્રહી, મેહેલે નિજ ઘર જાય;
વૃધ દેખિ દયા ઉપની, કૃષ્ણને નિજ મનમાય. ૩.

ગજખંધથિ તે ઉતરી, ઇંટ ગ્રહી નિજ હાથ;
ડોકરને મંદિર ધરી, જાણી સેને અનાથ. ૪.
સુભટ સવે કૃષ્ણ જીવત, ઈંટ ગૃહી તીણ વાર;
ધરી સકળ ડોકર ધરે, સાજ કરી તે અપાર, ૫.

ઢાળ ૮.

નણ દલહે નણ દલ—એ રાગની છે.

બૃધને સાજ કરી ભલી, ચાલ્યા કૃષ્ણજી ઉમાય, હે, સાજન,
સહસા વનમે આવીયા, અભિ ગમે ચિત લાય, હે, સાજન;
નેમ વંદણ ને આવિયા.—ટેક. ૧.
નેમ સમીપે આયને, વંદે બે કર જોડ હે, સાજન;
વિનય મારગને સંચરી, નમણ કરી પુરે કોડ હે. સા૦ ને—૨.
કૃષ્ણ કહે પ્રભુ નેમને, કીહાં છે ગજમુનિ રાજ હે; સા૦
કહોને તસ ચરણાં ભેટીયે, પુરણ આસા મુજ આજ હે. સા૦ ને—૩.
નેમજીણંદ મુખે ઓચરે, સાંભળો તમે માહા ભાગ હે; સા૦
આતમ કારજ સાધીઓ, મીલ્યો તરણ રો લાગ હે. સા૦ ને—૪.
કૃષ્ણ કહે કિણ કારણે, સીધ્યો ગજમુની રાજ હે; સા૦
અર્થ કહો આદિ અંત સું, જાણું જેમ માહારાજ હે. સા૦ ને—૫.
નેમ કહે કાલ ત્રિજે પ્રેહેરે, મુને વાંદી પુછિ તેહ હે; સા૦
મહાકાળ નામે સમસાંને, ધ્યાંન ધર્યો ગુણ ગેહ હે. સા૦ ને—૬.
એક પુરૂષ અરૂણ નયણ સું, બોલ બોલિ અવિમાસ હે; સા૦
તસ તનુ અંત લાયને, સીધે કરાયો નિવાસ હે. સા૦ ને—૭.
કૃષ્ણ રોષ કરી આકરો, બોલે વિષમય ભર બોલ હે; સા૦
અકાળે મરણ પ્રારથણી. એહવો કવણ નિટોળ હે. સા૦ ને—૮.
મુજ બંધવ પ્રાણ ઘાતકી, હાંહાં કિયો અકાજ હે; સા૦
ઉગતો દ્રુમ એ ઉમેળીયો, ગણી નહી મુજ લાજ હે. સા૦ ને—૯.

નેમ કહે સુણો કૃષ્ણજી, હિળી ન નિંદો તેહ હે; સા૦
કારક સિવ પદ સાજનો, ગુણી ગૃહો તસ એહ હે. સા૦ ને-૧૦.
તમે સાજ કરી વૃધની, તેમ એહ પણ જાણ હે; સા૦
દિધી આસીસ તુને ડોકરે, તેમ મનમાં ગજ આણ હે. સા૦ ને-૧૧.
સંખ્યા અનંતા ભવતણાં, તેહ ઉદેરી ઉદે આણ હે; સા૦
કૃમ ક્ષેપણ સાંજ સારીને, દિધો પદ નિરવાણ હે. સા૦ ને-૧૨.
કૃષ્ણ કહે કેમ જાણીયે, તેહ નર છે કવણ હે; સા૦
કેહેવા કર મુખ પાપના, કેહેવો યે લજ્યા વિહુણ હે. સા૦ ને-૧૩.
ઉતરનેમજી શ્વય મુખે, દેસે રાખી વિવહાર હે; સા૦
ઉમેદચંદ કહે આઠમી, ઢાળ સુણો નરનાર હે. સા૦ ને--૧૪.

(દોહા.)

તેમ કહે તવ કષ્ણને, સાંમળોને મુજ વાત;
રોસ કર્મબંધ કારણો, કેમ કરો સુજાત. ૧.
લેણો લેસે આપણો, એહ જગત વિવહાર;
અલેણો કો માંગે નહી, એમ ધરો ચિત લાર; ૨.
દ્વારિકા પુરનિ પ્રોળમાં, પ્રવેશ કરસ્યો જામ.
દેખિ તે નર તુજને, મર્ણ લેસે તે ઠાંમ. ૩.

ઢાળ ૯.

નદિ જમુનાકેરે તિર ઉડરે દોનું પંખિયા.

શ્રી હરજીરે નેમ બોલ સુણિને ચિત ચમકિયો.
ઉઠી વિનય કર જોડ જીનને નમણ કીયો;
સાથ સકળને વિસરજે આરત ચિત આણિને,
આપ ગજારૂઢ થૈને ચાલે સમો જાણીને. ૧.
તિણ સમે શોમિલ વિપ્ર ચિતવે મન આપસું,

જાણુશે હરજી યે વાત નેમનાં પ્રતાપસું;
અનંતકાળનિરે વાત જાણે જીન જ્ઞાનથિ,
કાળે કરી મે જે વાત કેશે હરીને કથી. ૨.
રૂપસે જાદવરાયતો મારે મુને સહી,
હું કેમ કરૂં દિનાનાથ ઉગર્યાંનો આરો નહી;
કાનકુમર મુને મારશે કવણ પ્રભાવથી,
જાંઉ હવે ત્યાંથિ ભાગ મારગ લેઇ દાવથી. ૩.
એમ મતો કરી આપ શોમીલ વેગેં સાંચર્યો,
કૃષ્ણ આવ્યાં ધુરે જાંઉ મારગ જોઈ પાંસરો;
પુરદ્વાર માંહિ આવિયો સોમીલ જાહેરે,
કૃષ્ણનો ગજરાજ આવંતો દિઠેલ તાહેરે. ૪.
એકાંત થાનિક લુપ્ત સોમિલ દોટ ભિંતસું,
થર થર કંપતિ કાય ઉભી વિકળ ચિંતસું;
સાન ગઈ ને થયો ભાન રહીત તીણે અવસરે,
જેમ આરો પેલો થંભ નીઃશ્વાસ થયો તે પેરે. ૫.
સોમિલ હરજીનાં ભયે વસે મરણો થયો,
ધ્રસકી ધરાપર પડતાં હરજી મુખ સું કયો;
દેખોરે દેખો યે પાપિ અનાર્થ કવણ છે,
કરીમુનિ બાળ ઘાત દુઃખુધિ ગમણ છે. ૬.
દેખતાં સોમિલ પરખીયો હરજી તેણે સમે,
ધન ધન નેમ તારા વેણ એમ કહીને નમે;
આવોરે સેવકો દેખો જામાતની ઘાતકી,
એહ વિપ્ર છે કજાત મહાકર્મિ પાતકી. ૭.
એમ કહી કૃષ્ણ નરે સર તવતે ચાંડાળને,
ચર્ણે ગ્રહી વીષમ ભોમીયે નાંખો યે કાળને;
તેહ ભોમિકાનો ભાગ જળે છાંટો આપસું,
સુધ સમારજો એહ થાનક ભર્યો પાપસું. ૮.

એમ કહી કૃષ્ણજી આવિ મંદિર વસ્યા આપને,
ચર્ણ ભેટિ કર જોડ કહેછે માય બાપને;
મોહ વસેં સર્વે માત પીત્યાદીક ઝુરતા,
કર્મ આગળ નહી જોર કરોછો કેમ ઓરતા. ૯.
નેમ કહે ધર્મ બોધ સુણો ભવિઆતમાં,
કરસ્યો ન વૈર કૌ સાથ રતિ અતિ વાતમાં;
વૈર કરાવે જીવ ઘાત ભવ ભ્રમ રાસમાં.
ભોગવ્યા વિણુ ન છુટે જાય ન સિવ વાસમાં. ૧૦.
ગજ સુકમાળ મુનિ તો સોમિલ સુસરા તણો,
દેણૂ દેઈ માહારાજ સુધાર્યો કાજ આપણો;
ક્ષેમા ધર્મ મન રંગ ભરેલ ચિત એહનો,
અજર અમર પદ વાસ લેણો ન હવે કેહનો. ૧૧.
સુત્ર અંત ગડ ને માંય સમાસ એનો ઘણો,
ત્યાંથિ લેઇને સમાસ વૃણવ્યો યે તેહ તણો;
કાહાન મુનિ પરીવારે મુજ ગુરૂ રાજતા,
તપવંત ને બ્રહ્મ ધાર ગુણ ધર ગાજતા. ૧૨.
કનક રંજક માંહારાજ ચરણાં બુજ ગંધ સું,
મુજ મન મધુકર લિંન સેવું છું ઉમંગ સું;
અતિ ઉમેદવાર ધાર ઉમેદચંદ ચિતમાં,
ઢાળ નવમી એ સાર ક્ષેમા ગુણ રીતમાં. ૧૩.
સવંત ખંડ સસી રાજ શાલ દૈ વિસ જાણીયે,
અશ્વન માસ એ સાર સુકળ પક્ષ આણીયે;
દ્વાદસમીરે તિથિ વાર ભોમ જાણજો વળી,
ભાવનગર ચૌમાસ સંઘને મન રૂળી. ૧૪.

આમે ઉપરની ઢાળના સમાવેસમાં ભાવાર્થયે જે ઉત્કૃષ્ટ અભિગ્રહધારક મુનેશ્વર આપેઆપ સંભાળી ક્ષેમાદીક ગુણવંત સ્વકૃત્યનો સમો જાણીને ક્ષેમાધરી સ્વકાર્ય અનુભવી મોક્ષ લાભ

લીયે, રાગ દ્વૈષાદી કર્માનાં વિકટ જાળનાં બંધન ત્રોડી અમર પદધારક એ નિસંક છે. સમાપ્ત.

શ્રી અરજૂન માળી મુનિની ઢાળુ વરણન.

(દોહરા)

નમણુ કરૂ શ્રી વીરને, વળિ ગૌતમ ગણ ધાર;
જ્ઞાન ગુરૂ પગ પ્રણમી, વૃણવું તપ અધિકાર. ૧.
રાજગૃહી નગરી વસે, અરજુન માળાગાર;
મહી દ્વિપ અપરી ભુત, બંધુ મતી તસ નાર. ૨.
તેહ નગરને બાહીરે, એક પુષ્પ વન ખંડ;
દસાર્ધ જાતે એ રંગસું, સહકાર રતિ અમંદ. ૩.
જક્ષા લય મોગૃ પાણનો, ઉનત તેહ વનમાંય;
ધ્વજા લંબીત રાજતો, પ્રતક્ષ દેવ સવાય. ૪.
ચીર કાળનિ પરંપરા, અરજુન માળિની જાત;
પુજન કરતા વિચરે, પુરણ પુરવે આસ. ૫.

ઢાળ ૧.

રસીયાના રાગની.

મોગૃપાણીજક્ષહો તેહ દેવળ વસે, સહશ્ર પળ મોગરો છે હાથહો, રસીયા;
અરજૂન માળી હો નિત નિત આવે તિહાં, બંધુમતીને લેઈ સાથહો. ર૦
સુણજો હો સાજન અચરજની કથા—ટેક. ૧.
પુષ્પનાં બાગ માહો તેહ અવગાહીને, પુષ્પ વેડી વેડી કરે પુંજ હો; ર૦
જેષ્ટ કુસમની હો ચંગેરી ભરી સદા, જક્ષ પુજી દાખે નીજ ગુંજ હો.
ર૦ સુ૦ ૨.
એમ નીત ક્રમ કરી આગર કુસમ લેઇ, આંવે આવે રાજગૃહ માંયહો, ર૦

પુષ્પ આજીવીકા સુનિજ નિરવાહ તો, એમ રહે સદાય ઉછા હો.
ર૦ સુ૦ ૩.

હવે રાજગ્રહી માહે ગોઠીલ બીરાજતા, લલીતાદીક છો અનાણુ હો; ર૦
ક્રીડા કરે છે હો નીત મન ભાવતી, પ્રીત એકાંગી પરમાણુ હો.
ર૦ સુ૦ ૪.

છોય ગોઠીલ હો ધનવંત જાણીયેં, છોય છે શ્રય ઇછા ચાર હો; ર૦
રાજગૃહી માહો રહે મન મોદસું, રાયની ન ધરે સીરકાર હો.
ર૦ સુ૦ ૫.

એક તે દિને હો મધુદિન આવિયો, તવ તે છોયે મન ધાર હો; ર૦
દેવળ આવ્યા હો જક્ષ મોગૃપાંણુને, ક્રોળ કરે મન વાર હો.
[ર૦ સુ૦ ૬.

અરજુન માળી હો મધુ દિને અવસરે, બંધુ મતિનેરે લેઇ લાર હો; ર૦
પુષ્પ ચંગેર હો બંધુ મતી હાથમે, આવ્યા છે પુષ્પ વન દ્વાર હો.
ર૦ સુ૦ ૭.

આવતો દેખી હો તવ છોયે ચિંતવે, કામાંધ થયા દેખી નાર હો; ર૦
અરજુન આવે હો લેઇ નિજ નારને, તેહતણો કરોને વિચાર હો.
ર૦ સુ૦ ૮.

અરજુન સાહી હો મુસ્કેસું બાંધીને, પછે આપેં બંધુ મતિ સાથહો ર૦
વિલસિજે ભોગ હો રમણુ રસ રંગે, એમ સંકેત કરી વાત હો.
ર૦ સુ૦ ૯.

એમ વિમાસી હો ગુપ્ત રહ્યા દ્વાંરાંતરે, તેહવે સમે અરજુન માળહો; ર૦
બંધુમતિસું હો જક્ષને નમણુ કરે, ધરી ધરી મન ઉજમાળ હો.
ર૦ સુ૦ ૧૦.

તવ તે ગોઠીલ હો આવિ સાહે સામટા, બંધન બાંધ્યો તે માળહો; ર૦
બંધુમતિસું હો વિલાસ કરે તિહાં, દેખો દેખો કર્મ ચંડાળ હો.
ર૦ સુ૦ ૧૧.

અરજૂન દેખે હો આપ નયણે કરી, થયો થયો મન રોષાકુળ હો; ર૦

જોર ન ચાલે હો તેનો પરવસપણે, કેમ ફિટે એહનો મુળ હો.
૨૦ સુ૦ ૧૨.
સાંભળો ભવીયણ કરમ વિપાકના, જેહ કરે અરજુન માળ હો; ૨૦
મુનિ ઉમેદચંદ કહે કર્મ વારજે, એહ થઈ પેહેલીરે ઢાળ હો.
૨૦ સુ૦ ૧૩.

(દોહા.)

અરજૂન માળિ મોગ્રપાણને, ઓચરે મુખનિ વાત;
અકૃત્ય હોવે તુજ દેવળે, ફિટ ફિટ તુજને કુજાત. ૧.
ચિરકાળ તુને સેવીયો, તે ફળ લાધા આજ;
ધુપદિપ નૈવેદ સવે, કરેલા થયા અકાજ. ૨.
દેવ નહિ તું તો પુતળો, મૃતક સમો લેખુ તુજ;
આપદથિ રાખે નહી, કેટલી કહું હવે ગુંજ. ૩.

ઢાળ ૨.

ઝુમખડાના રાગનો.

મોગ્રપાણ જક્ષ તે સમેરે, કોપ ધરી વીકરાળરે,
રમણ ફળ સાંભળોરે—ટેક.

અરજૂનનાં તનમે આસરીરે, બંધ ત્રોડે તતકાળરે; રમ૦—૧.
વજ્ર તે સહસ્ર યે પળનોરે, કરમે ગ્રહી તેહ માળરે; રમ૦ •
ખટ નરને એક નારનોરે, તતક્ષીણ આણેલો કાળરે. રમ૦—૨.
તે દેવ તસ તનમે સદારે, રહેછે ધરી મન વારરે; રમ૦
પુર પરીસ્રમે નિત ઘાતસુંરે, ખટ નર ને એક નારરે. રમ૦—૩.
રાય શ્રેણિક ચરી સાંભળીરે, કુટુંબી નર તેડી કહેકારરે; રમ૦
અરજૂન પરવસ આસરીરે, હણે ખટ નર એક નારરે. રમ૦—૪.
મત જાજો કોઇ પુર બારણેરે, અરજૂન માળીની દીસરે; રમ૦ •

પડહો ફેરાયો એમ પુરમારે, ચરી સકળ કહી જસરે. રમ૦—૫.
એમ કાળાંતરને સમેરે, ચોવિસમા જીન વિરરે; રમ૦
ગુણસિલા વનમા સમો સર્યારે, ખમ દમ ગુણ સું ગંભિરરે. રમ૦—૬.
જગપતિ જગ જસ ગાજતોરે, સકળ જનને હેતકારરે; રમ૦
સકળ ભવિક જન તારણોરે, મુનિજનનો સણગારરે. રમ૦—૭.
રાજગૃહપુરમાં વિસ્તરીરે, વિરનાં આગમનનિ વાતરે; રમ૦
ત્રિક પંથ ચોક ચાચરેરે, ગુણ સ્તવે વિરનાં વિખ્યાતરે. રમ૦—૮.
વાત સુણો સુગુણ આતમારે, વિર નમણનો છે ભારે; રમ૦
અરજુનનાં ડર આગળેરે, નવી મળે દરસણનો દાવરે; રમ૦—૯.
તિણ સમે રાજગૃહ નગરમાંરે, સુંગુણ સેઠ ગુણ ધારરે; રમ૦
શ્રમણ ઉપાસક તે સહીરે, દેસ વર્તિ મન પ્યારરે. રમ૦-૧૦.
તત્વાતત્વ ગુણ જાંણીયાંરે, ધર્મ પરીક્ષક સારરે; રમ૦
જનમુખે વિરનાં આગમનોરે, સુણેલા સકળ તે વિચારરે. રમ૦-૧૧.
પુલકીત રોમ મુદિત તનુરે, વિર વંદણ ધરી ચાયરે; રમ૦
મા તાત ચરણે આયનેરે, બોલે છે બોલ ઉમાયરે. રમ૦-૧૨.
ઢાળ કહી મેં તો દુસરીરે, સુદરશણને અતિ પ્યારરે; રમ૦
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, આગે સુણો અધિકારરે. રમ૦-૧૩.

(દોહા.)

માત તાત ભણી વિનવે, સુદરસણ ચિત લાય;
વિર વંદણને ચાલસ્યું, આગ્યા દિયો મુજ માય. ૧.
તવ તે સુદરસણ સેઠને, માત તાત કહે એમ;
અરજૂન ઘાતે માનવી, કારદિયુ તુજ કેમ. ૨.
ઘર બેઠા વિર વંદિયે, જાણ્યો મત આણુ લોપ;
રૂપસે અરજુન ઘાતકી, કરસે તમુપર કોપ. ૩.

ઢાળ ૩.

નંદ સલુણાં નંદનાં રે લોલ—એ રાગની છે.

કહે સુદરસણ માતને રે લોલ, દેજ્યે અનુમત તુમ જાતનેરે લોલ;
નરસ્યું માતાજી અમે એ સમેરે લોલ, કાળ ત્રથારે કેમ નિગમેરેલોલ—૧.
રે દ્રપતની જટા રાજતીરે લોલ, આવિ આંગણે મુજ ગાજતીરે લોલ;
વિર આવ્યારે એમ ભાગથિરે લોલ, જઇને ભેટસ્યું અમેલાગથીરેલોલ-૨.
પ્રમત વસેરે ધર માંહીરે લોલ, વિર નમણ હું કરૂં નહીરે લોલ;
જાસ્યું વેગેરે ચરણે વહીરે લોલ, નયણાં ભેટિને નમસ્યું સહીરે. લોલ-૩.
કુમકપણોરે મતિ કેળવોરે લોલ, મારે મતેરે મન મેળવોરે લોલ;
કાયર વચન અવ હેળવોરે લોલ, નિષ્ટ મતીરે તમે હેળવોરે લોલ—૪.
માતા તું મુજ અનંત કાળનીરે લોલ, પ્રિત રાખી મે ગુણ માળનીરે લોલ
રીત ન રાખી જગપાળનીરે લોલ, રતિ અતિરે જગજાળનીરે લોલ-૫.
ગામ નગર પુર પાટણેરે લોલ, ફરે જીણંદ કર્મ કાટણેરે લોલ;
આવ્યાછે ગુણ સીલા બાગમેરે લોલ, ફળ્યા સકળ પુન્ય ભાગમેરે લોલ-૬.
અરજ શ્રવણ કરો માહેરીરે લોલ, માતા હું બલ જાંઉ તાહેરીરે લોલ;
માત કહેરે વછ માહેરારે લોલ, સફળ હોજયોરે ક્રત તાહેરારે લોલ—૭.
સુખ હોવેરે જેમ આતમારે લોલ, જાઇ ભેટજો વિર માહાતમારે લોલ;
માત વચન સુણી વાતમારે લોલ, અંગ મંજન પરભાતમારે લોલ—૮.
મંજનતિરેરે અલંકાર સુંરે લોલ, કરી વિભૂખા મનવારસુંરે લોલ;
ખાંમી ખમણ માત તાતનેરે લોલ, વળી મિંત્રને નાત જાતનેરે લોલ-૯.
પાય વિચાર એકાએકથિરે લોલ, શ્રમણો પાસક તે વિવેકથિરે લોલ;
દેવળ મોગ્રપાંણ સંગમેરે લોલ, આવે સુદરસણ રંગમેરે લોલ—૧૦.
મોગ્રપાંણેરે દિઠો આવતોરે લોલ, શ્રેષ્ટિ તેનેરે મન ભાવતોરે લોલ;
મોગરહજારપળનો ગૃહીરે લોલ, શ્રેષ્ટિ સાહામોરેઆવેતે વહીરેલોલ-૧૧.
ઢાળ ત્રિજીયેં પુરણ આસડીરેલોલ, આગેસુણજયોરે ચરીજાસડીરેલાલ
મુનીરે ઉમેદચંદ ભાવસુંરે લોલ, વિર વંદણ સુખ લાવસુંરે લોલ-૧૨.

(દોહા.)

દિઠો દેવ ને આવતો, તવ તે શ્રેષ્ટિ અક્ષોભ;
મરણ ન વંછે આપણો, કરે ન જીવિતવ્ય લોભ. ૧.
થંડીલ સબ પરમારજી, બેઠો જોડીને હાથ;
થુઈ મંગળ અવસર લેઇ, કરે નિજ ચિત સાથ. ૨.
અરિહંત સિધ ગુરૂ ભણી, સ્તવિ વૃતસુ આળોચ;
વૃત પુરવે વિર સંગમે, લિધેલા મિછત મોચ. ૩.
એહ સમે પિણ વૃત સવે, સાહેબ આપની સાખ;
આળોયણ વિધી મે કરૂં, ટાળિ દુષણ સંતાપ. ૪.

ઢાળ ૪.

સિયળ ધરીજે બેની સીયળ ધરીજે—એ રાગ.

એમ આળોચિ સેઠ નિજ મનમા, સાગારી અણસણ કીધોરે;
ધરમ ધ્યાંનમાં નિજ મન ભાવે, મૌન ભાવ ગુણ લીધોરે,
લેજ્યોરે સાજન ધર્મનાં સરણાં.—ટેક. ૧.
જેમ ન આવે જનમ મરણા, દુર પુળાય જે મું દુખ કરણાંરે;
ધરમ ધ્યાંન અનંત ભવ તરણાં, સિવ મારગ અનુસરણાંરે. લે—૨.
મોગ્રપાણ જક્ષ વેગ સું આવે, સેઠને હણવાને દાવેરે;
રોસ ધરી મોગ્ર ફેરે નીજ ચાવે. પિણ ત્યાં ઘાવ નહી ફાવેરે. લે—૩.
ચૌફેર ફેર હેરે દેવતા સાવકને, વિડંબી સક્યો ન ભાવિકનેરે;
તવ તે પાછો ઓસરીને નિરખે. ચઉ ગમન હેરી પરખેરે. લે—૪.
મુહુરત કાળ દેવતા ફીરી ફેરા, સિધ્યા ન કાજ ભલેરારે;
મોગર નાખી મોગર જક્ષ ચાલ્યો, ધર્મ કલ્પદ્રુમ ફાલ્યોરે. લે—૫.
જક્ષ ગયે થકે અરજુન માળી, ધ્રસકી ધરણીયે પડીયોરે;
મરછાંણો તેહિ અચેતન ભાવે, ઉપશ્રગ સકળ વિહકિયોરે. લે—૬.
સેઠ સુદરસણ કાઉત્સર્ગ પાળી, નીરૂપશ્રગ સમો જાંણીરે;

ઉઠીને અરજુન સમીપે તે સ્થીત્યો, દેખે નયણે ગુણ ખાંણીરે.લે—૭.
મુહુરતેં ચેતના પવન સંજોગે, આવિ અરજુનને તિવારેરે;
આળસ મોડી ઉઠી કહે સેઠને, તમે છો કવણ કુમારરે. લે—૮.
જાવો છો કવણ કારણ રસ રંગમે, સેઠ કહે સુણો ભાઇરે;
વિર જીણેસર ગુણ સિલા વનમે, તસ વંદણ ચિત આઇરે.લે—૯.
હું છું સેઠ સુદરસણ શ્રાવક, પહીચાણો મુજને એ વારીરે;
અરજુન કહે ફલ્યો ભાગ ભલેરો, લેજાપો મુજને તમે લારીરે. લે-૧૦.
મે પિણ ભેટસ્યું વિર જીણંદને, એમ કહી હુવો લારીરે;
અરજૂન સેઠ હરખ ધરી આવે, ગુણ સીલા વન મોઝારીરે. લે-૧૧.
વિર ને વંદે વિનય વિગત સું, ચિઠે મરયાદા ભુમી લેખીરે;
વિર જીણે સરેં ધર્મોપદિસ્યો, સગય લાભનો દેખિરે. લે-૧૨.
દેસનાં અંતે તે પુરમા સીધાયો, સેઠ ઉતમ ગુણ ખાંણીરે;
અરજૂન વિરને ચરણે નમીને, બોલે અમૃત્ય તુલ્ય વાણી. લે-૧૩.
ઢાળ એ ચોથિ વૈરાગ સમો જાંણી, કહે ઉમેદચંદ ભાવેરે;
શ્રવણે સુંણજ્યો ભાવીયણ પ્રાણી, હવે છે તરવાનો દાવરે. લે-૧૪.

(દોહા.)

અરજૂન કહે સુણો વિરજી, એક મને મુજ વાત;
અનાચરણમે કિયો ઘણો, મોટકા પ્રાણ નીઘાત. ૧.
કેમ છુટસ્યું એ દોષથિ, લેસ્યું હવે વ્રત સાર;
વિર કહે જેમ સુખ હોવે, તેમ ધરો મનવાર. ૨.
અરજુન માળિ તવ તિહાં, લિધો સંજમ ભાર;
દ્રવભાવે તજી વિતને, હુવા છે તે અણગાર. ૩.
વિર મુખે ગૃહે અભિગ્રહ, છઠ ખમણ નિસદિન;
મરણાંત લગેં એ વાંછના, એમ રહું લય લિન. ૪.

ઢાળ ૫.

ગૌતમ સમુદ્ર કુમારોરે—એ રાગ.

એમ અભિગૃહ આકરોરે, લેઇ અરજ્જુન મુનિરાય;
છઠ ખમણનેરે પારણેરે, વિરવંદે ચીત લાયરે, મુની ક્ષેમાધરૂ—ટેક--૧.
ભિક્ષાની અનુમત માંગીનેરે, આવે રાજગૃહ માંય;
ઉચનિચને મઝમ કુળેરે, ફીરતા અરજ્જુન ત્યાંયરે. મુ૦—૨.
પુરવાસીરે ટોળે મિળયારે, અનેક નરનેરે નાર;
હીળે નિંદે કરે ખીસણારે, તાડણ તરજણ લારરે. મુ૦—૩.
જણ જણ મુખ સું બોલતારે, એહ અનારય સાધ;
માત તાત ભાઇ બેનડીરે, હણીયાં છે એણે અગાધરે. મુ૦—૪.
નારને ધિયા હણી કઉ કહેરે, કોઈ કહે મુજ પરીવાર;
દુ:કર કરણો એ સહીરે, મતિ દેજ્યો કોઈ આહારરે. મુ૦—૫.
ધર્મહિન દુરાચારણોરે, પિસુન નરાં સિરદાર;
આવે જે મંદિર બારણેરે, દેજ્યે અતી પરાહારરે. મુ૦—૬.
એમ કહીરે મિજલસ મિળેરે, હિળે તે અરજ્જૂંન સાધ;
ભાત પાંણી અંતરાયનોરે, પરી સહ ઉદયો અપારરે. મુ૦—૭.
વળી પરી સો આક્રોસનોરે, વળી સત્કાર પુર્સકાર;
ક્ષુધ્યા ત્રખ્યાદીક પરીશ્રમેરે, ધીરજ ધરે અણગારરે. મુ૦—૮.
ભાત મળે જળ નવિ મળેરે, જળ જોગે નવિ મળે આહાર;
સમ ભાવિમુની ગુણ ધરારે, રતીય ન લહે તે વિકારરે. મુ૦—૯.
એહ ધર્માથિ જન સરવેરે, ચુકવે ન જીવત લાર;
રક્ષક થઇ એહ અંગનાંરે, રક્ષા કરે છે અપારરે. મુ૦--૧૦.
પાપ બુધિ મે તો કેગવિરે, પુર્વે હણ્યા નરનાર;
પ્રાણ પીયારા મેં હણ્યારે, તે ફળ ઉદયા અપારરે. મુ૦--૧૧.
ખટ માસ લગેં એકલેરે, ખટ નરને એક નાર;
તેને પરલોકે પોહોચાવિયારેં, દુવા લસ સત સાઠ ધારરે. મુ૦--૧૨.

એમ ભણી જન સાંમટારે, નવિ લીપે અરજાુન પ્રાણુ;'
વૈર બીજ મે આરોપિયોરે. તસફળ લીઉં છુ એ ઠાણુરે. મુ૦--૧૩.
સમ ભાવે ભિક્ષા લેઈ વળયારે, આવ્યા વિર જીન પાંસ;
ભાત આળોયણુ કરી મુનીરે, પડી કમે પંથાગમ ખાસરે. મુ૦—૧૪.
સમતા ગુણી નીર મમતનીરે, એહ થઈ પંચમી ઢાળ;
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, મુનિવર ખટકાય પાળરે. મુ૦--૧૫.

(દોહા.)

આણુ લેઇ વિરમુની તણી, તેહ અરજાૂન અણુગાર;
સંજમ ગુણુ તે રાખવા, બિલભુત કરે આહાર. ૧.
મુરછા નહિ નીજ તનુંતણી, ખટ કારણુ કહ્યા વિર;
ઠાંણા પંગમે ચાલીયા, તેમ ચરે મુનિ ધિર. ૨.

ઢાળ ૬.

મેહુલામે બેઠા રાંણી કમળા વંતી—એ રાગ.

વિર જીણુંદ નિજ પરીવારસું, પરવયો જીનપદ દેસ;
ગ્રાંમ નગરપુરને પાટણે, ખેડ મંડપ સનીવેસ;
સુસુજયોજી, અરજાૂન મુનિ તપ ગુણ આગળા. ટેક—૧.
એક દિવસ અરજાૂન ચિંતવે, ઉરાળ તપે ક્ષિણ દેહ;
ધમણી ચઢેરે ઈરીયાનાં પંથમે, પંજરનિ મંસીનો એ ગેહ.સુ૦અ૦—૨.
પુછિને વિરજીણુંદને, અંત ક્રીયારે ઉજમાળ;
કરૂં હું અપછિમ ભાવસું, પોહોચ્યો છે અવધનો કાળ.સુ૦ અ૦—૩.
એમ મતોરે કરી આપસું, વિરનિ અનુમત ધાર;
અણુસણુ કરે એકજ પક્ષનો, ત્રિસ ભુગ્તનો પરીહાર. સુ૦ અ૦—૪.
ખટ માસનો સંજમ પાળીને, અંતં તે કેવળ નાંણુ;
દરસન વરિને અંતગડ કેવળી, સીવપુર કિયાં છે મેલાણુ. સુ૦ અ૦—૫.

રચનાં રમીને અનંત કાળની, ભવ લયા છેદી સનુર;
તેમ સુંણીને ભવિયણ પ્રાણીયા, વિમાસો આપને હજુર. સુ૦ અ૦—૬.
વૈર ન કીજે કો જન પ્રાણસું, વૈરે જનમ વાધે રોગ;
વૈરે ભમેરે ભવતણી રાસમાં, વૈરે ન મીળે સીવ પુર જોગ. સુ૦ અ૦—૭.
પ્રાણી હણે જે મનવચ કાયથી, બાંધે તે નરકનું આય;
ચાર ભેદરે જીનવરે વરણવ્યા, સત્ય છે ત્રિજા અંગમાંય. સુ૦ અ૦—૮.
અરજૂને હણ્યા નૈયે જક્ષ દેવતા, એહ પરવસતણો ભેદ;
સથળ બંધે મુનીવર નિસ્તર્યો, ભવીયણ કરજો સંસે છેદ. સુ૦ અ૦—૯.
અરજુન સમાસ અંતગડ અંગમાં, ત્યાંથી લીયો છે એ સમાસ;
છઠી ઢાળરે સિવગત ગામની, ઉમેદચંદને મનવાસ. સુ૦ અ૦—૧૦.
કનક રંજીત ગુરૂ મુજ સીરવસે, તપવંત ક્ષેમાવંત સાધ;
કિય્યો ઉપગાર નીત નવારંગનો, ગ્યાન તણોરે ભેદ લાધ. સુ૦ અ૦—૧૧
ગુણ ઓસિંગણ તેનો કેમ હોઉ, તેહનો છે એક પ્રકાર;
અંગ પંચરે મનવચ કાયસું, નમણ કરૂં હું ગુણધર ધાર. સુ૦ આ૦—૧૨.
સવંત વાડને બોમિ જાણજો, દૈ વિંસ સાલ તસલાર;
અશ્વનમાસ સુકળ પક્ષમે, ચતુરદસી ને સુક્રવાર. સુ૦ આ૦—૧૩.

આ ઉપરનિ વાખ્યામાં ભાવાર્થ એ છે જે માહાપુરૂષો વૈરાગાર્થિ વૈરાગ ભાવનાં વખતમાં મહા તિવ્ર પરીશ્રમ પુર્વાંનું બંધનાં ઉદેથી પ્રગટ થૈ ઉદે આવતાં અરજુન માળી મુનીવર્ત સમતા ભાવે સહે તે અવસ્ય તત્વગ્યાન પાંમેજ. સમાપ્ત.

શ્રી નેમનાથને રાજુલની અનુપ્રાસે મળતિ ૫ લાવણી.

શ્રીક્રષ્ણકા દરસન કરકે આય સદાશીવ ગોકુળમે.

એ રાગની છે.

ચરન કરન ધર સાધ સવેસર, તાસ ચરણ મુજ સિસ નમે; અરૂતા૦

ખ્યાલ કરણુ મુજ ચિત રમણુરસ, ગુનિગુન ગ્રાહક તાસ ગમે. ૧.
જાદવકુલ સરસાંમ મરાલર, તસ પતની જગના રસરે; અ૦
તસગુન ગાયન મુજ મન ચાયન, ભવિક શ્રવનકર ચિત હરે. ૨.
એક દિના જીન નેમ બાલવય, ખેલ કરન ચલે બાગનમે; અ૦
સાથિડા મિલ લાર બરાબર, તુરરા ઝુલાવત પાગનમે. ૩.
ખેલિ ખેલ ફિર આય પુરનમે, કાહાન આઉધ ધરલાર અરે; અ૦
હાર પાળકર જોર વદે મુખ, સાંમ બીના યે કૈ ન ધરે. ૪.
પાય શ્રવનકર નેમ મમતધર, કાંબ ગૃહિ નિજ હાથ નમે; અ૦
ચાહિ પનચ્છ ટંકાર કરત તબ, ભ્રાંત પરીહરી બાતનમે. ૫.
હાથ ચક્કર સંખ બિરાજે, અનુચર ડર ચિત સંક ધરે; અ૦
ચક્ર ભૃંમાવે કબૂ બજાવે, જગજનકું હૈરાન કરે. ૬.
હરી સુણીશ્વર આય આઉધ ઘર, નેમ રમણુ રસ રંગ કરે; અ૦
અલ્પ ઉમર મુજ ભ્રાત ખેલકર, મુજ આઉધ ઘર રંગ ભરે. ૭.
હરી વદે મુખ સામ સુનાવય, ખેલ કરન મુજ લાર અરો; અ૦
આઉધ ઘર ધરની કસી કંમર, નેમ સામ સંગ આય ખરો. ૮.
બાંહ પસાર હરી જીન આગે, બેહેત કાંબ સમ વંક કસી; અ૦
નેમ બાંહકર સાંમ ધરી તબ, કંપીયન વત ઝુલે ઉટ ડસી. ૯.
ત્રિવીધ ફૈળકરી આય સભામે, હરી હરદે વિસમય ધરે; અ૦
નેમ અતુળ બલ કોઈ સમાવસ, રાજ મીજ્યો નિજ હાથ કરે. ૧૦.
એહ ન ચિંતો આપ દિલાયર, બળધર તો ત્રિય પાસ પખે; અ૦
તરૂણ કામનિ બ્યાહ કરણુ ચિત, રાય સકળનિ બાળ લખે. ૧૧.
ઉગ્ર સૈન તનિયાં ગુન સાંભળી, નેમ લગ્ન નિરધાર કિયો; અ૦
લગ્ન દિવસ સંગ જાન સજી હરી, ઉગ્ર સૈન દરબાર ગીયો. ૧૨.
ગુળગુળતા ગજરાજ સાજ સબ, કૈકાણે કૈકાંણુ ખડે; અ૦
રથ ખળકાર સમાર સચેતન, છપન ક્રોડ જાદવ ચડે. ૧૩.
અઉટ કૌટ કુમાર કેસરીયા, રંગ ઉમંગ્ ગુલજાર બને; અ૦
નવ નવ વેસ ધરે તન ઉપર, આય ખડે સબ નેમ કને. ૧૪.

નેમ તોરનકું આય જાનસંગ, રાજુલ તબનિજ ગોંખ ચડે; અ૦
સબ સખીયનકો સાથ સરે બીચ, પિઉ કિરતન નીજ બોલવડે. ૧૫.
ઉમેદચંદ રસરંગ વદે મુખ, સયણ સુણો મુજ વાચસરે; અ૦
રાજુલ તવ નિજ સયર્ સંઘાતેં, પિઉરંગ રાતિ વાત કરે. ૧૬.

લાવણી બીજી.

લગ્યા સખી ઇસક્ બુરા જંજાલ—એ રાગ.

આય સખી સામ મિજે સિરદાર, આય સખી સામ મીજે સિરદાર,
લારે બળ ભદ્ર કાંહાંન્કુમાર. આય૦ ટેક.
હતિ મે પુરવનકી ચૈડીરે, મિલાઈ વાં તનમનકી હૈડીરે,
ત્રોડી અબ બિરહનકી બૈડીરે, આય ખડે સાંમ મિજે નૈડી;
ઝુલો, સિવાદેવિકો નંદનો, સકળ ગુણે અમંદ,
રૂપેં અમર ચિત લોભતો, એતો, સરદ પુનમકો ચંદ;
ગુણાકર જગ જનકો સણગાર. આય સખી૦—૧.
ચાલ, વદત સબ સખીયનકો પરવાર, સામિની વચ સુન તું લગાર,
સામ તુમ ગુન મનકો આધાર, બરનું ક્યા નખ સીખકો સનગાર;
ઝુલો, સખિ કહે પિઉસાંમ, જુગલ્ નહી અનુહાર,
ગુણોપિત દૂળ અંગસું, એતો, સોભીત રાજુલ નાર.
ગુણા૦ આ૦—૨.
ચાલ, બચન સબ સખીયનકે ધર કાંન્, રાજુલ્ભઈ પીઉ રસમે ગુલ્તાંન,
ગર્વધર કહે સખી દ્રિગતાંન્, નફ્ટ ક્યું ભઈ સબે બૈમાંન્;
ઝુલો, સામ મીજ્યો નભરાજ, મુજ તન સોમાકાર,
સાંમ પાવસ અમે દાંમની, એમ વદે છે રાજુલ્ નાર.
ગુણા૦ આ૦—૩.
ચાલ, હસી રંગ મહીલનમેં સબ બાળ, વસી અંગ મિલન કરી ઉજમાળ,
રતી ધરે સાંમ સુરતની હાળ, ગતી શ્રય પતની જેમ મરાળ;

ઝુલો, દક્ષણ લોયણ ફરકીયો, વિરહા નળ આગાર,
વિદુત પાતવત જાન કે, અબ ચમક્ત રાજુલ નાર.
ગુણા૦ આ૦—૪.

ચાલ, ફરક દ્રિગ ગુંજતણી ચીતલાર, રાજુલ નિજમનમેભઇ દિલ્ગાર.
હરખ મુજ બદન તણો અપહાર, હુવો સમઝાય સયણ ઇસવાર;
ઝુલો, એમ વિસમી તે કામનિ, બેઠી નીજ આગાર,
ઉમેદવાર તસ મનનકે, તમે સુંનો સકલ નરનાર.
ગુણા૦ આ૦—૫.

લાવણી ત્રીજી.

ઉપરના સમાસને મળતી છે.

વાંનજીક જાય કે કૈય્યો, પરદેસી પીયાકી—એ રાગ.

ધરી ચાહ નેમ જબ આયે, મંડપ કે દુવારે,
જરે દ્વાર ધર બીચહારે, બનચરસું પોકારે—ટેક.
કુરંગ પતની લવેચારે, સુન જાદવકે કુમારે,
હમ પ્રાંન હરન મત આરે, એ તમન સમારે.
બીંનગુન્હે પ્રાંન હમ સાચે, ગતકર્મનકે કુવાસી,
કરૂં રાંન પાન ગુજરાની, હમ ફીરતે ઉદાસી;
તુમ નાહ બીન નીરધારે, બનવાસે સીધાયે,
રહું મરન ડરન નિસવાસી, તોય વાંસે સહાયે;
એક ધરણીકે કર મિલને, હમ સબકું સહારે. જરે૦—૧.
સુણી સરણાયક વચ સારે, વિસમીત હુવારે,
તબ સાંમ બચન મુખ લારે, રથ ધરકું પોકારે;
કર જોર વદે રથ ધારી, સુંન વચરે સલુનાં,
પસુ રયણ અંત વિપનાસી, એમ કરસે મલુનાં;
ચરી શ્રવન ધર જીનરાયે, નિજ દિલમેં દુખારે. જરે૦—૨.

એહી દુમત આઇ મન કાંસે, ઐાગુનકી દસારે,
એહી પરની પાસ રજ્જુ કાંસે, મુજ જરીરે લલારે;
ઉસ અહન કીયે પસુ રૂપે, જગ હાંસી મચાવે,
દીયું પ્રાંન દાંન જન ખાસી, એહી મરજી રચાવે;
એમ ચિંતી રથ ફેર શ્વામી, નીજ ધરકું સીધારે. જરે૦—૩.
ધુર બરસી દાંન દેઈ સ્વાંમી, નીજ સમય સુધારે,
વળી એક સહસ નર લારી, ગીરવરકું પધારે;
છદ મસ્ત ધરન જીન રાઇ, ચૌપનમે દીનેરે,
સબ ધાતી કર્મ બીરલાઇ, કેવલકું લિનેરે;
એમ રાજુલ સુની અવદાતા, દિલ ધરતિ ઉદાસી,
મુજ પ્રાંન પ્રીયે બનવાસી, દુખ એ કયું ખમાસી;
કહે ઉમેદવાર ધર પ્યારી, સખી મુખપે ઉચારે. જરે૦—૪.

લાવણી ચોથી.

ઉપર પ્રાસમે મળતી.

હમ પંથિ પરદેસી મુસાફર, આયતે સૈલાની.

પિઉ પંથિ પરદેસી મુસાફર, આયતે મિલનેકું; મુસા૦
મસુ લયા રસ આપ શ્રવનધર, વિરહ કિયો મુજ વરનેકુ. ૧.
સિવસરમાં પદ આપ સહાવન, જોગ લિયો જૈ વનવાસી; અરૂજો૦
કૈળી કરે રસ રત્ન ત્રયસંગ, મુને ધરી ધર દુખ રાસી. ૨.
આપ બીચાર કરી દિલલારી, માત તાતકું જાન કિયો; અરૂ૦
સાંમ મિજે તજ જોગ મિંતભજ, મુજ બીના અન સાથ લીયો. ૩.
મીલન કરન તસ પાસ આસ બીન, જગત લગતા સબ સુંના; અરૂ૦
બીજોગકા સર તનપર પરતા, ઉદાસ ભઈ મુજ દિલ રૂના. ૪.
માત તાત તમ સુંનોમો અરજી, જોગ ધરૂં ભર મીજલસમે; અરૂ૦
ઐહીરાગની બન લાર ચલુંગી, રહું સદા પિઉ ખીજમતમે. ૫.

એમ ધાર સબ નાર લાર વહી, આય ગીરંનકી કુંજનમે; અરૂ૦
થાટ ધાટ ગુલ્જાર દેખ બન, ડરપ લગી સબ નીજ મનમે. ૬.
દિસ દિખન્ બન્ પવન્ પરસપર, ચિહોર દિસ સેવાય ચલે; અરૂ૦
અંબ રંગતસેં ધટા ઉતરી, અભૃ પડળ સર આય મલે. ૭.
ઝરમર ઝરમર અંબર સરસેં, દરવર દરવર દરે ઝરી; અરૂ૦
ગીરી સીખરસેં ઝરન્ ઉતરે, ઝબક ઝબક બીજુ રાજ ખરી. ૮.
ઉસી બખતમે સાથ સહેલીયાં, બીખર્ ગઇ સબ જંગલમે; અરૂ૦
સાંમ તની પતની વાં સુકૂલની, આય્ ખડી ગીરી બગલમે. ૯.
પ્રછંન્ નગ્નતન્ ચિર ચોરાઈ, સુકાવતી દરી દરમ્યાંને; અરૂ૦
દીયર મુનીવરતનુ દરસ કર, અરત્ ધર તે ચર ધ્યાંને. ૧૦.
સુનો વરત ધર સાર સબે કર, ઉમેદવાર સબ ઉરવાસી; અરૂ૦
વિસૈ સમરદિલ સાર કાર એહ્, રહે નેમ કરે અરદાસી. ૧૧.

લાવણી પાંચમી.

ઉપરનાં પ્રાસને મળતિ.

આગર સેહેર બડા બંકા, દલી દખ્ખ્કા નાકા—એ રાગ.

સાંમાં માહા જગત જનની, સીયલસે રહી રતી લલની;
લાજ ધર સાર કરે તનની, મિલન મનવાર કરે જીનની. ૧.
પરત તબ તનકા અંજવારે, બસત જેમ નભમે દીનકારે;
મિટત તસ દરીકા અંધકારે, દેખ મુનિ તનસેં લલચ્યારે. ૨.
વદત તબ મુખસેં બચ ન્યારે, સાંમની મન કયું દીલ્ગારે;
સુનલે સત્ય બચન મારે, હોવેગા લાભ સફલ્ તારે. ૩.
છાંડ મન નેમ તણી લગરી, ખોલ દીલ બાત કહો સગરી;
સરે કરો આજ સબે બીગરી, મિજે રસ પ્રેમ ભરો ગગરી. ૪.
સતી તસવાય શ્રવન ધારી, તનુ ઢક તાંન ધરી સારી;
સાહાસીક હાંમ હીયે ભારી, વદે એમ સાંમતની નારી. ૫.

ભુલ મત બોલ બચન ભૌરા, છોર સુધ ગેલ મિલન દૌરા;
સીરનપર કાલ ફીરે તૌરા, માંન સચ વાચ અરે છૌરા. ૬.
ભ્રાત તમ વૃધ તની પતની, માત સમ દ્રેખ દેખ સતની;
બાત લહી એહ દુરગતની, સકુલકી લાજ ગમી મતની. ૭.
અગંધન મનધર ધંન કારો, વામી બીખ ધરે ન મનવારો;
શ્રય તમ થકી યેં ફ્રનધારો, વસીગત તિરીયંચ મે સારો. ૮.
જદુકુલ અંબરમે સુરો, સીવાનંદ લાલ ગ્નાન પુરો;
રટું તસ જાપ મીજે ઉરો, તજુ નહી તાસ ચરન દુરો. ૯.
શ્રવન સતી બાત દીલે ધારી, રહે નેમ અંતરમેં સારી;
ખંતિ ધર માત સએ મારી, વારી તુજ નાંમ બલેહારી. ૧૦.
ચિંતતા તન મનકી ટારી, રહે નેમ દેવર ઉપગારી;
સતિ જઇ વસી જીનંદ લારી, ખીનકમેં હુવા કેવલધારી. ૧૧.
સીધ્ર પદ પાય ગત્યાં તરકેં, સાંમ ધુર કર મનસેં લરકેં;
લાભ લિયો ગ્નાન દરસ ધરકેં, અર્જ સુંન પીર મોરી હરકે. ૧૨.
ઉમેદચંદદાસ ચરનપરકેં, કરે કર જોર ઉમંગ ધરકે;
કરો મુજ પાર સરે કરકેં, મરન્ જન સયલ પરા હરકેં. ૧૩.

ભાવાર્થ,—આ ઉપરની પાંચ લાવણીયો, નેમ રાજુલના વૈરાગ્ય ભાવની છે મતલબ કે, નેમેશ્વર દયા ધર્મ નીરવાહક, પંજર પુરેલા અનાથ પ્રાણીયોને નીરબંધન કરવાને અર્થે રાજુલને તજી, સંજમાનુષ્ટાંને વરતતા હવા, પરંતુ, આપને વીવ્યહારી ભોગનો પ્રતિબંધ પણ નહી હોવાથી, જોગારંભ વખત, દીલધારી આપ સાધન સમયમાં, અનુસર્યા વિશેષ, રાજે મતી પણ ભોગ બંધનથી વિરગ્ત હુવા, તેપણ એમજ પણ નહી પ્રેમાર્થે, વળી વૈરાગ્ય ભાવે રહે ને મને તત્વ બોધનો લાભ આપતા હવા તે પણ આપની ચેષ્ટાઈનો ભાવ દરસાવી શ્રય પદસ્યાધ્યો તેમજ શર્વ ભવી અવસર સાધે છે.

મુનિ બોધનાં ૧૨ માસ.

હમકું છાંડ ચલે બન માધુ,—એ રાગમાં.

મનકું વાર કરો વૃત સાધુ, નહીતર જોગ ખીરે ખીનમેંરે. મન-ટેક.
અષાઢે આસ હરો સબ જગકી, આસા પાર પરી કીસકીરે;
અનંત કાલ સબ ભટક ગમાયો, અબ ન પાસ પરો ઇસકીરે. મ—૧.
શ્રાવણે સાંન ખરી સત ગુરૂકી, દેખો આપ ખરે તનમેરે;
ગ્યાંન દરસ બીન પાર ન પાવે, એહી બીચાર કરો મનમેંરે. મ—૨.
ભાદુર માસ ભરયે જોબનમે, સુધા બંન્ બ્રહ્મ ચારનમેરે;
ગ્યાંન ધ્યાંનકી કુંજ ગલનમેં, તરન વેહી ભવ પારનમેંરે. મ—૩.
આસોમે આરત છાંડ અભ્યાસી, એહી સૌચ રહે બીરલારે;
નિષ્ટ મિલન અનિષ્ટ નિવારન, એમ જાંન મનકું થિરલારે. મ—૪.
કાર્તિક માસેં કરો સુધ કરની, કાંક્ષા મોહ તજી ઘટનાંરે;
દૂ છક નિરજરા ભેદ અંતરમેં, ઉનસેં ટરે જગમે લટનાંરે. મ—૫.
માગસીરં માંન હરો તપ જપસેં, સાધાં સાજ કરો સબનીરે;
નમણ કરણ ત્રીવિધ થિવરાંને, ઈછત બાતસુ આય બનીરે. મ—૬.
પોસેં પાપ અષ્ટા દસ વારી, લિજે બોલ અઢારમુનીરે;
વિર મુખારથ આપ સહાવો, દસવિ કાળીક માંય સુનીરે. મ—૭.
માઘેં તે માયા વંચનાં પરકી, જાનિ ત્યાગ ગ્રહો સરનારે;
ચૌગતસેં સબ આપ ઉગારો, તો ફીર ન આવે જન મરનાંરે. મ—૮.
ફાગણે ફુલ તજી ગુણુલારો, નિજ બોધ કરો ઉરમેરે;
આપકું આપ પિછાંન ન હારો, તિસેં હોવેગે સીવ વરનેરે. મ—૯.
ચૈતરે ચેતન આપ અરૂપી, તાંકે બાસ ન ફાસ રસેરે;
ભરન તજી હુવા અલખ સબેસર, તનપુર આસરે બાસ બસેરે. મ—૧૦.
વૈસાક માસેં વરત સુધારી, માજા ધાર ચલો ધરમેરે;
ભાવનાં પણ વિસ નિત સમાચર, નિરતિ ચાર પણો વરનેરે. મ—૧૧.
જેઠે જોગ લહી નર ભવકો, આયો આરજ કુલન્મેરે;
ધર્માચર્ણ પણ ચિત અનુસરકેં, યાસેં કાજ સયળ બનેરે. મ—૧૨.

માસ દુવાદસ સાધ સમરકે, ભાવોભાવ અરથ ધરીરે;
આપ ક્રીપા ધર હાથ ભિજે સીર, ઉમેદચંદ એમ અર્જ કરીરે. મ-૧૩.

ભાવાર્થ, અહો માંહાન્ પુરૂષો, આપણો સદા સુખાનંદ, આતમાંજ્ઞાન દરસણ ધારક, પોતે પોતાનાં સદા સુખપિંડને ભુલિ જૈ, યૌગતરૂપ માહા મોટો ભવાલય, કાળા ગૃઃ તેમાં, પુદગળ વાંછનાંનિ મનછા, વરતારા રૂપ થૈ, પરવસ્તુનો ગૃણ, પોતાની વસ્તુનો વિપરણ, એમ વરતતાં, અનંત અનંત કાળ જુલંમગાર વખતનો, લાભ લૈ, અકાંમ નીરજરાનાં પરભાવથી, સંગ્ની પદ સ્થાપનમાં ઉતપત્યો, તેમજ છતાં સુકૃત્ય ઉદે, દુષ્કૃત્યનો લય, થૈ જવાથી, સુધ જ્ઞાન દરસણરૂપ, શ્વધર્મનો લાભ લેઇ. પુદગળાનાં ભાવથી ઉભગી ગતત્વઃમારગ નિરૂપણ કરતાં, ભવાદધીમાં પૃજવળીત પદ છે તે લય થૈને સીધી શુધી મુતીપદાનુ સારી થાઓ, સમંતં.

અધ્યાતમી લાવણી પેહેલી.

એક દિન સુમતકે દ્વાર, આતમ દિલદાર, કરત મનવારી;
તેહી બીરીયનકે દરમ્યાંન, અચંભ યેક ભારી.—ટેક.
મગરૂર કુમત દિલનાર, વદત મુખગાર, સુમતકી લારી,
મુજ પતિયનકું ભરમાય, રમત ઠગારી;
મેરી સકલ પુરાની પ્રીત, મીલન દીલ રીત, વીલય કહી યારી,
મેરી કુંન્ સમચન્ તકસીર, વદને મુખ સારી;
તુમ પીસુન મતી મન કૈળ, વહે તું મુજ વૈર, દમત ધુતારી. તેહી-૧.
સુનિ વદે સુમત ધર ધીર, બચન રસ ખીર, આતમસીર ધરરે,
મુજ ભગ્રી સુન અબરીત, સમ્યગ અનુસરરે;
તું દુરગતકો ચિતડાર, વદો ન મુખગાર, કથન ચિત ધરરે,
તુજ પતી મીજ્યો સીરદાર, દુમત મત લરરે;
તુમ સામ મિલનકી ખાંત, સુનલે મુજ બાત, ચરન ગ્રહોવારી. તેહી-૨.

જીકવાદ કરત કુનાર, સુનત પૈકાર, ચૈતન અકુલાંના,
ધિગ તુજે દુમત સઠનાર, સુમત ઘર નાં નાં;
તુજ મિલન્ ભયો જીસદિન, સમ્યગવિત ખીન, ગમત સુંત્ર ભાંના,
તુજ સૈજ ઘરણુ મુજ પાય, ચૌગત બિચ જાનાં;
અબ તુજ તન વરકી છાંય, દ્રિગ ન મુજ ચાય, ટર તું મન ધારી. તેહી–૩.
અવગુણી થકી તવ નાર, ભહી દીલ્ગાર, કરે અરદાસી,
મૈં ચરણુ રમણુ પૈજાર, કરો મત હાંસી;
નૌ તન સુમત ઘર નાર, મુજે ન બીસાર, લહું ગલ્ ફાંસી,
તુમ જુગલ્ ભયે રસ રંગ, મિજે જીવ જાસી;
એહી વાચ સુંણી જગનાથ, સુકલ્ ધ્યાંન્ સાથ, મુગત તૈયારી. તેહી–૪.
અવ ચઉદસમે ગુંન સ્થાંન્, અજોગ દિલ જાન, દ્રિગન્ લલઠાંની,
સમયાંતર ગત લાર, અંતર ગત ધ્યાંની;
તબ સુમત ભઇ હજુર, રતી નહી દુર, રહે કેવળાસી,
ઓ દુમત ભહી નીરધાર, રહી યાં જગ બાસી;
કહે ઉમેદચંદ રસ રંગ, સુખ અભંગ, સકલ સીરદારી. તેહી–૫.

આ ઉપરની રચનામાં એ છે જે, અનંત કાળમાં, પુદગળની મમતાનો, પરાધીનપણાનો ફાંસો લેઇ, અનંત ભવરાસમાં, કુમતી નામની અસ્રીની સાથે ક્રીડા રાંમતી વસ પડયો, એમ કેટલોક વખત ગુજારતાં, આર્ય ક્ષેત્રે આર્ય કુળને આર્ય ધર્મગુરૂનો મેળાપ થયો, તે જ્ઞાન બોધ ગુરૂયે, જગ્તવાસી, કુમત કાંમની વસ દુખીયા જોઇ, સુમત નામની અસ્રીનો મેળાપ કરી, કુમત તજાવી તારે કુમતી સુમતી, સું લડવા તૈયાર થૈ તારે સુધાતમાં, સુમતીને સાથ લૈને, સીવપુરમા નીરભે પદે સ્થીત્યા, તેમજ અહો ધર્મિ સ્વજનો, એહવા ભાવનો વખત લૈ, કુમત ટાળી, સુમત અનુભવો, તેના પ્રસંગમાં અભ્યસ્ય, અજરામર પદ, હોવા વીગર, કદી રહીતોજ નથી, અવસ્ય હોવે, સમંતં.

પાંચ ઇંદ્રિનાં વિષયફળની લાવણી.

સબ દુખીયારે સંસાર વિષય મતરાગી; વીષયમતરાગી,
વીષ સંગસેં સત ચિત લાર આનંદરસ ત્યાગી—ટેક.

અબ વિષયારથકી બાત સુંનો નર નારી, સુનો૦.
બન ચર જન કુરંગ શ્રવણુ ઐન ધારી,
તજી કુંજ રંજ મન સંગ આય પુર દ્વારી, આયપુ૦.
ચિત હરની કે નામ ઠર્યો શ્વર લારી,
નર સમર સર કબાંન તાંકે સિર બાગી. તાંકે૦ સબદુ૦—૧.
દ્રિગ ભાસ તાસ વિકાસ રૂપ લવ લારી, રૂપ૦
છિન છિન નવ નવ રંગ ધરે નર નારી,
એક પૈવ નયન ઉવેખ પયંગ ચિત ધારી, પયંગ૦
લખી કનક પુંજ નિજ અંગ ભનિ પરજારી,
એહી નયનતણો રસ ત્યાગ કરો વૈરાગી, કરો૦ સબ૦—૨.
એક પ્રાણુ ગંધ સબંધ રતિ કર ભારી, રતિ૦
મધુકર મન ધર હાંમ કુમુંદ બીચ ઠારી,
તિન સમય આય ગજરાજ કુવિંદ ઉખારી, કુવિં૦
ભવતજ્યતા ભુગ્ત કિયો કમલ મધુ લારી,
દુખ સર સમ જાંની ગંધ તજો ચિત જાગી. તજો૦ સબ૦—૩.
અબ જગ બાસી સબ જંત ઉદર વસપરરે, ઉદર૦
સબ પ્રાણુ લુસ ચિત ચાય ઉમંગ ઉર ધરરે,
પિણુ સરવર કે જળ મીન ચુંન મત અરરે. ચું ન૦
રસનાં ગ્રસનાં ગાર આયો તસ મરરે,
એમ જીહવા કો રસ ત્યાગ માંગ ગુન પાગી. માં૦ સબ૦—૪.
સુન સુનરે સ્યાંના સંત તંત પરહરરે, તંત૦
એમ અનંત કાળ ભવ માલ ફાંસ પરજરરે,
જહાં મુગ્ધ લોક ગજરાજ દંત ચિત ધરરે, દંત૦

તસ મેહુણુ કો સંચ ગરતા પરઘરકે,
તસ ફરસ વરસ ગજ પરત મરત દીલ દાગી, મર૦ સમ૦—૫.
એહી ગ્રામ ધર્મ સર જાંની વિષય મત વારો, વિષ૦
તસ વિષય વિંસ ત્રિ ડાર જ્ઞાન અંજ વારો,
ફિર ધરરે રત્નાત્રય લય દુઃખ આરો, લય૦
જગ સિરપર ધર વાસ સિધા લય તારો,
કરજોરી કરતા અર્જ ઉમેદ પદ માંગી. ઉમે૦ સમ૦—૬.

ભાવાર્થ, અંહો સ્વધર્મિ સ્વજનો, આયે સંસારમાં એક જોબન વન વિકટ જુથ ભરેલું ને તેમાં પાંચ ઈંદ્રીરૂપ મહા જુલમ્ અવસ્તાનાં આપનાર તસ્કરો સદાસુખ સદહણાંરૂપ લક્ષમીનો નાશ કરનારા છે તેની વૃજમાં આવિ જનારા વિષૈ મત રાગી મુગ્ધ જનો ઘણીજ નગગી હાલતમાં આવિ ભવ ભૃમણતામાં વસી દૃખ ભોગવે છે, મતલબ કે જેમ મૃગસ્વરનો રાગી. (૧). પતંગ ચક્ષુરૂપનો રાગી. (૨). ભ્રમર નાસીકા ગંધનો રાગી. (૩). મછ જીહવા રસનો રાગી (૪). હાથી વૃથા હાથણીનાં વીષય ફરસનો રાગી (૫). એ પાંચ પ્રાણીયો એકેક ઈંદ્રી વસ લુબ્ધ થૈ પ્રાણનો નાસ પામવાનો વખત થઈ પડે છે, તો આ મનુષરૂપ દેહમાં શદા પાંચે ઈંદ્રા રસ વસ થઈ ભાન ભુલેલા પ્રાણીયોને કેટલેક દરેજ દૃખનો વખ મળવો છે તે હે વિજ્ઞ જ્ઞાનચક્ષુ ખોલીને દેખતાં તરત માલમ પડસે, એવા ભોગાર્થિનો દૃખ વખત જોઇ પોતાનો સુધ્યાતમાં રાખવા ધર્મ રસ ચાખવા, પુદગળી વસ્તુનો નીરાકરણ્ કરી નીર મમતી ભાવે જ્ઞાનાદી સુધ્ય કૃતવ્યતાનો અનુભવ લૈને સમભાવે વરતવાનો સમય સુધારી વખતો વખતનો લાભ લેતાં સદા જય ને અક્ષય પદ સ્થિતિનો લાભ જેમ મળી આવે તે સબબે વિષયરસ નિષેધન છે.

પંચ માહાવ્રતની લાવણી.

તું ભજ લે રામનામ, પ્યારે એક પલક ગોકુલમે મથુરા ગામ.
એ રાગ.

મત કરરે માન, ધરરે સાન, જાંહાંન,
પ્યારે એક પલક નહી રહીનાં જગના હાન—ટેક.
જન મરરે હાંન, જરરે આંન, ભાંન;
પ્યારે નૈક કરન ધર ટેક મેક ગુજરાંન,
કર અભય દાંન, જન સનમાન, ચાંહાંન;
પ્યારે દેખ ચરન ધર ધિરપર મેર કર જાંહાંન. મ૦—૧.
સચ વચરે આંન, અલિક બિહાંન, માન,
પ્યારે રેખ બચન દુખ દૈન સૈંન અસમાન;
અણુ દત હૈરાંન, તસકરતાંન, બાંન;
પ્યારે અલિક અદત મત વર તું સુધ વ્રત ભાંન. મ૦—૨.
બ્રહ્મ વ્રત દિલલાંન, જીન સનમાન, માંન,
પ્યારે ઔપમ ગિર મંદિર સમ એ વ્રત જાંન;
ત્રસનાં ઉર આંણ, વિત દુખ ખાંણુ, તાન.
પ્યારે વિત રસન ડસ નિરમમ પંચ વ્રત વાંન. મ૦—૩.
પંચ વ્રત રસ ધ્યાન, સુખ હે નિદ્યાન, સાંમ,
પ્યારે એહ અલપ સમે તન ધરનો પરમાન;
ભિંત બાહ્ય સુજાન, ધર ચિત તાંન, ગ્નાન,
પ્યારે કહ્યત ઉમેદ ધર સુત્ર બચન પહી ચાંન. મ૦—૪.

ભાવાર્થ, શ્રી વીરસ્વામી વાચ, અહો ભિક્ષૂ, દ્રવ્ય ભાવ, પંચ માહા વ્રત, તે, ને, આરાધવાને અવસરે, ન કર પંચ પ્રમાદ, મતલબ કે, પ્રાણાતિપાતાદિ જાવ પરીગૃહ સુધિનો વિરમણ, તે તો દ્રવ્યે કરી આશ્ર વ દ્વાર રૂંધવે, શંવર ગુણ પ્રાપ્ત નીપજે, પિણ ભાવનાં, ભરપુર ધરી, પ્રદેસાશ્રીત કર્માનું બંધથી ઝરી ની-

જ્ઞતનુ તે, સુધ ભાવ માહા વ્રત છે એમ દ્રવ્ય ભાવ ગુણાશ્રીત ધરતારે વરતતાં અહો માંહાંનું નિકલંકી પદ પ્રાપ્ત હોવેજ. સમંતં.

સમાયકનાં ૩૨ દોષ ટાળવા વિષે ચાબખા.

૧૦ મનના દોષ ટાળવાનો ચાબખો. ૧.

શ્રાવક વૃત સામાયક ધારો, દોષ તો બત્રિસ મનથિ વારો—ટેક.
દોષ મનનાં દસે કહ્યા જીન, ધુરે [1]વિવેકતા ધારો;
[2]યસ કીર્તિ મન દુરે કરી, પછે [3]ધન વાંછા મન વારો. શ્રા૦ ૧.
[4]ગરવ ન કીજે [5]ભય વિસરીજે, [6]નિદાન મનડે ન ધારો;
[7]ફળ સંસય વસ વૃત ધરે નર, ઉતરે કેમ ભવ પારો. શ્રા૦. ૨.
નિજ અંતરમાં [8]વિનય ધરી, અવિ નયને દુર નિકારો;
માન તજીને નમણ કરી વળી, નર ભવ લાવ લ્યો સારો. શ્રા૦. ૩.
સુર વર નરની દેખી [9]સુણી રીધ, પરભવ રટે ખીચારો;
મનના નવમાં બોલ વસેં, નર બાંધેલ કર્મનો ભારો. શ્રા૦ ૪.
દસમે શ્રાવક સુધ વૃત ધરી, [10]રીસ ન કરે લીગારો;
ઉમેદચંદ કહે મનથિ યે વરજ્યા, તો બોલતું કેમ એ વીચારો. શ્રા૦ ૫.

હવે દસ વચનનાં દોષ વિષે ચાબખો બીજો.

શ્રાવક સામાઇ રતનને તોલે, પેલુ મુખે [1]અપષબ્દ નહી બોલે—ટેક.
ધ્રાસકા કારણી [2]વાણી વરજીને, સરલ વચન અમોલે;
[3]વિષયા ગાયન દુરે વિસરજી, આપણે [4]છાંદે ન ડોલે. શ્રા૦—૧.
મુળ પાઠનો [5]સંક્ષેપ કરે નહી, [6]કળેસવચન નહી બોલે;
[7]દંતકથન વૃત દુષણુની સવે, કરીને વૃતને રોળે. શ્રા૦—૨.
સામાઈ વૃતમાં [8]હાંસિ મસકરી, ગુણી જન મુખડે ન બોલે;
ઉચે શ્વરે કછુ [9]વાચ વદે નહી, મૌન ધરે છે યે સમોલે. શ્રા૦—૩.
જાવઆવ [10]નકહે એ તો અવરતિને, વાંણી વદે વૃત તોલે;

દસ દુષણને તો તજી સુગુણ નર, બોલો સુમત ગુણ બોલે. શ્રા૦—૪.
સમતા ધરને દિલે ભાવે વૃત, મુરખ સુંણી ડમડોલે;
ઉમેદચંદ કહે સુધ સાવક નર, દ્વાર સ્વર્ગનાં ખોલે. શ્રા૦—૫.

હવે બાર કાયાનાં દોષ ટાળવા વિષે ચાબખો ૩.

શ્રાવક સુધ સામાયક પાળે, દોષ બાર કાયા તણાં સબ ટાળે—ટાળે.
હાથે કરીને વસ્ત્રે [૧]પલાંઠી, વૃતમાં કબ નૈ વાળે,
બેસે [૨]એકાસન સદા સુમત ધર, થિર રહે ઉજમાળે. શ્રા૦—૧.
નર નારીનાં [૩]અંગ ન નિરખે, ચપળપણે ચિત ચાળે;
સાવદ્ય [૪]કૃતવ્ય ગૃહસબંધિ, નિજ તનુ સંભાળે. શ્રા૦—૨.
ભિંત થંભાદિક [૫]ઉઠિંગી ન બેસે, કાયરપણો પરજાળે;
અંગ [૬]ઉપાંગનિ સંચારણાં, એ તો કરે નહી કૌ આળે. શ્રા૦—૩.
આળસ [૭]નમોડે ચિંત્યાનું સરડે, [૮]ટાચકા ન ફોડે અંગ ઢાળે;
સસુકા અરથેં નિજ સરિરથિ, મેલ [૯]કચુ ન ઉખેળે. શ્રા૦—૪.
દંસ મંસાદિક આવિ વિડંબે, પુંજીને અંગ [૧૦]ખંજ વાળે;
વિસામણો કરી [૧૧]અંગ ચંપાવતા, સામાઈ ફળ નહી ભાળે. શ્રા૦—૫.
સામાઈ કરીને [૧૨]નિંદ્રા નિવારે, બારમો દોષ દુર ટાળે;
બત્રીસ દોષ એહ ટાળીને શ્રાવક, આતમાંને અંજવાળે. શ્રા૦—૬.
મન વચ કાય થિર કરી, સબ આપ આપને સંભાળે;
ઉમેદચંદ કહે એવા શ્રાવકને, દુરગત નૈ કૌ કાળે. શ્રા૦—૭.

ભાવાર્થ, એમ મનનાં ૧૦, વચનનાં ૧૦, કાયાનાં ૧૨, કુલ ૩૨ દોષ ટાળીને સામાઇ વૃત પાળતાં ભવરૂપ સમુદ્રમાંથિ તરીપાર પામવું તે નિસંક છે. સમંતં.

મિથ્યાત્વ તત્વ વા સમ્યગત તત્વ પરિક્ષાનો ચાબખો.

સત ગુરૂ સાંન કરી સમઝાવે, ગુણીજન સાંભળજ્યો ભલ ભાવે—ટેક.

નિજ ધર્મનિ ખોજ કરી નહી, અન્ય મતમાં લલચાવે;
પથર પિતળ દારૂણની ઘડી, મુર્તિ ધરી ગીત ગાવે. સ૦—૧.
ધુપદિપ કરી ભરી નિવેદ થાળ, માનતા માન વડ દાવે;
પુરવ કૃત્ય નિજ ઉદે હુવા, દેવી દેવતા કૌણ હઠાવે. સ૦—૨.
ધનપુત્ર સનમાનાદિકની ખાંત, અતિ સદાચ મન ભાવે;
જંત્ર મંત્રને જડી ઔષદી મુલ દે, ભુવા બ્રામણ ધુણાવે. સ૦—૩.
જતિ જોગી કડી કાપડી અનેક ભેખ, દેખાદેખી રીઝાવે;
ખાન પાન દે માન આસન ધર, વિતક વાત સુણાવે. સ૦—૪.
તસ ચરણ રજ લેઈ નીજ અંગ, ધરે મુરખ ગુણ ગાવે;
ખોળ ગોળ રસ એક ગણે, એવા ઠુકરને કુણ તાવે. સ૦—૫.
ધરમની મત ધારીને દિગમુઢ, થઇ મીથ્યાત રસ લાવે;
પૃથવી અપ તેઉ વાઉ વણસઈ, આરંભ રંગ મચાવે. સ૦—૬.
બિંતિ ચૌરંદ્રી જીવ પંચદ્રાંને હણી ઘણાં ગભરાવે;
પાપ આશ્રવ મતિ ઇહાં બેઠો, એ તો દુરગતિ બાર ઉઘડાવે. સ૦—૭.
એમ કુદેવ કુગુરૂ કુધર્મનો, બોધ કુગત દરસાવે;
દ્રઢ ધર્મિ સમકીતીની આગળ, મિથ્યાત મત નહી ફાવે. સ૦—૮
અષ્ટકર્મ દળ હંતા જગત દેવ, બાર ગુણે અર ચાવે;
ગુરૂ સુધાતમી આપેં તરે ભવ, પરને લારે તરાવે. સ૦—૯.
ભવ ભ્રમણમાં ઝાઝ સમો જેહ, ધરે ધરમ સદાય;
આઠ પ્રવચન માન દયા સત, જગમાં ત્રિણે સવાય. સ૦—૧૦.
આપ ને પરકી ખોજ કરો ભાઇ, નિંદા ન કહી જીન રાયે;
ઉમેદચંદ કહે આપેં સુમત ધર, વિલા અમરપુર જાવે. સ૦—૧૧.

ભાવાર્થ, અહો પ્રમાદી, આ સંસારમાં મનુષરૂપ ધરી, પોતાનો શ્વજ્ઞાન દરસણ ચારીત્ર યે રત્નત્રયને આછાંદન કરી, કુબુધીરૂપ કૃદમનો લેપન બાહાર દેખાવ કરી ક્રમરૂપ પુદગળનો વાઘો થકો સંસાર રૂપ ચૌકમાં અજ્ઞાન રામતી રમતો વિચરેછે, ઇતી આશ્ચર્ય, કે જેમ લઘુ બાળકી, પોતાનો સંસાર વીવહાર

રસ નહી જાંણુતાં, પુતળા પુતળીની રાંમતે રમત રમે, પણ કાળાંતરે વીજ્ઞાન પ્રાપ્ત કાળે, વીવહારાનું સરી બાળ રાંમત તજી ગૃહકાર્ય લાગે, તેમજ હે આતમારામ, અજ્ઞાનરૂપ બાળ દસ્યાનાં પુતળા પુતળીની ક્રીડા રાંમત તજી, સનાથપણો ધરાવી આપણુ રત્નત્રયરૂપ કૃતવ્યતામે પ્રવેસતાનો લાભ લૈ સ્વસ્વરૂપ ભાવો. સમંતં

સતવંતી મહીળાનો ભાવ સણગાર વર્ણન.

તિરથનિ આસાતના નવ કરીયેં—એ રાગ.

ચરણ કમળ ગુરૂ રાજને નમુ ભાવે, હાંરે નમુ ભાવેરે નમુ ભાવે;
હાંરે તેથી સરસ કવિત રસ આવે, હાંરે ધન ગુરૂનો ઉપગાર.
ચ૦—૧.

સતિરે સિરોમણી નારને મનમાંને, હાંરે પેહેલુ સમ ભાવનુરે સનાન.
હાંરે સમકીત આડ લલાડમે તાંણુ, હાંરે નથડી જીન નામ સાર.
ચ૦—૨.

અંબોડો અનુવ્રતનો સિરપર રાજે, હાંરે કાંને સઝાયની ઝાલ બીરાજે;
હાંરે ધર્મ ધ્યાંનનાં ઝુંમણાં છાજે, હાંરે સુકળ ધ્યાનનો હાર.
ચ૦—૩.

ક્ષેમા કંકણ કર ચુડલો પેહેરે ભાવે, હાંરે સીયળ કટીમે ખળા ખળકાવે;
હાંરે નવપુનકાંબી કડલા સોહાવે, હાંરે સોભે સકળની નાર.
ચ૦—૪.

ભીંવનાં પંચવિંસ જાંણજો વૃતલારે, હાંરે તેને માનજો ઘુઘરા હારે;
હાંરે સોહે તેથિને પુર ઝણકારે, હાંરે ભાવ આભરણ ધાર.
ચ૦—૫.

સુધ ક્રિયાનોરે કંચવો કસ્યો તનસું, હાંરે હૈડે હાંમ ધરી સુધ મનસું;
હાંરે સતિ સોભે સદા સોહાગણસુ, હાંરે રતી નહીરે વિકાર.
ચ૦—૬.

ધર્મ પ્રેમ રંગ લાલનીરે પટોળી, હાંરે ઉપસમ રસ રંગમાં ઝબોળી;
હાંરે પેહેરી રમે સુમત સખી ટોળી, હાંરે સતગુરૂને દરબાર.

ચ૦—૭.

નાંણુ દરસ ગીત ગાય ને વડ ભાગી, હાંરે તાત સતગુરૂને પાય લાગી;
હાંરે ફળ અમર પદવીનાં માંગી, હારે આપી કરો ઉપગાર.

ચ૦—૮.

અમર ફળ રત્ન ત્રયનાં ગુરૂ આપે, હાંરે જીમી સકળ કરમ દળ કાપે;
હાંરે આપ સુધ કીધ્યો આપ જાપે, હાંરે પોહોતી મુક્ત મોઝાર.

ચ૦—૯.

બાવિસમા જીનનેમની એહ પતની, હાંરે રાજુલ રાખી અખીયતયેસતની
હાંરે એહવી બાળા અનેક જૈન મતની, હાંરે વાંદો નર ને નાર.

ચ૦—૧૦.

માત જનમ પરમાંણ છે એહવી નારી, હાંરે જેણે લઘુ વયે તજ્યોવીકારી
હાંરે ઉમેદચંદ તેની બલહારી, હાંરે નહી રઝળે સંસાર.

ચ૦—૧૧.

ભાવાર્થ, અહો સતવંત ધારક સતિ આય, જગ્તમાં, વેહેવારવંત મહીળાનાં વેહેવારી સણગાર વા અલંકાર વિભુખાવંત ઉદારીક સરીર, ગંદગીની ખાંણી, બંદગીની હાંની પહુંચાડનાર, એહવા અનીત્ય સરીરનો, સણગાર દેખી, આપ પોતે, તેથિ ઉલટો ભાવ સણગાર, સજી જ્ઞાન દરસણરૂપ, ગાયનક્રીડા, રામતી, સહીત જ્ઞાનગુરૂ એ દતેલા રત્ન ત્રયરૂપ અમર સહકાર જમી સીવ મંદિરે, રાજેમતી વત્ પધારવાનો વખત, પ્રાપ્ત કરો, ભાવસણગાર વિન્યા સ્વકાર્યની સીધતા ન હોવે, મતલબ, આતમનો અજ્ઞાન મેલ ટાળી સુધ થાઓ.

શ્રી વીરનાં નિરવાંણુ સમયે, ચૈતન કાયાનો વચન વીલાસ.

લાવણી અધ્યાતમકી.

એક દિના તન ધરનિ પીડપર, પરે કરે નીજ ફરમાસી, અરૂપરે૦
રાંમ છૌર મિજે ચલે મંગલ્ ઘર, જાય બસે, તમ સીવ વાસી–ટેક.
મમત ધારમેં પરી જંગલમે, કૌ ન કરે અબ મોય આસી; અરૂ૦
બીચાર ધર હું સદા નગંન્ મે, બીહાર જન કૌ મુજ ખાસી;
મહીર મોય દિલ્દાર નાહી તુજ, હાથપરી મેં જનમાસી. અરૂ. રામ. ૧
ગત્યાંત તનમે અનત કાળકી, પાળ પ્રીત અબ કાંય ડરો, અરૂ૦
રખન લાજ મુજ આપ સહાવન, સંક દિલે નિજ કૌ ન ધરો,
વાચ સાંચ કહો આપમો આદર, જાઓ ગોરી મેં ઘર આસી. અરૂ. રા. ૨
વદે નિરાસી ય્યું સુંનો દુ કુલની, કરો ન્ અબ મોય નરમાસી, અરૂ૦
સદા સુખાનંદ રહું જોત મે, આનંદ ધન મે કેવળાસી,
ગત્ય ચતુર ચૌવિંસ દંડક ફીર, આંઉન અબમે ચૌરાસી. અરૂ. રા. ૩.
વાત્ર શ્રવનધર કહે ઉદાસી, બીજોગની રહું મનવાળી, અરૂ૦
જોગ ધરૂં મેં નવલ અંગપર, ખાખ ઢેર કરૂં જેર પરજાળી,
મેરી ગત પીઉ મેરાતનાંપર, આપ સદા રહો સુખ રાસી. અરૂ. રા. ૪
મેં હું અકળ ગત પિછે આઈ મત, કરની અબ મોય કૌ ન લગે, અરૂ૦
ઓલ્યારે ચાલ્યા માફ કરનાં, લલનાં અપની એમ રગે,
અરજ એમ કર દેહ ધરાપર, આંન પ્રાન સગ બીરલાસી. અરૂ. રા. ૫
ત્રિસલાનંદ સદાય સુખાનંદ, મીલંન્ ગીલંન્ તંન્ દુર કીય્યો, અરૂ૦
ધ્રુપદ સદગુણ નાણુ દરસધર, સબૈં સુધારસ પાન પીગો,
આપ સરન્ માહારાજ દિજે મુજ, ઉમેદચંદકી અર દાસી. અરૂ. રા. ૬

ભાવાર્થ, અહો સુધાતમાં, ચૈતન સરીરથી વિકરગ્ત થયા બાદ અમોલ સગ્તી છે, તોપીણ, ભાવ એમ છે જે, વિદ્ય પુરૂષ, અંતક્રીયાના અવસાનમાં, જીવીતવ્ય મરણ અવાંછકપણે, આપણાં

સુખપિંડ સદા, ધ્રુવ્ય પદને વિષે સ્થિતીને, આપુભાવતા વિચરે, તે વખતમાં કાયાનો મમત્વપણો, વિગતપણોના ભાવને પામે છે. અને હયરૂપ વસ્તુ થૈને આપણી ઉપાદાન વસ્તુનો સમા ચરવા પણો પ્રગટે છે, તો કાયા તો આપેજ છાંડવાપણો હોવે છે. પછે એ સરીર પુદગળ પુદગળમા મળતો સંભવિયે છે, ને આપ સીવપદમાં, મળતો સંભવીયે. સમંતં.

અધ્યાતમ લાવણી શ્વપર સબંધી વિષે.

અસત્ય કુટુંબ વા સત્ય કુટુંબ વર્ણન.

જગપતી સુખ્યાનંદ રાજ કેવળ પદ ધારી, કેવ૦;
સત્ય અસત્ય કુટુંબ પરીવાર વદત પૌકારી —ટેક.
ભમે અનંત કાળ ભવ રાસ, રાગ ધ્રેખ ધારી, રાગ૦;
નર સુર તિરગત જાય નરક દુવારી;
એહી ચતુર ગતિ ચૌવિસ, દંડક નિરધારી. દંડક૦;
ત્રસ થાવર સુક્ષ્મ નામ બાદર પદ લારી;
તિહાં વેદ ત્રિન તનુ લાર, પરે નરનારી, પરે૦; સત્ય૦—૧.
તિહાં સગપન કિય્યા અનેક, તાત માત ભાઇ, તાત૦;
તિહાં ભગ્ની ત્રિયા સુત મિંત્ર બેટિ સગાઈ,
વળિ સાસ સુસરને સાળા સાળી ચિત લાઇ, સાળી૦;
અતિ પ્રેમ ધરત મૌસાળ તણી સવાઈ;
એહ અસત્ય મિલ્યો પરિવાર ધાર દોસારી. ધાર૦; સત્ય૦—૨.
તિહાં જન્મકાળકે અંત જૌબન્ વય આઇ, જૌબ૦;
સુધ કુળકિ પરખી ચેક નાર પરણાઇ,
તસં લરકા લરકી દેખ મમત ચિત લાઇ, મમ૦;
એમ ચરતાં ચિર તે કાળ વ્યર્થ ગમાઈ;
એહ બાહીર કુટુંબ શ્વય અર્થિ આવે નહી લારી. આવે૦; સત્ય૦—૩.

એહ અનંત્ દુખાંકી રાસ દેખ કો ગ્નાની, દેખ૦;
અબ ક્ષય અર પરકો ભાવ અંતર દરસાંની;
તબ સત ગુરૂ ચરણે આય પુંનર જનમાંની, પુન૦;
તિહાં ધર્મદાસ તસ નામ ગુણેશ્વર ઠાંની;
તિહાં સત્ય કુટુંબ પરીવાર મિલ્યો રખવારી. મીલ્યો૦; સત્ય૦—૪.
તિહાં [૧]ગ્નાનતાત [૨]દયામાત [૩]ધીરજગુન ભાઇ, ધીર૦;
બડી [૪]સુબુધી બહીન હીતકાર [૫]સુમત ત્રિયા આઇ,
તિહાં [૬]વિનય પુત્ર [૭]સંતોષ મિંત્ર સુખ દાઈ, મિંત્ર૦;
ધિ [૮]જયણાં સાસુ [૯]સુધ દ્રષ્ટી જણાઈ;
જીહાં સસરો [૧૦]અભયદાંન સાસકો યારી. સાસ૦; સત્ય૦—૫.
અબ [૧૧]વિવેક સાળો અર સાળી [૧૨]નીવર્તિ જાણો, નીવ૦;
નિજ ખીજમત કારી ચેરી [૧૩]ખીમા ચીત આણો,
તસ માંમાં મામી [૧૪]દાંન [૧૫]ઇરીયા પહી ચાણો, ઈરી૦;
નહી દંત કથનકી બાત સુતર મત આંણો;
[૧૬]અપરમત માકો તાત પૈતાકી લારી. પૈતા૦; સત્ય૦—૬.
નિજ માકી મતા સુંત [૧૭]લેસ્યા ચિત આઇ, લેસ્યા૦;
તવ નિજ ધિકે અંગ [૧૮]કેવલ સુત જાઇ,
તિહાં [૧૯]બ્રહ્મચર્ય નિજ દાસ દેત વધાઈ, દેત૦;
તબ આતમ ઘાતી કર્મ ચાર વિરલાઇ;
તેડ ગુણ ઠાંણે કે અંત અજોગ સુખકારી. અજો૦; સત્ય—૭.
પિછે અજરામરપર વાસ આનંદ ઘન રાજે, આનં૦;
એહ સત્ય કુટંબ કે સંગ જગત જસ ગાજે,
તુમ સત્ય ગુણે માહારાજ અસત્ય સબ ભાજે, અસ૦;
અબ ઉમેદચંદ્ર આધાર આય કર છાજે;
મે ગુન ગાયા ધર રંગ ઊમંગ ઉર ધારી. અંગ૦; સબ૦—૮.

ભાવાર્થ, અહો સુજ્ઞ, આ ભવરૂપ, ભ્રમનાંનાં વાસમાં, પુર્વા-
પર અનંત કાળ ભિગુત્યો; ત્યાં અનંત જીવા જોનમાં, અનંત સ-

મંધીનો, સબંધ મેળવી, પુનઃ તેને નીરા કરી, ગત્યાંતરે જઈ, અન્ય સબંધી ને મીળ્યો, એમ અનંત કાળ થયા પીણ, કોની આસા અપ્રાપ્ત પણે પુરણ ન હુઇ એમ કાળાંતરે, સત્ય ગુરૂ ચરણ વાસમાં, પુનઃ જન્મા હુવો, ત્યાં અણગારે જાયા એવું નામ પ્રાપ્તી થયો, ત્યાં સત્ય કુટંબનો આશ્રો મળવાથી, અસત્ય કુટુંબ જગ્ત વાસી અનિત્ય સર્વે અંતઃકરણથિ લય હુવા ને, સત્ય કુટુંબનાં સંગવડમાં, અપવર્ગ પદને પ્રાપ્ત હુતા હવા, એ ભાવાર્થ, સમંતં.

રાજેમતિનો ગરબો.

સુરતનાં ગરબાની દેસીમાં ગવાય છે.

સૈયર સિદને મેહેલેરે બાલા વેસમાજો,
આપ જોગ લૈ ચાલ્યા પરદેસમાં જો. સૈ૦—ટેક.
તોરણ આવેલ જાદવ જાન જોડનેજો,
જોડે લાવેલ જાનૈયા છપન ક્રોડને જો;
પંજર પુરેલ પસુથિ ચિત ચહોડીને જો,
લટિ ગયા પુરવ પ્રીત ત્રોડીને જો. સૈ૦—૧.
નેમ વીન્યારે ન રહું ધર વાસમાં જો,
મુને મેહેલી છે ભવન ભ્રંમ રાસમાં જો;
દિન કેમ નિગમુ મે ઉલાસનાં જો,
મારી મટી ગૈ વિષય સુખ વાસના જો. સૈ૦—૨.
નેમ વીન્યારે નૈ લલમારે દુસરી જો,
હુંતો ભોગની દસારે સર્વે વિસરી જો;
ઉઠી આસન છાંડીરે જોવા નીસરી જો,
ફોમ ન રહી પ્રીતમ તણી રીસરી જો. સૈ૦—૩.
સૈયર સાંમટિ મળીને કરે વિનતી જો,
સાંભળ સાંમણુ સુંદરરે રાજે મતિ જો;

ચાલ ચાલરે સાંમને મિલણુ લીનથી જો,
ફેસ્યું આપણુ વિતીરે સફળ ત્યાં કથિ જો. સૈ૦—૪.
એક મતોરે કરીને ચાલિ ચૌપથિ જો,
વિકટ જંગલ્ દેખીને દિલ કાંપતિ જો;
પાવસ જોગથિ આવેલ ગીરીશ્રૃંગથિ જો,
વસ્ત્ર વરજીત થઈરે વિરૂવા અંગથિ જો. સૈ૦—૫.
દેવર દેખીને ધ્યાંનથી લટી ખોભનાં જો,
બોલ બોલે વિકળ વિષય લોભના જો;
સતિ વર્જે બાળા યે વચને સોભનાં જો,
રાખો વરત રતન સીવજોગનાં જો. સૈ૦—૬.
વિવીધ વચન સતિના વઈરાગનાં જો,
થયો થિર તે મુનિરે સુંણિ આગ્ના જો;
સતિ ફળરે લીયેછે સંજમ બાગમાં જો,
જઈ ભેટેલ નેમેશ્વરે યે લાગમાં જો. સૈ૦—૭.
કર્મે જ્વાળી ને કેવળ પદ પામિને જો,
ભવ ભ્રમણ વામીને તેહ ભામની જો;
પ્રીતમ પેહેલાં પોંહોચેલ સીવ ગામની જો,
ઉમેદચંદ્ર તો નમેરે દિન જાંમની જો. સૈ—૮.

સાધુજીના ગુણ વિષે લાવણી.

આઓરે ધન સાંમ, મેરે દિલકે પ્યારે, મેરે મનકે માને—એ રાગમાં.

ગાઓરે ગુન જાંન, સારે સાધ સમારે, સા૦
જગજનૂકા પ્રતિપાળ, દિલદાર હમારે, ગાઓરે૦—૧.
સમદમ્ સેં સમર આંન્, નિરજર કું દિલે માન, નીર૦
બંધન છોર ધરે ધ્યાન, આતમગ્નાન ઉજારે. ગા૦—૨.
તન્ મનૂકી મમત માર, તપ જપસેં દિલ ધાર, તપ૦

જન્મ મરન કીન ગાર, રમન રામ રમારે. ગા૦—૩.
દિન્ દિન્ પેં બઢત વાંન્, સકળ ખલક સુખ છાંન, સ૦
સુમત સામા દિલ ઠાંન, વિષયન્ કું નિકારે. ગા૦—૪.
નિસ દિનકી નિરતી ચાર, ચલે જૈનકી મતિ લાર, ચ૦
ત્રાડે મિથ્યા મતિ હાર, સુલભ બોધ ઉગારે. ગા૦—૫.
દમ્ દમકી સુરત સાધ, અનુભવકી સુરત લાધ, અ૦
રત્ન ત્રયકી નીરા બાંધ, સ્યાદ વાદ વીચારે. ગા૦—૬.
ગુન્ ગુન્ પેં આગર જાંન, દતે જનકું અભેદાન, દતે૦
ઉમેદચંદ્ર તસ ગાન, આનત મંન ઉદારે. ગા૦—૭.

ધર્મનાથજીની ઠુમરી.

અરએ કનૈયારંગ ભીનો યાલીમેરાદીલકી જાન ન બાત મેરામરે—એ રાગ.

ધર્મ આનંદ રંગ ભીનોરે, હાંજી મેરા દીલ્ દરમ્યાનનમે લલ ઠાંનરે,
ધ૦—ટેક.

ધર્મ આનંદ જગ સુમત સુહંકર, તારક ભવો દય જાંન, હાંજીમે૦—૧.
ધર્મ જીનંદ ત્રિ રત્નંર થિર ઠાઈ; ધર્ત ધરમ કોએ ધ્યાંન, હાંજીમે૦—૨.
કર્મ કટન કીયો દ્વૈ વરસાંપર, વરત્ તે કેવલ ગ્નાન, હાંજીમે૦—૩.
જગજીવન જગ જનકો ઓધારન, કારન અમર વૈમાન, હાંજીમે૦—૪.
ભંજન ભવ ભિર ભરમ નિવારન, ધ્રુપદ સદા મન માન, હાંજીમે૦—૫.
ધર્મ અકર્માં જીકી નવલ છબી પર, ઉમેદચંદ્ર ગુલતાંન, હાંજીમે૦—૬.

શ્રી માહાવીરજીની સ્તવના.

જંગલો ઠુમરી.

દરસ લહુંરે કાંનડકા, લરકા દેખ્યા નંદ આયરકા? દરસ૦—એ રાગમાં છે.

દરસ લહુંરે જીન વરકા, ચરનાં ભેટયા સંત સાયરકા, દરસ૦—ટેક.
જાંકે ચરન કમલ ચિત થિર કર, ફરસ કરન નિજ કરકા,

ચરન રચન દ્રિગ સિસ ધરત તસ. મનતો મોહન મિજે ધરકા, ચરનાં૦-૧
જાંનુમે સિહાકૃત લાંછન, કાંચન તન મન હરકા,
રસનાં મૃત્ય વચ ધરત કરત જન. ડરતો હરન જન મરકા, ચરનાં૦—૨.
લછન સહસ અષ્ટ જીન તનમે, સાસ બાસ નલીનાં સરકા.
અધુર રંગ અભંગ વિદ્રુમ લર, દંત દંતરે અનાર તુંબરકા. ચરનાં૦—૩.
ગ્રીવાસેશ્વર સરસ પરત ઝર. નાણ દરસ જલ ભવતરકા,
સરનાયક લાયક સમ્યક, અંકુર ઉદયા ભવિ ધરકા. ચરનાં૦—૪.
સુર નર મુનીવર ચરન સરન કર, હરન કરન લર કૃમ અરકા,
મનસી સાથ તાત હાથ લૈ. તાર ઉમેદચંદ્ર લરકા. ચરનાં—૫.

સાધુનાં ગુણ વીસે ઠુમરી.

જાયો જાયો છબીલા છેલરે, મોરી રસીયા ગૈલ ન રોકો—એ રાગ.
ખંતિ દંતિ બડે મુનિરાજરે, આય મુજ અંતર સર લેહેરો. ખંતી૦—ટેક.
મહા બરત પંચ સુમત આચર, સારત નિજપર કાજરે આય૦ ખં૦—૧.
દાયક સુખ મુખ વાયક નિરવજ, સાયક ભવ ભિર ભાંજરે આ૦ ખં૦—૨
બકીર દ્રષ્ટ કષ્ટ મેટિ અંતર ગત. ચેતે ચતુર ચિત ગાજરે. આ૦ ખં૦—૩.
ગ્નાંન દરસ જસ રસ સુધાવસ, પાંન પૂરણ કર ચાજરે. આ૦ ખં૦—૪.
નામુ નમન કર જોર વિદુત નર, ઉમેદવાર ધર આજરે. આ૦ ખં૦—૫.

જિન સરણા વિષે પોતાની વિનંતિ.

રાગ જંગલો.

જીનવર જીવ જીવન પ્રભુ પ્રાંન—એ દેસી.

જીનવર સરન કરન મીજે ચાંહાંન, જીવ જીવન મીજે જાંન. જીનવર—ટેક.
અનંત કાલ ભવ જાલમે લટતા, અબ આઈરે મીજે સાંન.

જી૦—૧.

નરક નિગોદ ચીહુ ગતમે રૂળીયો, કર્મ ભરમ ગુલતાંન.

જીન૦ જીવ૦ જીન૦—૨.

સુર તિરગત લટ નર ભવે આયો, આરજ કુલ ધર્મ ઠાંન.

જીન૦ જીવ૦ જીન૦—૩.

સુત્ર બચન સત્ય સરધા ધરિ ચિત, અબ લહું સદા તુજ ગાંન.

જીન૦ જીવ૦ જીન૦—૪.

ઉમેદચંદ્ર લરી ચરન નમન કરી, અકમાં તુમે સુલતાંન.

જીન૦ જીવ૦ જીન૦—૫.

સાધુજીના ગુણ સ્તવન વીષે.

જંગલો.

બંસરીમે લલચાયરે, બંસરીમે લલચાયરે, મેતો નંદલાલા, બં૦

એ રાગ.

મુનિંદા જીવન પ્રાનરે, મુનિંદા જીવન પ્રાનરે, જીન લઘુલાલા.

મુનિ૦—ટેક.

શ્વાંત સુધારસ પાંન કરન ચિત, જ્ઞાન સરન ધર ધ્યાંનરે.

જ્ઞાન૦ જીન૦ મુ૦—૧.

ચરન કરન ધર રછન જંત કર, મમત તન ધન છાંનરે.

મમ૦ જીન૦ મુ૦—૨.

સાજ કાજ નિજ અંતર ગત રીઝ, અંગ ઉમંગ સંગ તાંનરે.

અં૦ જીન૦ મુ—૩.

ગલન મલન પુદગલ ન લલ.નીજ, જાંન ન જગ જવલ હાંનરે.

જાં૦ જીન૦ મુ૦—૪.

આન પ્રાન ધર ધ્યાંન તરન સર, ઉમેદચંદ્ર દિલજાનરે.

ઉ૦ જીન૦ મુ૦—૫.

ભાવાર્થ—એહ માહાતમાં જગત જાલ પ્રતીબંધ નીકંદન કરી આપ તરવાને પ્રવરતે છે, તેને અનુંસારે વરતનારાયો સુલભ

બોધીને તરવા કિસો આશ્ચરય છે, તેપણ તરેજ,

રાજેમતિની વિનંતિ વિષે ઠુમરી.

ભમરારે હમ પરદેસી લોક—એ રાગ.

સામરીયારે પિયા ગીરવર મત જાવ, હાંરે પીયા ગીરવર મત જાવ.
પીયા૦ સામ૦—ટેક.

તુમબિના તો મોરી સાંન હરાંનીરે, ગોરી અરજ ચિત લાવ.
પીયા૦ સામ૦ પી૦—૧.

પ્રીત પ્રીતમ તોરી હાર પુરાંનીરે, મોસેં મિલન તુમ આવ.
પીયા૦ સામ૦ પી૦—૨.

બીજમત લાવકો હાવ મીલ્યોનાંરે, ચુક પરી સો દરસાવ.
પીયા૦ સામ૦ પી૦—૩.

આવો નહી તો નીજ લાર લ્યો નારીરે, મો મન મિલતો કરાવ.
પીયા૦ સામ૦ પી૦—૪.

વૈરાગની બન કર્મ નિવારીરે, ઉમેદવારી સીવ ચાવ.
પીયા૦ સામ૦ પી૦—૫.

ઉપદેસીજનને બોધ.

રાગ જંગલો.

જસોદા જીવનનેરે કેજ્યો તારા કાનુંડાને, જસોદા જીવનનેરે,
વારો તારા૦—એ દેસી.

માયાકિ લગનમારે, ભુલ્યો ભોળા બાળુડા તું, મા૦ ટેક.
માયા માયા કરકેં જોરી, આસ તો ન મેટિ તોરીરે;
એ વિદેસાંમે દોરી જોને, ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો. ૧.
દાંમ તેં કમાઇ ભારી. ધાટ તો ધડાઈ નારીરે;
આ ફુલ્યો તું લબારી જોને, ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો૦ ૨.

તનકી સમારી સારી, રટેતું પરાઇ નારીરે;
આ લજા નૈ અનાડી જોને, ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો૦ ૩.
જગતમાં તું આઇ ભાઇ, કિની નૈ ભલાઇ કાંઈરે;
આ લજાઈ તેં માઇ જોને, ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો૦ ૪.
સરણે ગુરાં કે આરે, બોધ તો દૈ લારેં તારેરે;
આ દુમત સેં નિકારે જોને. ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો૦ ૫.
કરી લે ઉમેદવારી. સુની લે તું વાચ હંમારીરે;
આ સાંયાંને નૈ બીસાર જોને, ભુલ્યો૦ માયા૦ ભુલ્યો૦ ૬.

ભાવાર્થ, અહો બાળ બાળ એટલે, વિજ્ઞાનથિ સુંન્ય, તેજ બાળ કે એં તેમાટે, અરે બાળ, આ દિર્ઘ દુસ્તર જુલમી સંસારમાં, આવી તું, માયા મોહ મમત વસ પડી, આપણાં આતમારૂપ રત્નને, અજ્ઞાંનરૂપ કીચમાં રોળીને, અમુલ્યતાપણાંનો નાસ કરી, કંકર વત લહુ મુલનો નામ ધરાયો ઈતી આઃશ્ચર્ય, હું બાળ આર્થ ગુરૂ ચરણમાં નીવાસકર, તે રયણ પરીક્ષક રૂપ છે, તે તુંને અનેક યુગ્તી બોધ ન્યાય સિધાંતાર્થે કરી તાહેરો કર્મમળ, ફેડી નીરચપણો કરી, અમુલ્યતાપણો, દરસાવસે એ સત્ય છે.

શ્રી વીરજીણેસરનો બોધ વરસાદ રૂપ તે વીષય.

રાગ મેવાડો.

ભિંજ્યોરે સરીર, ભિંજ્યોરે સરીરે, જગજીવન જલધારરે. ભિં૦–ટેક.
વરસાળો વિર વરસતોરે, ઉપસમ રસ ઝર લાગ;
ગર જારવ ધન સારીખો, એ તો ધ્યાંન ગંભીર અથાગરે. ભિ૦જ૦ ભિં–૧.
બાદલી દ્વાદસ અંગકીરે, સોહે જીનાંબર લાર;
નય નીક્ષેપકી દાંમની, સિંચે શ્રોતા ધરા જલધારરે. ભિં૦ જ૦ ભિં–૨.
સમકીત અંકુર ઉગીયોરે, સાસન બાગ સમાર;
દ્વિ સાખા નાણુ દરસની, ઉપ સાખા પંચ વ્રત લારરે. ભિં૦ જ૦ ભિં–૩.

લઘુ સાખા ઉતર પચ ખાંણુનીરે, પત્ર પ્રવચનાં કાર;
કુસમ સંજમ બાસકી, મુંનિ મધુકર કરે ગુંજારરે. બિં૦ જ૦ બિં–૪.
અંબ ખડો જીન બાગમેરે, સીવ સ્વર્ગ દો સહકાર;
મુખ રસ સિંચ સુરનાં, લેઈ ભવી કરે ભવપારરે. બિં૦ જ૦ બિં–૫.
તર્યા તરે તરસે ઘણારે, એમ બિંજી નરનાર;
વિર જીણુંદનિ દેસનાંપર, વારી તે વાર હજારરે. બિં૦ જ૦ બિં–૬.
મુનિંદનો સિર સેહરોરે, ત્રિસલા નંદન વિર;
ઉમેદવારે ઉમંગથિ, મુને ઉતાર જ્યો ભવતીરરે. બિં૦ જ૦ બિં૦–૭.

ભાવાર્થ. અહો વિમુખાર્થિ, એકંદ્રી યાદે પ્રાંણીને વિડંબી ઉચાડે બીજાઈ આનંદ માંનો છો, તો, એ કેટલી અજ્ઞાનતા છે, એમ નહી કરતાં જીનેશ્વર મુખ વાંણીરૂપ વરસાદ, રતમાં બિંજાઇ વિભુક્ષીત ભાવે સીવ આરામે આસરતાં, કરમરૂપ મળદુત રેહેસેજ નહી અને જનમ જરા મર્ણરૂપ પરીશ્રમ રહીત થાવા યોગ્ય એ બિંજવુ પરમાંણ છે, એ સરદીનાં ભાવને પોહોચાડે છે, અને આભા વાંતરરૂપ સરદિ પારવાનો કારણ ખરેખર ગ્નાની જનોને મન ભાવેલો છે, એજ દુખ અંતકારક છે.

સાધુ સંગતે ૧૦ ગુણ પ્રાપ્ત થાય તે વિષે.

ગરબી.

વેરાઇ ગીયારે વેરાઈ ગીયા, લીલા લવીંગડા વેરાઇ ગીયા—એ રાગ.

વૈરાગીયારે વૈરાગીયા, મુનિ મંગલ સંગ વૈરાગીયા—ટેક.

મુનિ સંગત કરે દસ ગુણ લિજેરે, વિવહા પનંતિમાં વિરે કીયા. મુ–૧.
સમકીત ગુણની વૃધી પેહેલેરે, બિજે ગ્નાન ગુણ વેગે લિયા. મુ–૨.
વિનય રીત લઘુ વૃધિની ત્રીજેરે, ચોથે વરત ગુણ લાભે થિયા. મુ–૩.
સંજમ ગુણ સુધ પંચમે આયોરે. છઠે નિરંતર સહવાસીયા. મુ–૪.
તપ ગુણ વૃધી સાતમે હોવેરે, અષ્ટમે કૃમ ગત દુરે રીયા. મુ–૫.

ક્રોધ તજી ક્ષેમાં નવ મેં ધરસેરે, દસમે સીવ શ્રમા ઠરાઇ રહા. મુ—૬.
એ દસ ગુણને અંગમે લીજેંરે, રિઝી ઉમેદવારે રસ પિયા. મુ—૭.

નેમનાથનિ ઠુમરી.

નેમ પ્રભુજીયે જોગ લીયો, ગીરનારકી બતા જા ડુંગરીયા—એ રાગ.

નેમ પ્રભુ નિજ નાર તજી, ગીરનાર ગયા પરુ ડુગરીયારે. ને૦—ટેક.
સિવાદેવિ નંદ સાંમ સધિર ધર, રથ ધારક શુભ્ભ આચરીયારે. ને—૧.
એક જહાંન મુજ કરકેં મેલાપેં, બનચર સબ મન સાચરીયારે. ને—૨.
મૈર કરીને સબ વૈર હરનકું, સાંમ સહસા બન પાંચરીયારે. ને—૩.
જગત જાલકી ગાલ મીટા વન, સાંમ ને માહા બ્રત આદરીયારે. ને—૪.
સાંમ સુમત ધર કુંજ ગલનમે, કેસર ગીરવર ટૌચરિયારે. ને—૫.
ઉમેદવાર કર પુરન પ્રિત ધર, ચરન કમલ ચિત મૈધરીયારે. ને—૬.

ભાવ ગંગાયે તીર્થ કરનાર સ્નાન દેવ પુજા જાત્રા વિષે ઝિઝોટિ ઠુમરી.

બીગરી કૌન સુધારે નાથ બીના બી૦—એ રાગ.

એ કાંમૃત ભર ગંગ ગગનપર, ઝરન ઝરત ધર પરતારે. એ૦—ટેક.
અવસર પૈની કે સુસમ દુસમે, આર્ય ક્ષેત્રે ગંગ આઈરે;
સમ દમ ત્રટ જલ ગ્નાન નિરમલ, ઉપસમકી લૌલ સવાઇરે. એ૦—૧.
વેધક વૈદ ત્રી મેલ નીવારન, સારન આપ કમાઈરે;
તુરીય સંઘ સબ સાજ સજી કર, સકલ જાત્રકું આઇરે. એ૦—૨.
વિષયાં બરકું નિવારક ધારક, ચેતાંબર ચિત લાઈરે;
થિરજ ધર ત્રટની અવ ગાહત, નિરમલ હોત વાં નાઇરે. એ૦—૩.
સ્નાંનાંતર નિજ અંતર દેવલ, દેવ બીરાજે ત્યાં આઇરે;
ધ્યાંન ધુપ કર ગ્નાન પુષ્પ ધર, આતમ જીન અરચાઇરે. એ૦—૪.

પુન્યાંતર ધન ઘાતક અરી દલ, ચુરે કેવલ પદ પાઈરે;
ઉમેદચંદ્રકે પ્રાંન જીવન સબ, સિવ નગર પહુંચાઈરે. એ૦—૫.

શ્રી રાજેમતીની વિનંતી કરેલ તે વીષે.

રાગ બિભાસ.

આજ તો સખીરી કોઈ કાનકું મનાવેરે—એ રાગ.

આજ તો સખીરી કોઇ સાંમ કું બતાવોરે, સામ૦ મેરે પ્રાનકું બ૦
પ્યારા પ્રા૦ આ૦—ટેક.

સાંમ તો નમેરી મેરી પીર કુંજન હેરીરે;
રોપ તો ઉછેરી ચેરી ચિત કયું સતાવો, પ્યારે ચિ૦ આજ—૧.
ઇસકી પીછેરી મેરી સાન તો જલેરી રે;
ગુંજ કયું ખોલાવો મેરી ટેકકું નતાવો. પ્યારે ટેક૦ આ૦—૨.
સાંમનિ સતાવે યાકું જોગ ક્યું સોહાવેરે;
ખેલ કરી ગૈયો જાણે આંગણે નટાવો, પ્યારે આંગ૦ આ૦—૩.
ગુંજ તો ગુનાકી મેરી મેરે મુખ આકરે;
જોગ મે ઝુલાઈ મેરા નાંમ ક્યું ખતાવી, પ્યારે નાંમ૦ આ૦—૪.
નેમ ન રીઝાય બન ચર પંજરે ખીજાયરે;
જહાંન સેં સમેરી હોકે આપકું ચેતાવો, પ્યારે આપ૦ આ૦—૫.
બીનતિ ઉમેદવારે સુણો કૈ હમારીરે;
ઝગરો મચાયો સજુલ નેમકો પતાવો, પ્યારે નેમ૦ આ૦—૬.

ઉપદેસની ભૈરવી સવારમાં ગવાય તે.

બાલમ્ છરી યાંન મારો બ્યાંમ—એ રાગ.

આલમ્ સુખ પ્યાર ન ધારો સાર, આલમ્ સુખ પ્યાર ન ધારો સાર-ટેક.
પતંગ રંગ સમ બહીર બરતીરે, તેરા મરનાકે અંતે સંગ નાય્.
આલ૦—૧.

તન્ ધન્ જૌબન વરી તેરા નૈ થિરતેરે, જલ વત ઝર ઝર સબ જાય.
આલ૦—૨.

રૂપ હુકમ્ તેરા રૈના ન પાવેરે, તેરા નૈનાંકિ આગું બીરલાય;
આલ૦—૩.

સાંઈ સમર ભૌલા ચિતકું બસ કર, તેરા ખેવા તો પાર હોઈ જાય.
આલ૦—૪.

ઉમેદવારે મૌલા ચરન પરકર, તેરી જૈનાકી યારી બલ જાય.
આલ૦—૫.

રાગ ભૈરવિ ઉપર પરમાણે.

બાલમ્ મિલનાં કરાવો સાંમ, બાલમ્૦—ટેક.

સીવ સામા તો મેરી ઐરન હોકર, મેરા પિયાકું ચાહાતિ ભરમાંન.
બાલ૦—૧.

ભોલપ બસ સેં મૈન પિછાંનીરે, તેં તો મોસે કીની બહીમાંન.
બાલ૦—૨.

સાહકી મતી મૈરી સાંમ ન જાંનિરે, તોસેં મિલનેકિ સદા ચાંહાંન.
બાલ૦—૩.

સિવ સાંમની સંગે મિલ્ કેં રહુંગીરે, ભઝી જાંનુગી મેરા દિલ જાંન.
બાલ૦—૪.

નેમ ત્રિયા કે બચ શ્રવન ધર કર, મૈર કરકેં દેવત સિવ દાંન.
બાલ૦—૫.

નિંજ ઉમેદવારે નમન કરૂંગીરે, તેરા ગુનકા કરૂંરે મે તો ગાંન.
બાલ૦—૬.

સમકીત પાંમવા વિસે છોગુણ વર્ણન.

બનજારો.

મોથ છોડ કહાં કું સધાર્યા, નંદ લાલ મુસાંફર પ્યારા—એ રાગ.
એક અર્જ સુણો નર નારી, સમકીત રતન ગુણ ભારી—ટેક.
શ્રી વિર જીણુંદ મુખ વાંણી, દુખ હરણ ભવી પહીચાણી જી,
તીહાં લહે સમ્યગ સુખકારી. સમ૦—૧.
ખટ ગુણ ધરે નિજ અંગે, તસ સમ્યગ હોવે ગુરૂ સંગે જી,
તેહ સાચ કહું વિસ્તારી. સમ૦—૨.
ખટ કાય જગતમે પ્રાણી, દીયે અભય દાંન [1]દયા આણી જી.
તેહ લહે સમ્યગ ઉર ધારી. સમ૦—૩.
સત્ય [2]વચન ગુણે જેહરા તો, તેને ધર્મકરણી સંગ નાતો, જી,
તેહ સમ્યગ વરી લહે પારી. સમ૦—૪.
અંતરંગે [3]સિયળ જેહ પાળે, તેહ જયણાં મારગ અંજવાળે જી,
તેહ લહે સમ્યગ બલહારી. સમ૦—૫.
દુખદાઇ પરીગ્રહ જાંણી, તસ આસ ધરે નહી નાણી જી,
[4]દ્રવ ભાવેં તજે મનવારી. સમ૦—૬.
વળી જેહ સમગ ગુણે માચે, તેહ [5]પુદગળ ભાવે ન રાચે જી,
તેહ હોવે જગત સીરદારી. સમ૦—૭.
દ્રવ્યભાવ [6]સંજમ ગુણ પાળે, તેહ કર્મા ગમણ દુખ ટાળે જી,
તેહ સમ્યગા ચરણ અણગારી. સમ૦—૮.
ખટ કારણ સમકીત જાંણો, તેહ ભવિયણ નિજ દિલ આંણો જી,
તેથિ હોસે જનમ સુખકારી. સમ૦—૯.
દ્રવ્યભાવ દેવ પહીચાંણો, દ્રવ્યભાવે ગુરૂ ગુણ માંણો જી,
દ્રવ્ય ભાવ ધર્મ ભવતારી. સમ૦—૧૦.
એહ ત્રિણ તત્વ કીયારી, નર નારી આપ વિચારી જી,
વરો આપ તાપ નીવારી. સમ૦—૧૧.

સત સઠ ભેદનયથી બોલે, સમકીત રયણ છે અમોલે જી,
કહું જ્ઞાન દરસ વીચારી. સમ–૧૨.
તેહ કેવળ જ્ઞાન પદ પાઇ, એમા રતિ વિસમય પીણ નાંઇ જી,
મોય અર્જે લેજ્યો ઉપગારી. સમ૦–૧૩.
એહ ખટ બોલ ને દિલ ધારો, તજી કુમત મિથ્યા ઘર બારો જી,
એમ ધરો તે ઉમેદવારી. સમ૦–૧૪.

ભાવાર્થ, અહો માંહાંનુ ભાવ, સમ્યક્ત પ્રાપ્ત કરનાર ખટ ગુણ લક્ષણ ધરનાંર જનો, ૬૭–બોલ પ્રાપ્તી પામીને અનાણ તીમરતાથી, ઓસરી, જ્ઞાન પ્રકાસમાં સ્થિતો.

આઠ બોલ ધારે તે તિરથંકરનો મરગ પાળે તે વિષે.

ઇંદ્ર સભામાં ગવાતી.

રાગ ગજલ.

ધરસેં ઇહાં કૌન ખુદા કે લીય લાયા મુજકું,
કે સીતમ્ગાર ને સુતેસે જગાયા મુજકું—એ રાગ.

આજ અરજ ધાર મુનિ સાજ નિજ કાજકું,
જિન રાજ સિરતાજ એમ વાચ વદતા તુજકું;
બોલ અષ્ટ આચારોયે પાંસરો સુજાતકું,
જીનરાજ કેરે મારગેં યે સાંચરે ખુસામતકું. ૧.
[1]ખંતિકર જાંહાનપર પ્રાંન મત હારી તું,
જિવતરકી હેં આસ વિસવાસ સેં મયા કરી તું;
[2]દંતિ પણો આદરે તે સાંચરે યે મારગે,
ગ્રામ ધર્મ આપ વસેં કર્ કેં સિધાર્યો શ્વરગે. ૨.
મુનિ મહા ભાગ [3]રસ ત્યાગ કરે શ્વાદનકું,
અર્સ નિર્સ લાભ લેઈ રગ્ત રહે આનંદકું;
કુવાર પંચા શ્રવ કે કુલગ [4]વૃત લેનકું,

આરત હરી આપકીરે જાપ જપ વેમનકું. ૩.
પઆવ સક નિસ દિન અંતમેં સહારલી,
દુઃકૃત્ય હરણુ આપ તરણુ જૈન મતમાં વરતી;
બગ્ત સકળ આદરી નિ શ્રતી ચાર માંવસે,
મુળ ઉતર દોય અવસાંન અંતરમાં ગમસે. ૪.
સત્ય' ૭વવહાર લયા હોય સુખ જનંનતું,
જીન રાજકી હે આજ્ઞા વિવેક કરતા મન તું;
મર્મ ૮પર આપસેં ન બોલે સમો લે અતિ,
મર્મ માહા પાતકી રે ઘાતકી વરે અરતી. ૫.
એ અષ્ટ ગુણ આદરે મુનિ તરે સમારસે,
તસ લાભ માહા ભાગ વરી જૈન માર્ગમાં રમસે;
આજ શકલ કાજ સીજે પાર પમાંયા જકું,
ઉમેદ વારી આપ મહારાજ કુંમિ નૈ માજે કું. ૬.

રાગ હોરી.

બસંત માસ રંગરસે આયો, આયોરે; બસંત માસ રંગરસે આયો,
મુનિ જને ખેલ રચાયોરે. બસંત માસ૦ - ટેક.
સાસન બાગમે સંત મિલ આય, ધિરજ કાછ બીરાયો;
અરી અરીલાલા ધીર૦,
પ્રેમ પુરન સમકીત પિચકારી, ઉનસેં હાથ મિલાયો;
જ્ઞાન ગુલાબમે ભરાયોરે, બસંત માસ૦—૧.
•પુંન પતંગસેં સબ ઘટ ભરકે, સંત મંડળ છીટકાયો;
અરી અરીલાલા સંત૦
વૈરાગ ઉપરણી ને મુળ ગુણ મુગટ, વિનય કો વાઘો બિંજાયો;
સુગુન મન સબકો રીઝાયોરે. બસંત માસ૦—૨.
દરીયા અબીલ આગમ લે અંરગજા, ગુપ્તી ગુલાલ સહાયો;
અરી૦ ગુપ્તી૦

નિજ દરશ સખ આપે મિલાકર, પ્રતિતી કે પાત્ર ભરાયો;
મુક ભર ભરકે કેં ઉડાયોરે. બસંત માસ૦—૩.
ખમ્ દમ્ સમકિ સુગંધ બનાવો, ચંદન શાંતિ અરચાયો;
અરી૦ ચંદ૦
તપ જપ મેવા મીઠાઇ નીરોપમ, સત્યકો તંબોલ ચવાયો;
મુનિ મુખ લાલ રંગાયોરે. બસંત માસ૦—૪.
સ્યાદ વાદ કા મૃદંગ મજીરા, બૈના વિવેક બજાયો;
અરી૦ બૈના૦
સુમતિ નિવરતી સખી દોનું સંગસે, જ્ઞાનસે ઝુક મચાયો;
આનંદ અનુભવ દરસાયોરે. બસંત માસ૦—૫.
ઐસી બીધ ખેલ મુકુંદકો ઉમંગસે, જીનકે દુવારે રચાયો;
અરી૦ જીન૦
આતમરાંમ કરમ મળ તજકે, અમરારે પુરમેં સિધાયો;
ઉમેદવારે ફાગમે ગાયોરે. બસંત માસ૦—૬.

ભાવાર્થ, અહો જગતવાસી, જગત જાળમાં કર્માનુસારેં, વિકળ તાળનો ભાવ લેઇ, બસંત માસમાં. નિરલજ પણો આચર્ણ કરી પોતીકા સ્વભાવને ભુલી જઈને. એકાંત અનાર્ય મતી વસેં, પ્રાણ ભુત જીવ સત્વ, અઢાર દ્રવ્યદીસા અથવા, ભાવદીસાથી, પ્રગટ થયેલા, ત્રસ સ્થાવર, જીવાર્થિ, સુખાર્થિનો પ્રાણાપહાર કરી, જુલમ આરંભ ને વસ વરતી, પુદગળી ભાવ ને અનુસારે, અપપન્દ બોલી, પૃથવ્યાદીનો, આરંભ સમારંભાદી, કૃતવ્યતાએ, જ્ઞાન દરસણ રૂપ સુખપિંડ વસ્તુને કર્મ રૂપ મળમાં, રળવે છેં, ઇતી આશ્ચર્ય, નૈ નૈ એમ ન કરતાં, સંજત રૂપ, સ્વજનોનાં મંડળ વત, બસંત માસની, ભાવના રૂપ ખેલ કરી જ્ઞાન ગાયન, વાજા વાજીત્ર, ખાન પાન તંબોળ, આદે, શકળ મીજલસના સંગવડમાં, એ, રામતી રમતાં, જનમ લાભ, પ્રાપ્ત કેમ ન હોવે, હોવેજ, ઇતી ભાવ.

શ્રી દયા મારગે વરતનારાયોને પુન્યોદયે ૧૦ ગુણ પ્રગટે તે વિષે, રાગ હોરી.

નિરવદ્યજાણુજીણંદ મુખ વાંણી, વાણીરે,નિરવદ્યજાણુજીણંદમુખ વાણી;
વાંણી રસ સુધા કે સમાણીરે, નિરવદ્ય૦—ટેક.
દયા ધરમકી બાત સુણાઇ, ભવિજન સત ચિત આણી,
અરી૦ ભ૦
નિસંક પણે જ્ઞાન નયન ઉઘેરી, ખટ કાય જંત પછીચાણી;
જીવતદાન દીજે સનાણીરે. નિરવદ્ય૦—૧.
સુલભ બોધિ જન દયા નિત કીજે, દયાસે દસ ગુણ જાણી;
અરી૦ દયા૦
[૧]આઉ દિર્ઘ વળી [૨]કાયા નીરોગી, [૩]રૂપ અનોપમ માંણી;
[૪]ધનવંત પદ તસ હાંણીરે. નિરવદ્ય૦—૨.
[૫]વાંછિત ભોગ મીલે મનવારે, સકળ [૬]સંતોષકી ખાંણી;
અરી૦ સક૦
દયાવંત [૭]નર દેવ સુપદવિ, દયા [૮]સુર દેવ નીસાંણી,
ઉહાં દસ સુખ રચાંણીરે. નિરવદ્ય૦—૩.
દયા ધરમસેં [૯]મુનિ પદ પાવે, ત્રયો દસ નામ થપાણી;
અરી૦ ત્રયો૦
સકળ કરમ મળ તજકેં ગુણાકર, અંતમે હોવે [૧૦]નિર વાંણી,
ઉમેદવારે દયા પ્રમાંણીરે. નિરવદ્ય૦—૪.

ભાવાર્થ, અહો પુન્યાતમાં, જોવો કે એ વિતરાગની, નિરવદ્ય વાણી, એ નીરાપક્ષપણે, સુખ્ય, સકળ જંત ને, હિતોપદેસ પ્રતક્ષપણે, સિધાંતમાં, તત્વ મારગ દરસાવ્યો, તે નિઃસંક છે, પિણ આશ્ચર્ય જે, આ જગતમાં, ક્રીયાવાદીના ૧૮૦ મત છે, અક્રીયા વાદીના ૮૪ મત છે, ૬૭ અજ્ઞાન વાદીના મત છે, ને ૩૨ વિનય વાદીનાં મત છે એમ કુલ ૩૬૩, મત પોતપોતાના મતાનુ

સારે, વરતે છે, તેમાં પોતપોતાના મતની શ્રેષ્ટાઇને, અરથે, અનેક, જાતના પ્રબ્દાવૃતી રૂપ સાસ્ત્રોનો, વાખ્યા, પરૂપી મત દૃઢતાપણો, ધરાવે છે, અને દયા સત્ય છે ને દયા ધર્મનો મુળ છે, એમ પરૂપતા, વિચરે છે, પણ તે શરવ સાસ્ત્રોમાં આદ્યંત મધ્ય, વરતારામાં, પૃથગ્ત પૃથગ્ત, ભાવ છે, દયા તથા પ્રાંણ વધ્ય, એ બે સબ્દ, સર્વ મતે, પ્રતક્ષ દેખાવ માલમ પડે છે, ને તે પરમાણે, નીપજાવે પણ છે ને, તે આરંભાદીથી, અનિવ્રતમાન, થકાજ વીચરે છે તો તે, ભાવનાથિ ઊભગીને, શકળ જંતને સુખાર્થિ જૈન મત, સુધારસવાંણી, નીરવદ્યનો, પાન કરી જ્ઞાન નૈત્ર ખોલી, અવીલોકન, કરતાં, પ્રતક્ષ ભાવ દીસે છે, જે આદ્યંત મધ્યમાં, નીરવદ્યજ પરૂપણા, અને સાવદ્યનો નીરાકરણ છે, ને તે સમ્ય બોધનુ ઉસાહ ભાવે આચરણ, કરતાં, સુધ ઉપયોગી, વરતારે, વરતતાં, અંતમાં પદનો, પ્રાપ્ત પણો, ઉદે આયજ, વળી, ઉપસમ રસમાં ચઢતાં દયાને અનુંસારે, સુભ ફળ પુન્યોદયથી, દસ જાતનું લાભ જગ્ત વાસનો પીણ મીલે છે, પીછે ભવાંતરે, સુધ માર્ગ નીસર્ણિ ક્ષપકપણો અવસ્ય પ્રગટે, ઇતીભાવ.

પરભાતી નીત્ય કૃત્યની.

રાગ રાંમગ્રી.

બેગનમેરે દીક્ષાની કાયા, તે મુખ રાંમ બોસાર્યોરે—એ રાગ.

જાગોનેરે મારા ઉતમ પ્રાંણી, કાજ અમારો સવેરોરે—એ ટેક.
મિથ્યાત રૂપ રજની કે અંતે, જ્ઞાન અરક ઉદીયર્યોરે—જાગો૦ ૧.
સંત સરોવર કુરણાં જળસું, ભરેલો ગુણ તો ગહીરોરે;
કિલોલ ઉપસમ આપ સુહંકર, આવે વચન કિલહીરોરે—જાગો૦ ૨.
સંતોષ કળસ મેં કુરણાંરે જળભર, મંજણ વિધ નીત કીજેરે;
કર્મ મળ પરસ્વેદ નીવારણ, નીજ અંતર જેમ રીઝેરે.—જાગો૦ ૩.

અનિત ભાવનાકો પહીર પિતાંબર, ધ્યાંન ધરમ ચિત દીજેરે,
વૈરાગ રસ સેં રાગ નિવારી, નિજરા કરી ફળ લીજેરે—જાગો૦ ૪.
નિત કૃતવ્ય એહ જાણી તમેરો, અવસર મમત મત હેરોરે;
ઉમેદચંદ્ર કહે આપ વિચારી, કરોને કાજ ભલેરોરે— જાગો૦ ૫.

પરભાતી રાગ વેળાવળ.

ઝાડ અનોપમ ધર્મનો, મારે આગણે રોપ્યું—એ રાગ.

આજ અરજ સખી માહેરી, સાંભળ ને મન ભાવે;
સુખ સેજાથિ જાગતાં, વાત સુણી વદ્ધાવે. આ૦—૧.
સુરપતિ મન રળી આવીયા, સમોસરણ રચાવે;
ત્રિસલા નંદન વિરજી, નિજ આણ મનાવે. આ૦—૨.
સંઘ સકળ મન રંગ સું, નમણ કરવાને ભાવે;
કરી સજાઇ સાંમટિ, સમોસરણમાં જાવે. આ૦—૩.
વિર વચન પર ભાવના, કરસે સંઘની સાથે;
નિજ નિજ ઉદયનાં ભાવથિ, ગૃહસે નિજ હાથે. આ૦—૪.
ચાલો સખીરે હવે વેગ સું, સમોસરણમાં જઇયે;
જ્ઞાન વચન પુરભાવના, ત્રિસલા નંદનિ લૈયે. આ૦—૫.
એમ સોહાગણ સુંદરી, લેજો લાંણ સભાવે;
ઉમેદવારી તો એહ વિન્યાં, કોઈ કામ ન આવે. આ૦—૬.

ભાવાર્થ, એક દિન, શ્રી વીરનો સમોસરણ, પ્રગટ હોવાના વખતમાં સુમતી રૂપ સખી, નિવરતી સખીને, કહે છે, અહો બહીની, સુભ ઉદે ભાવનો જોગ, આજ પ્રગટ થયો, કાંજે, મે એહવી વાતનો, અનુભવ આજ અજ્ઞાન રૂપ નિંદ્રાથી જાગતાંજ સાંભળ્યો જે, ત્રિસલા નંદન વીર શ્વામી, સમોસણે બીરાજે છે, તે આજ પરભાવના, કરે છે, તે જ્ઞાન દરસન રૂપ પરભાવનાનો લાભ લેવા, આજ જ્ઞાન રૂપ સુર્ય, ઉદયના કાળમાં, સર્વ ભવી પ્રા-

ણી રાજ થૈને જાય છે, માટે હે નીવરતિ સખી, ચાલ, હું સુમતીની, લારે, આજ વીરની વાંણી રૂપ, પરભાવના લૈ, ને, પર્મ સંતોષનો લાભ લીજે, એવી રીતે, સમકીત પ્રાપ્ત થાવાના કાળમાં, ભવી પ્રાણીયો, વીરને વાંદીને, ધર્મ બોધ રૂપ પરભાવના, લૈ, મોક્ષ સ્વર્ગ રૂપ, મંદીરે, પહુંચે છે, તેમજ અહો, જગતવાસી સાંમીનીયો, ખાંડ પ્રમુખના ચાર પતાસાના, લોભવસેં પડીને, પોતાના ધર્મ રૂપ ધરનો, કારજ ભુલી જઇને, લોભે વાહીથકી, અજોગતા પરભાવના લેતાં સમર સમાયકા દીકનો અલાભ હોસે, એવો અવગુણ પુદગળની વસ્તુનો છે, તે છાંડીને, બોધરૂપ, લાંણુ લીયો તે લાંણુ અખુટ છે ને સ્વપદને પોહોચાડવાનો હેતુ છે, એ નીસંદેહ.

પરભાતી ભૈરવિ.

ભોર ભયો ભોર ભયો, પ્રાંણીલાલ જાગોરે—એ રાગ.

રજની ગમાઇ સારી, ભુલ ન બીચારીરે. ભુલ૦, પ્રાણીભુલ૦રજ૦ ટેક.

ભૃમના મે ભુલ્યો પ્રાણી, કામ કયું ન મારીરે;
વિખે રસ રાચી જીન, નામ કું બીસારીરે. રજ૦—૧.
કામકિ કમાઈ ભાઇ, માંનમે નમાઇરે;
જૈનકું ન ગાઈ ભવ, રાસકું બઢાઇરે. રજ૦—૨.
સાધકી સગાઇ નાંઇ, કુમતમેં રમાઈરે;
સુમત ના બોલાઇ કાંઈ, ગમત ચિત ચાઇરે. રજ૦—૩.
એક દિન એસી આઇ, દુઃખનકી સરાઇરે;
સાથ તો ન આવે કાંઇ, ખુલે હાથ જાઈરે. રજ૦—૪.
એમ જાંણી પ્રાંણી મેરી, અર્જ ચિત હેરીરે;
જ્ઞાનકી કમાઇ તેરી, સાંઝ ને સવેરીરે. રજ૦—૫.
આપકી કમાઈ કીજે, આપ દીલ રીઝેરે;

ઉમેદવાર સાર ધારી, આપ પદ લીજેરે. ૨જ૦—૬.

શ્રી ચંદન બાળાની પરભાતી વરણન.

રાગ મલાર.

બંદલો છે ચતુરસુજાંનરે, બેની તેરો બંદલો છે ચતુરસુજાંન—એ રાગ.

ચંદનાકી પીરકો નીવારરે, વીર બેની ચંદનાકી પીરકો નિવાર—ટેક
ત્રીસલાકો નંદન જગતકો વંદન, ત્રયોદસ અભિગૃઃકો ધારરે. વિર૦—૧.
દુવાલસ વચ નયને નીહારીરે, બહુડ તપી છે મનવારરે. વિ૦—૨.
વિસમિત સતી વીલપત અતિરે, નયનાં સું પરે જલધારરે-વિ૦—૩.
વિલપત બાઈ નીહારતે આઇરે, બાકુળા લૈ કરકું પસારરે. વિ૦—૪.
વિરૂપ ગત સબ મંગળ રચાવત, તનપર ધરે સણગારરે. વિ૦—૫.
વ્રત ગૃહી સતિ જગ ગરૂ સંગતી, જાઈ જુરી સીવ પુર બારરે. વિ૦—૬.
ઉમેદવાર ધર સતિ ગુણ અનુસર, નિતનિત હરખ અપારરે. વિ૦—૭.

શ્રી આદેસરજીની પરભાતી.

રાગ સામેરી.

. સાવરીયે પધારોરે મેતાજીની કુંમરીરે—એ રાગમાં ગવાય.

લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે, ઉદયલ ભાગનો અંકુર,
જગ જયાનંદરે મરૂદેવા નંદજીરે, વસે મુજ હઇડા હજુર;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે. ૧.
જુગળા ને ધર્મરે વારણ સાહેબોરે, તારણ સંઘનેં ઉદાર,
ધારણ ધર્મરે સીવ સુખ કારણોરે, કારજ સકળ સુધાર;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે. ૨.
વરસ દિહાડેરે ઈક્ષૂ રસ ધારસુંરે, પ્રતી લાભે અંસરે કુંમાર,
જુગાદિ જીણંદરે કરમે કરે પાંનસુંરે, વરસે ત્યાં રયણીને ધાર;

લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે. ૩.
કરમ ચઉ ટાળીરે કેવળ સમાં વસેંરે, સીવપુર નગરનોં ધાંમ,
અજર અમરરે અવિન્યાસી ઝાહેરોરે, નીજ પદે સારેલારે કાંમ;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે. ૪.
સરણા ચરનેરે સમેરી નીહાળજોરે, ટાળજો કર્મનો પાસ,
કરને જુગળરે જોડી સીર નામી કેરે. ઉમેદચંદ મનમેં ઉલાસ;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુંરે. ૫.

(સમંતં.)

ચાર તિર્થરૂપ વેપારી જીનનિ ઓળગ કરે છે.

પરભાતી મારૂ રાગ.

ધુમરનિરે એલીરે માયા તારી, ધુમરનીરે એલી—એ રાગ.

આંવેલ આસ ભર્યારે, આવેલ આસ ભર્યારે, જીનંદા અમે આ૦—ટેક.
અમે તો દેસાઉરી વણુજ વેપારીરે, ચઉગત પુરમાં ફ્ર્યારે.
ચ૦ જી૦—૧.
લખતો ચઉરાસીયે ઉપગ્રામ ધારીને, વસીયા જૈ તીહાં ચિત લાર;
આ, લાભ ન દેખત કઉ વસ્ત ગ્રાહમે, પુદગલમે તો ન ઠર્યારે.
પુ૦ જી૦—૨.
આ, જસનિ લયા તુજ શ્રવણ સુણી અમે, વિદેસમાં મુની જન પાંસ;
આ, હરખીત ચિત અમે સાચકું મીલાઈરે, તિહારે ચર્ણમે આસર્યારે.
તી૦ જી૦—૩.
આ, અરજ હમારી ધારી સાહેબ વીચારીને, દેજ્યો મોચે તમ પુર વાસ;
આ, આસ તો વણુજકી પુરવું એ વાસરે, એમ કહી વાસ ત્યાં કર્યારે.
એ૦ જી૦—૪.
આ, દલાલી જીણંદકી ભાવ તો સુંમાલમે, સાહ સબ સંઘ હરખાત;

આ, વણુજકી કમાઈ લૈ સીવ શ્રગ જાઈરે, ઉમેદવારેં ભૃમણુ તો હર્યારે.
ઉ૦ જી૦—પ.

શ્રી અયમંતા મુનિની ઢાળનો વરણન્.

(દોહુા.)

શ્રી ગુરૂ ચરણુ કમળ નમી, ત્રિવિધેં એ કર જોડ;
અયમંતા મુની ગુણુ ગાઉ. આળસ અળગો છોડ. ૧.
પોળાસ પુર સોહામણો, રિધી સકળ ભરપુર;
શ્રી વન પરિ શ્રમે રાજતો, દેખતાં હરખે ઉર. ૨.
વિજય નૃપ છે પુરપતી, શ્રી દેવિ તસ નાર;
તસ તનુજ ગુણુ આગળો, અયમંત નામે કુમાર. ૩.

ઢાળ ૧.

વિચરંતા નેમી જીણેસર આવીયારે—એ દેસી.

વિચરતા વિર જીણેસર આવિયારે, પુરવાનું પુર્વ તે કરતા વીહાર,
ચઉદય સહસ મુની સંગે સોભતારે, ગુણમણી સકળ ગુણનાં ભંડાર;
ભવિજન વંદોરે જગ ગુરૂ ભાવસુંરે—ટેક. ૧.
વન પાળક આવી દીયે વધામણીરે, હરખ્યા તે વિજયા દીક નરનાર;
સજાઇ મેળવિ સકળ ગ્રહી ભાવસુંરે, આવી નમ્યાં વિર ચરણુ સબ લાર.
ભ૦—૨.
વિર જીણેસર દિયે ધર્મ દેસનાંરે, સાંભળીનેં હરખે ભવીક ચિંતલાર;
દેસનાં અંતે સકળ મન ભાવસુંરે, વંદીને વળયા વીજ્યાદીક નરનાર.
ભ૦—૩.
તિણુ સમે સીખ વડારે જીન વિરનારે, ગુણુ મણી સોહે ગોયમ ગુણધાર;
પુરવ ચઉદ નાણુ ચઉ આગળારે, વૃત ધર ભવીજનને હેતકાર.
ભ૦—૪.

જાત કુળ બળ રૂપ તપ સંપનાંરે, લાઘવને વિપુલ તે જીલબ્ધધાર;
છઠ છઠ ખમણુ કરે ચિર કાળનારે, ક્ષેમાં ધર સદા સુમત અણુગાર.
ભ૦—૫.

એક દિન છઠ ખમણને પારણેરે, તવ તિહાં ઈંદ્રભુતી મુનીરાય;
સઝાય કરી પોરસી જાંણી આગળીરે, પોરસીયે બીજી યે ધ્યાંન સવાય.
ભ૦—૬.

ભિક્ષાનો કાળ જોઈ વીર નંદનોરે, ધ્યાંનાંતરે ધીર ધરી ચિંત સાથ;
સમ ભાવિ આપ રક્ષણ ઉજમાળસુંરે, ઉપગૃણાંદિક પુંજી ગ્રહે હાથ.
ભ૦—૭.

વિર તણે ચર્ણ કમળ સીર નાંમીનેરે, આંણા ગ્રહી જાય પોળાસ પુરમાંય;
ઇરીયામાં ચાલે જુગ ભુમી લેખનેરે, રક્ષણ તો કરણ તેહ ખટ કાય.
ભ૦—૮.

ગૌતમનાંગુણતોઘણાંછેકેમ વર્ણવુંરે, ભવિજોજ્યો વિવહા પનંતિ મોઝાર;
પ્રથમ સંઘેણ સંઠાણે મન લોભતોરે, રતી નહી પ્રમત તણોરે વિકાર.
ભ૦—૯.

અનુતર વાસીથિ અધિક સોહાંમણોરે, ગણધર રૂપ છઠા અંગ આદ;
ખમ દમ સમ મન નહી રાગ દ્વેષમારે, નિજ સુત્ર કૃત્યમે નહી પરમાદ.
ભ૦—૧૦.

ઘર ઘર ફરતા તે ગૌતમ ગૌચરીરે, ઉચ નિચ મધ્યમ કુળ આગાર;
લાભ અલાભ સમે સમ ભાવનારે, નિરમમ વિનયવંત તે મનવાર.
ભ૦—૧૧.

ઢાળ યે ગુરૂ ગૌતમ ગુણ આસરીરે, નમુ નમુ તસ ચરણે ધરી પ્યાર;
મુની ઉમેદચંદ કહે અયમંતાનોરે, ભવિ સુંણો આગે સુતર અધિકાર.
ભ૦—૧૨.

(દોહા.)

તિણ સમે વીજ્યાનંદ, અયમંતોરે કુમાર;

મંજન કરિ વિભૂષા સહી, ધરી વિવીધ સણગાર. ૧.
સાથ સકળ તે મેળવ્યો, અનેક કુમરી કુમાર;
લઘુ વૃધ નિજ થકી ઘણા, ચેટક ચેટકી નાર. ૨.
નિજ મંદિરથી સંચરી, આવ્યો પુરનિ બજાર;
ઇંદ્ર મોછવ મધુ દિન તણો, તિહાં ક્રિડે તે કુમાર. ૩.

ઢાળ ૨.

અરીહંત આવ્યારે ચંપાવન કે ઉદ્યાન્—એ દેસી.
ગૌતમ આવ્યારે પોળાસ પુરનિ બજાર,
ધર્મ ધોરિંધરરે ગજ ગતેં તેહ અણગાર;
ઇંદ્ર મોહોછવેંરે રમતા તેહ કુમાર,
નયણાથિ દેખેરે આવંતા તેહ અણગાર—ટેક.

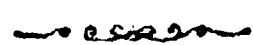
ચાલ, તવ તે કુંમર હરખ ધરીને, રાંમતિ છાંડે તે લાજ વરીને,
મોહોછવ ભોંમિથી તેહ ઓસરીને,
ઉથલો, ગૌતમ હજુરેંરે ઉભો તેહ કુમાર,
બે કર જોડીરે સીર નામી વંદે તિવાર. ગૌ૦ ધ૦—૧.

ચાલ, અયમંતો બોલતો તેહજ ઠાંમે, શ્વામીજી પુરમાં ફીરો કુણ કામે,
વિગત કહો પ્રભુ આપ ગુણ નામે,
ઉથલો, ગૌતમ બોલેરે સુણજો વચન સંભાળ,
નિગ્રંથ અમેરે ખટ કાય જંત રખવાળ. ગૌ૦ ધ૦—૨.

ચાલ, ભીક્ષાનો લાભઅંતરમેવીચારી, છઠ ખમણઅંત આજનીરધારી,
તેહ કારણ ફરૂં ઘર ઘર બારી,
ઉથલો, નીર લેપી લીજેરે દોષ સકળ પરહાર,
ભાવનાં ભીક્ષૂરે અમાઈ અમે અણગાર. ગૌ૦ ધ૦—૩.

ચાલ, તવ તે અયમંતો કુંમર તે વારેં, નમણ કરી મુખ વયણ ઉચારે,
ભિક્ષાર્થે મુજ મંદીર દુવારેં,
ઉથલો, આપ પધારોરે મેહેર ધરી મુજ લાર,

માત હમારીરે પોષસે પાત્ર ઉદાર. ગૌ૦ ધ૦—૪.
ચાલ, એમ કહી ગૌતમ કર કરેં ગૃહી, અંગુળી સાહી ને નીજ સંગેલેઇ,
અયમંતો આવ્યા મંદીરમાં વહી,
ઉથલો, આવંતા દેખીરે શ્રી દેવિ ગૌતમ શ્વામ,
વિનય ધરીનેરે કર જોડી નીજ સીર નામ. ગૌ૦ ધ૦—૫.
ચાલ, ભાગ ઉદ્દે ધર પગલાં ધરી જેં, સુધ પિંડ નિજ પાત્રમેં લિજે,
ભાવનાં પુરણ થાય દીલ રીઝે,
ઉથલો, એમ કહીનેરે પડી લાભે રાયનીરે નાર,
હરખ ધરીનેરે બહુડાવ્યા તેહ અણગાર, ગૌ૦ ધ૦—૬.
ચાલ, અયમંતોગૌતમલારેસંચરીયા, પ્રણુમી કહે કીહાંરહોગુણભરીયા,
વિગત સકળ કહો ને કેસરીયા,
ઉથલો, ગૌતમ બોલેરે શ્રી વન કેરે ઉદ્યાન,
ધર્મ ધોરિંધરરે વિર ગુરૂ ગુણ છે નિધ્યાંન. ગૌ૦ ધ૦—૭.
ચાલ, તેહ ચરણે અમે જાસ્યુંરે કુમાર, બોલેરે બાળ મુને લેજ્યોરે લાર,
વિરને વાંદસ્યુ હરખ અપાર,
ઉથલો, એમ કહી ચાલેરે ગુરૂ અયમંતો દોય લાર,
શ્રી વને આવિરે વીરનેં નમે ધરી પ્યાર. ગૌ૦ ધ૦—૮.
ચાલ, ગૌતમગોચરીવીરપેંઆળોચી, ભુગ્ત અંતરેધરીધ્યાનકૃમમોચી,
વિર બોધે તેહ બાળ ધ્રમ રોચી,
ઉથલો, દેસનાં અંતેરે હરખી વંદે તેહ બાળ,
માત પીત્યા પુછીરે તજું ગૃહ સબંધી જંજાળ. ગૌ૦ ધ૦—૯.
ચાલ, વિર કહે સુખ હોવે તેમ કિજેં, તજો પ્રમાદ નિજ કારજ સિઝે,
તવ તે કુંમર અતિ દીલ રીઝે,
ઉથલો, ઉમેદચંદ કહે બોધ દુજીરે ઢાળ,
આગ્ના લેવારે અયમંતો ચાલ્યો ઉજમાળ. ગૌ૦ ધ૦—૧૦.

(દોહા.)

હવે અયમંતો આવિયો, માત પિત્યાનિં પાસ;

નમણુ કરી નીજ મનતણી, કહે કુંમર ઉલ્લાસ. ૧.
આજ ગયાતા બાગમેં, વિર નમણુ નેં કાજ;
બોધ સુંણીને આપસું, ભાગ ફળ્યો મુજ આજ. ૨.
આજ્ઞા આપો ને માતજી, લેસ્યું સંજમ ભાર;
કર્મ સકળ દળ કાપીને, ઉતરૂં ભવ જળ પાર. ૩.

ઢાળ ૩.

મોતીડાની દેસી છે.

માત કહે સુણુ આતમ પ્યારા, બોલ ન વદો એહ અવિચારા,
વિજોગ મતનાંયે બોલ તમારા, દિલ દુખવો કેમ આપ હમારા;
મોહનાં વૃત વાત વિસારો, જીવનાં બોલમાંનો હમારો—ટેક. ૧.
તુજ વિન્યા માતા કયું સુખ વાસી, લાલ કરો મત એહ મુજ હાંસી,
જેહ હાંસીથિ જાય સુખ રાસી, તે કેમ કિજે હો લિલ વિલાસી.
મો૦ જી૦—૨.
ઉમર ફુલ સુણવો છે દોયલો, તેમ વછ નથિ મુજ મન સોયલો,
તુજ સંગે મોરો જીયરો રંગાયલો, માત રીઝાઇ વછ તમે ભલાયલ્યો;
મો૦ જી૦—૩.
જોગની રીતમાં સું જાંણે બાળા, લઘુ વયમાં એવા કેમ કરો ચાળા;
ઘરમે રહીજ્યો સદા ઉજમાળા, માત પીત્યાની પ્રીજે નિત પ્રતીપાળા;
મો૦ જી૦—૪.
રાજકાજ બહુળી ઠકુરાઇ, તેહ તારા દિલમાં કયું ન આઈ;
પુરવ કૃત્ય તણી એ કમાઇ, તે કેમ વિલસો ન આપ સવાઇ.
મો૦ જી૦—૫.
બોલ વદે બાળા યે નીજ માજી, પરભવની મતેં કેમ થયો રાજી;
હાથથિ ગમાવે જે ઝીતની બાજી, જગત કહે એહવા નરનેરે પાજી.
મો૦ જી૦—૬.

તું તો અબોધ છો કાંઇ ન જાંણે, ફોગટ વર્તનિ વાતને તાંણે;
સંજમ તોલ મંદરગીરી જાંણે, એહ રસ તો કોઇ વીરલાજ માંણે.
મો૦ જી૦—૭.

તું છો સુખારથિ એક દુખ ઘાંટી, કેમ ઉકલસે યે દુખની આંટી.
એક વાતે બાળા તું નહી ખાટી, તારી વાતમે રહું સદા ઉચાટી.
મો૦ જી૦—૮.

મુજ વાતે તાહેરો દિલ થાપો, સાંચ કહું માનો મન ન સંતાપો;
મંદિર રૈને સદા જીન જાપો, એહવો બોલ વછ માતાને આપો.
મો૦ જી૦—૯.

એમ માનો કહ્યો બોલ વીચારો, હવે છે અયમંતા કુંમરનો વારો;
ઢાળ ત્રિજી માતા મોહની લારો, ઉમેદચંદ કહે વૈરાગ સમારો.
મો૦ જી૦—૧૦.

(દોહા.)

અયમંતો તવ બોલિયો, સાંભળો ને મુજ માત;
અંતર ગતમેં ઉપની, તેહ કહું તુંને વાત. ૧.
જાંણું તે નથિ જાણતો, ન જાંણું તેનો જાંણ;
અબોધ મુજને કેમ કહો, કરજયો બોલ પ્રમાણ. ૨.
માત પિત્યા કહે બાળને, કહોને એનો ભેદ;
પુત્ર ન જાંણું યે મર્મ હું, મો મન સંસય છેદ. ૩.

ઢાળ ૪.

કુમર કુંમરો મારા લાડકા—એ રાગમે છે.

કુમર કહે તમે સાંભળો, માતા માહેરો બોલ;
વિર જીણંદ ચર્ણા ભેટતાં, લાધો ભેદ અમોલ,
નાંનાં માતાજી અમે નૈ રેસ્યું—ટેક.
અંમૃત ઝરણાં વિર મુખે, સાવદ નીરવદ ભેદ;

દાખ્યા પટાંતરા મુજ ભણી, રીઝ્યો ધરીને ઉમેદ. ના૦—૨.
જાંણુ અજાંણુનો મર્મ યે, કહું માતાજી આજ;
સાંભળી અનુમત આપજ્યો, સારો માહેરા કાજ. ના૦—૩.
જન્મ ધરે જગ વાસમાં, જે જીવ કર્મ આધાર;
તે નર મરણાંરે પાંમસે, એહવો જગત વિવહાર. ના૦—૪.
જાંણપણો મેં તો એ લહ્યો, વળી દુજો પ્રકાર.
જાંણું તેથિ હું અજાંણ છું, સાંભળ માતા વિચાર. ના૦—૫.
મરણો કેણે સમે આવસે, જીવું કેટલો કાળ;
કોણ ક્ષેત્રં દેહ છાંડસ્યું, તેહની ન જાંણું ઢાળ. ના૦—૬.
કર્મ બંધન હું ન જાણતો, જાંણુંછું ગતી ચાર;
સુર નર તિરીય નરકમાં, ભોગવે કર્મ પ્રકાર. ના૦—૭.
કર્મ બંધન ભવ ભ્રમનાં, અનંત કાળથિ જાંણુ;
ગતા ગતીનાં નિવાસમાં, દુખીયો થયો અજાંણ. ના૦—૮.
હવેં કેમ રહું જગ વાસમાં, મળ્યો વિરનાં મેળાપ.
કહું કર જોડી ને એ સમે, માતા આજ્ઞા આપ. ના૦—૯.
માંનવ ભવમેં હું આવિયો, તું થૈ જન્મ દાતાર;
વિર જીણેસર ભેટતાં, જ્ઞાન લાભ અપાર. ના૦—૧૦.
તારી અનુમત પાંમિને, લેસ્યું સંજમ ભાર;
મુળ સોધું એહ કર્મનો, કાઢું આતમ તાર. ના૦—૧૧.
માતા કહેરે નંદન માહેરા, મારે મન મોટી આસ,
ત્રોડી યેં મનોરથ માળનેં, હવેં કરી તેં નિરાસ,
કુંમર સુંણોને બોલ માહેરો—ટેક ૧૨.
ઢાળ ભલી યે વૈરાગમાં, કુંમર મન હરખાય;
ઉમેદચંદનાં યે ભાગ્ય છે, તસ ગુણ મુખડે ગવાય. કુમ૦—૧૩.

(દોહા.)

માત કહે વછ સાંભળો, પુરો માહેરિ આસ;

રાજ તખતદિંન એકનો, ભોગવો લિલ વિલાસ. ૧.
દેખું કમળા તાહેરી, પાંમુ મનસું સંતોસ;
મૌન ધરી અયમંતજી, પુરણ માતની હોંસ. ૨.

ઢાળ ૫.

આધા આ૦ બેડલે ભાર ઘણો છે રાજ—એ દેસી.

વિજય રાય અનુચર તેડીને, કહેરે કાજ સમારો,
રાજ ભિષેખ સીહાસણ રચનાં, કરીને પુર સણગારો,
લેજ્યો લાહો આણંદનો હો રાજ, આજકો દિન ભલેરો—ટેક ૧.
મંજણા વિધ કરી તન વિભુખા, વાજીત્ર નાદ બજાતે;
ભીખા વિધ માહા બળની સાખે, ધવળમંગળગીતગાતે. લે૦ આ—૨.
અયમંત રાયને પાટ બેસારી, બોલે વિજય નૃપ ચાવે;
કાર્યદીયો મુને ગુણ સધિરા, જેહ તમારે મન ભાવે. લે૦ આ—૩.
કહે કુંમર મુને અનુમત દેજ્યો, ઓઘો ને પડઘા લેજ્યો;
આંણા હમારી લોપન કરસ્યો, સેવકને એમ કેજ્યો. લે૦ આ—૪.
વિજય નૃપ સબ કાજ કરીને, સીવીકાં કાજ સમેતી;
આવ્યા શ્રી વન વિર સમીપે અયમંત માત ય્યું કેતી. લે૦ આ—૫.
શિપનિ ભિક્ષા લેજ્યો જીણે સર, કુમર મુજ ગુણવંતો;
વિર કહે જેમ સુખ અંગજને, કાજ કરો ઉલસંતો. લે૦ આ૦—૬.
જીનવાંદિનેં ખુંણ ઇસાંને, જઇને આભૂણ ઉતારે;
શ્વેત સાડી ધરી શ્રી દેવિ લૈને, બોલે નયણ જળ ધારે. લે૦ આ—૭.
મુજ અંગથિ જનમ લેઇને, મત કરજ્યો અંન્ય માતા;
શાધી આતમ કર્મ વિલયથી, હોજ્યો જગ્ત વિખ્યાતા. લે૦ આ—૮.
એમ કહી નીજપુરે સિધાર્યા, હવે અયમંતે કેસ લોચી;
વિરને ચર્ણે મુળ વ્રત ધારી, રાંજમ વ્રત મન હોંસી. લે૦ આ—૯.
વિર જીણેસર થિવરનેં તેડી, સોંપે અયમંત તીવારે;
આચાર કળાદિક સીખાવો, એહ મુનિગુંણુ ધારે. લે૦ આ—૧૦.

ઢાળ પંચમી કહીમુ વૃતની, ભવિક સુંણી હરખાય;
ઉમેદચંદ કર જોડી તે મુંનિને, ચરણે સિસરે નમાવે. લે૦ આ—૧૧.

(દોહા.)

એક દિનાં પાવસ રતે, વરસાળાનો જોર;
ધન ગરજે વિજળી સંગે, કાંનનમે લવે મોર. ૧.
વરખા અંતે થિવરજી, સંગં અયમંતો બાળ;
તન ચિંત્યાયે સાંચર્યા, ઇરીયા પંથ સંભાળ. ૨.

ઢાળ ૬.

થારા મેહેલાં ઉપર મેહ, ઝબુકે વિજળી હો લાલ ઝ૦
એ દેસી.

અયમંત મુનિ લઘુ બાળ, દેખી જળ નાળને હો લાલ. દેખી૦
હરખીત હુવો મુનીરાય, બાળ ક્રીડા કારણે હો લાલ. બા૦—૧.
કાછ બિડી ઉજમાળ, થઈ મુની રાજ ત્યાં હો. થઇ૦
કરૂદમ કંકર કર ગ્રહી, બાંધે પાજ તીહાં હો૦ બાં૦—૨.
ડાબર સંગમે ટાબર, તેહ ઉછરંગસું હો૦ તેહ૦
સરવર કળપીને પડયો, ધરે તેહ સંગસું હો૦ ધરે૦—૩.
જળ ડાળીને હીલોળે ચહાવે તેહ પાતરી હો૦ ચ૦
હાંસ રમણ કરી ચિંતે, નાવા તણી ખાતરી હો૦ ના૦—૪.
અહો અહો નાવા યે આજ, સરોવરેં ચાલતી હો૦ સ૦
ફરતો ફરતો દોડે, તેહ પાંખે પાળથી હો૦ તેહ૦—૫.
તિણ સમે થિવર આવે, તીહાં મૌન ધારીને હો૦ તી૦
જળ સંગે ક્રિડ તો દેખે, અયવંત અણગારને હો૦ અ૦—૬.
થિવર ચિંતે મન સાથ, એ બાળસું આચર્યો હો૦ એ૦
જોગની રીત અગાધ, બાળનોં નહી આસરો હો૦ બા૦—૭.

તિણ સમે અયમંતો દેખી, થિવરભણી આવીયો હો૰ થી૰
મથ્થેણ વંદામિ ઉચ્ચાર, મુનિ મન ભાવીયો હો૰ મુ૰—૮.
સમય થિવર સંભાળ, બોલે અયમંતા ભણી હો૰ બો૰
રેરે બાળ એહ કૃત્ય, મુનીવ્રત અવગુણી હો૰ મુ૰—૯.
એમ કહી લેઇને લાર, આવ્યા વીર પાસરે હો૰ આ૰
પંથ ક્રીયાનોરે શ્રંમ, પડી કમી આસરે હો૰ પડી૰—૧૦.
થિવર બે કર જોડી, વિર ભણી વિનતિ હો૰ વિ૰
કરીને કહે છે એમ, ત્રિવિધ રસ લિનથિ હો૰ ત્રિ૰—૧૧.
આપ તણો અંતે વાસી, અયમંત પે સદગુણી હો૰ અ૰
ભવ કેતાનેરે અંતે, જાસે સીવગત ભણી હો૰ જા૰—૧૨.
ઢાળ એ ષષ્ટીમેં કહી, રાંમત ક્રીડા બાળની હો૰ રાં૰
ઉમેદચંદ કહે ભવી, સુંણો ગુણ માળની હો૰ સું૰—૧૩.

(દોહા૰)

વિર કહે થિવરાં ભણી, મકરો વરથા વિચાર;
ચરમ સરીરિએ પ્રાંણીયો, જાણજ્યો તમે નીરધાર. ૧.
વય લઘુ વર એહની, રાંમતી વસ અણગાર;
ભદ્ર પ્રણામિ સુધાતમી, અવસ્તા ભેદ સમાર. ૨.
વિનય વંત સદા રતિ, ધરે છે વ્રત લાર;
રહે સુખો ચિત વાસમાં, અમાઈ યે નિરધાર. ૩.

ઢાળ ૭.

રૂખમણી તું તો સાંચી શ્રાવીકાં—એ દેસી.

સાહેબ વિર જીણંદ થિવરાં ભણી, કહે એમ વિચાર હો;
થિવર મત હેળો એહ બાળને, ખીસો મત નીરધાર હો. સા૰—૧.
થિવર એહ છે જનમન રંજણો, ખટકાય રખ વાળ હો.

થિવર એહ ગુણ ધર સંજમ વાસનો, રતી નહી છે જંજાળ હો. સા૦—૨.
થિવર કરજો એની સાજ આપસું, એના કરજયો જતન હો;
થિવર વિજ્ઞાન કળાથિ અભ્યાસજો, કરજ્યો મત દુખ મન હો.સા૦—૩.
થિવર આચાર કળપ આપી એહને, કરજયો તમે નિહાલ હો;
થિવર એને ચરણમાં રાખજો, સુત્ર ભલો ગુણમાળ હો. સા૦—૪.
થિવર વિરવચન આપે સિરધરી, અયમંતાનાં ગુણ જાંણ હો;
થિવર સુષ્ટ મને જ્ઞાને પોષતા, કલ્યા ધયન પ્રમાણ હો. સા૦—૫.
થિવર અંગ ઇગ્યારે ભણાવિયા, સુત્ર પણે વરતાર હો;
થિવર નિત ક્રીયા ભેદ ભાંખીયા, અયમંતો લિયે ધાર હો. સા૦—૬.
મુનિવર અયમંતો જ્ઞાન ગુણે આગળો, થયો સકળ સુ જાણ હો;
મુનિવર તપ ક્રીયા અંતે આચરી, વિર અનુમત પ્રમાણ હો. સા૦—૭.
મુનિવર ગુણ રત્ન સવંછર તપ, તપી ક્રસ કીયો તન હો;
મુનિવર અર્સનિર્સ ભિક્ષા પારણે, કરતા ઉભગે નહી મન હો. સા૦—૮.
મુનિવર ક્રસ સરીર હુવો જાજરો, ધમણી આંન પ્રાન સાથ હો;
મુનિવર અંતક્રીયા મનવાસીને, કહે વિરજીને વાત હો. સા૦—૯.
સાહેબ દિજે અનુમત મુજભણી, મારણાંતિક પદ લેસ્યું હો;
સાહેબ વિર કહે જેમ સુખ હોવે, એમ અનુમત દેસ્યું હો. સા૦-૧૦.
મુનિવર અયમંત વિપુલગીરી ચઢે, થંડીલા દીક સમારી હો;
મુનિવર વીહાર ભૂમી પ્રતિલેખીને, પુર્વાભી મુખ ધારી હો. સા૦-૧૧.
મુનિવર થુઇ મંગળ અરિહંત સિધને, વળી ગુરૂ તણો કરે તેમ હો;
મુનિવર ભુગ્ન પચખે ચારે ભાવસું, સકળ જંતને ખાંમે હો. સા૦-૧૨.
મુનિવર સમ ભાવીરે સુધાતમી, પોઢે દ્રુમતણી ડાળ હો;
મુનિવર ઘાતી કર્મ વિરલે હુવા, કેવળ પદ લૈ વિસાળ હો. સા૦-૧૩.
મુનિવર સુકળ ધ્યાંન ચતુ પાયે, ચઢે અજોગ પદ ધારી હો;
મુનિવર આંન પ્રાનનાં નિરૂધસું, ઉપાદાંન વર લાર હો. સા૦-૧૪.
મુનિવર ચિરચારીત્ર સમાચરી, પોહોત્યા મુગ્તી મોઝાર હો;
મુનિવર અંતગઢ વીવહા પનંતીમાં, એહનો છે અધિકાર હો. સા૦-૧૫.

મુનિવર ઢાળ સાતમી એ ભાવસું, સિવપદનો વિસ્તાર હો;
મુનિવર કનક રંજન ગુરૂ પાય નમી, તૃણુવ્યાગુણ અણગારહો. સા૦-૧૬.
મુનિવર ગુણવંતનાં ગુણ ગીરવરા, ગાવે ઉમેદચંદ હો;
મુનિવર કર્મદળ અનંતકાળનાં, ક્ષપકે મેટે ભવ રૂંદ હો. સા૦-૧૭.
મુનિવર સવંત ખંડ ઈંદુ સંગથી, દૂ વિસ સાલ અશ્વન્ માસ હો;
મુનિવર ક્રસ્ન અષ્ટમી સનીવારસું, ભાવનગરે ચોમાસ હો. સા૦-૧૮.

કળસ.

સકળ જીનવર સમર વાણી, આદ્યંત મધ્યમાં એક છે;
તસ અનુસારેં જેહ ચાલે, તેહ ધર્મ જગનેક છે. ૧.
ભાવધરીને જેહ પાળે, તજીનેં કંચન કાંમની;
તસ ઘરે નીત મંગળ માળી, બલહારી તસ નામની. ૨.

ઢાળ સમાપ્ત.

દોહા છંદ.

ગુરૂગુણ ઊપદેસ વરણન.

ગુરૂ ગુણ સાગર જ્ઞાનકા, કેતાં ન આવે પાર;
પરમારથિ જગ જંતકુ, હોવે ગુરૂ આધાર. ૧.
ગુરૂ આતમની આખડી, ગુરૂ પયોધર હાર;
જ્ઞાન દેઇ ગુરૂ પદ દીયો, ધન ગુરૂનો ઉપગાર. ૨.
સુગુરૂ ભાંન ઉદીયે તીકે, મીટત મોહકો તંમ;
અનુભવ રસ નંગ સંપ જે, મિટે કુમતકો ભ્રંમ. ૩.
કહે ગુરૂ ગુણવંતકું, સુણો સુગુણ મુજ વાત;
પાળો સત ગુરૂ બચનકું, જો હોવે કુળ જાત. ૪.
ઉતમ કુળમાં ઉપનાં, ઉતમ જનુંનિ તાત;

ઉતમ ગુરૂકી સંગતેં, ગ્નાના મૃત્યકી ખાંત. ૫.
ગ્નાન ગૃહી સંજમ ગૃહી, ગૃહી સુમત ચિત સાથ;
ગ્નાન વરતકી લાજ સબ, પરતક્ષ અપને હાથ. ૬.
જો ગુરૂ વચને થિર રહો, તો કરો નહી પર બાત;
વિકથા આળસ તજો, ગ્નાન ગૃહો દીન રાત. ૭.
પરમુખ નજર ન મેળવો, જો હોવે વ્રત ખંત;
નર નારી સંગત તજી, રહો મૌન્ય કરી સંત. ૮.
હાંસ તજી અમી નજર સું, બોધ કરો ધ્રમ કાજ;
આ ભવ અપજસ ટળે, પરભવ સુધરે કાજ. ૯.
ધીરજ રાખી ચીતમાં, ચાલો કુળ આચાર;
ડર રાખો ગુરૂ દેવનો, તો તરસ્યો સંસાર. ૧૦.
ગુરૂ આગ્ના જેણે ધરી, તે ન કરે વિભચાર;
સત મત ગુણવંત તે ઘણી, તરસે ભવજળ પાર. ૧૧.
ઉમેદચંદ ચિત પાત્રમાં, ગુરૂગુણ પય કર પાંન;
ગુરૂ ઉલસિત ચિત દાયકુ, નિરમલ સદગુણ ગ્નાન. ૧૨.

મનહર છંદ.

ગુરૂ કાર સિરધાર, તેહ તરે ભવપાર,
સકલ વિપતી ડાર, આરતિ હરાની હે,
અનાણ તિમર વાર, વિનાણ અરક સાર,
ઉદય આતમ લાર, આરસી ધરાની હે,
દેખ દેખ આપ ધાર, પરકી બીહાન ગાર,
અંતમે બીચાર યાર, સુખકી સરાની હે,
ગુરૂ ગ્રાંમ ધર્મ વાર, ખંતી સમ અનગાર,
ઉમેદ સરન કાર, સુમત વરાની હે. ૧.

(દોહો.)

ચિંતિત સારક ગુરૂ સમો, અવર ન જગમે દેખ;
અંતર મળ વિહંડણો, એ સત ગુરૂનિ ટેક. ૧.

ત્રીભંગી.

ગુરૂ સુમત સમારા, ઉરવૃત ધારા, અંત બ્રહ્મ લારા, સુખકારા,
ગુરૂ ચરણુ જનારા, શ્રમણુ હમારા, ભ્રમણુ વિસારા, ભવ પારા,
જર મરન તમારા, હરન કૃનારા, તરન ત્રનારા, મિત મારા,
ઉમેદચંદ પ્યારા, ચરણુ તુહારા, નમણુ હમારા, દિલ ધારા. ૧.

કવિત છંદ.

કલયુગે વાસે જ્ઞાની, સુમતસેં ભ્રમાંની,
સરલ નહી અભીમાંની, જનસેં લરત બાત બાતમે,
દુખસેં ન ડરાની, રાગસેં ન હરાની,
મતી મતસેં જરાની, અતિ લહત દુખ ગાતમે,
આપકી ન જાની, પરબાતેં મત ઠાની,
એતો દુખકી નીસાંની, તજી રહો સુમત સાથમે,
ચિતમે ઉમેદવાર, જ્ઞાનકું બીચાર યાર,
સમજ સુધાર પાર, રહો રતિ આપમેં. ૧

છંદ ચરચરી.

સત મતકે જ્ઞાન મીર, અપ વૃગમે ચરત ધીર,
જનમરકી ટરત પીર, થિર્તિ માઝ,
ભૃંમન કી હરત ભિર, સુખનકી વરત સીર,
લયે નહી યે રહત્ ચિર, વિર્તિ સાઝ;
ચરગત ન મીલત શીર, કંચુક જૂં તજત અહીર,

અંબરસેં અકે બહીર, કિર્તિ કાજા,
અર્ધ સેં સબ જગત તિર, દ્રુપદકું વરત વિર,
ઉમેદકે રહત સિર, ધિર્તિ રાજા. ૧.

છંદ ચરચરી.

તન મન તપ તેગ હાથ, સમ દમ ધર ઢાલ સાથ,
ધિરજ કે કવચ ગાત, બિરત રાજે,
ખમ ગમ કટ કટાર ચાત, નિત કૃત્ય કરબાંન પાત,
સત વ્રત સર વિવીધ જાત, કીરત ગાજે;
બૌધક કેકાંણુ સાજ, આરૂઢકે મન સમાજ,
કરમનસેં લરન કાજ, ઉરસેં આજે,
ધમ ધમ ધર ધમક સુર, કરમનકે દલકે ચુર,
ઉમેદકે ચિંતિત પુર, બિર તું બાંજે. ૧.

સોરઠો.

ચૂકત નહી કૌસમજી,
નિત વિનયકી આસા
લાભ ઘણો કહુ સિર નામિ
બગનિ સુનપરે પાસજી, ૧.

સોરઠો.

ઉરમે રાખી આસા,
મેર કરો જગ જનથિ,
દરસન દ્યો ને મહંત,
જેમ રહુ સુખ વાસમાં. ૨.

(દોહો.)

આદિ ગુરૂ પદ થાપિને, સીષ ચરણમે વાસ;
રાખો નિસ દિન ચીતમે, વીનય કરણકિ આસ. ૧.

મનહરછંદ.

ઉદય સેં આદિ લેઈ, સમેર દ્વિ રાસ સઈ;

દયા ધુર નાણુ કઇ, સંજમ નિવાસકો;
શિતળ ચંદન સમ, જીવ દયા સેતી મન,
સ્વારથ સાધન ધન, મિંત્રતા સમાસકો,
વિષમ વિચાર ધુરે, દુજે પદે સમ ઉરે,
નામકો સમાસ ફુરે, પુરો સત વાસકો,
જનમ સફળ ધારે, કુમત મમત વારે,
સમગ કે અનુસારે, નપરે કૌ પાસકો. ૧.

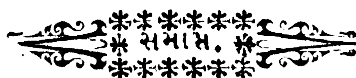
મનહર છંદ.

અરક ઉકેદસેં કહા તીમર રહત ભાઈ,
તિમર ગયે તેં કહા બસ્ત ન દેખાઇયેં,
બસ્ત કે મિલે તેં કહા અરત રહાઈ ભાઇ,
અરત ગયે તેં કહા સુખ નહી પાઇયેં,
સુખ કે મિલે તેં કહા દુખ ન હરાઈ ભાઇ,
દુખ કે હરાયે કહા સંતોષ ન આઇયેં,
સંતોસ મિલે તેં કહા ધર્મ ન ધરાઇ ભાઇ,
ધર્મ કે ધરેસે કહા કર્મ ન ખપાઈયેં, ૧.
કર્મ કે ખપેસેં કહા સીવ ન વરાઇ ભાઇ,
સીવ કે વરેસેં કહા અમર ન સાઇયેં,
અમર થયે તેં કહા અલક્ષ પદ ન ભાઇ,
અલક્ષપદ સેં કહા શીધ ન ગવાઇયેં,
શીધ પદ ધારી યાકું નમન હમારી ભાઇ,
નમન કિયે સેં મેરે કર્મકું ખપાઇયેં,
કનક રંજત ગુરૂ ચરન સરન ધારી,
ધરત ઊમેદવારી સુમત સહાઇયેં. ૨.

સાતવાર લખ્યા છે.

ચાલો સાધુજીને, વાંદવારે—એ દેશી.

આદિતવારે આતમારે, ઓળખિ લેજ્યો આપરે, ઉત્તમ પ્રાણી,
એને જાંણે જગ જાણસ્યોરે, મટસે ત્રીવીધીનાં તાપરે, ઉ૦
વસ્તુ ઉપીયોગ વિચાર મારે—એ ટેક. ૧.
સોમવારે સમકીત નાંરે, ભેદ સડસઠ જાંણુરે, ઉ૦
ગંઠી ભેદ ત્રીજા કૃણથીરે, સાદી તણો પરમાણુરે. ઉ૦—૧૦—૨.
મંગળવારે ત્રણ મોહનીરે, અનુતાન બંધીનો ચોકરે. ઉ૦
ઉપસમ ક્ષયોપસમ ખાયકેરે, સમકીત ત્રણનો જોગરે. ઉ૦—૧૦—૩.
બુધવારે બૌધ ધર્મથિરે, તત્વા તત્વનો વિચારરે, ઉ૦
અનુભવ રસમાં ઝીલતારે, દેસ વરત અણગારરે. ઉ૦—૧૦—૪,
બ્રગુવારે ભ્રમનાં ટાળીરે, તીહાં અપરમત નામરે, ઉ૦
વિત રાગ ભાવ ઉદે તિહાંરે, રાગાદિ ક્ષયનો ઠામરે, ઉ૦—૧૦—૫.
સુકરવારે શ્રેણી દોય થિરે, નિયટિ અનીટી ઉલાસરે, ઉ૦
સુક્ષમ સંપ્રાયનાં લાગમાંરે, ઉપસાંત ક્ષીણ મોહ વાસરે. ઉ૦—૧૦—૬.
સનીવારે સુધ સંતતીરે, દર્ય સિવ પદ લારરે, ઉ૦
અંતે અજોગ દસા ભલિરે, જીવન મુગ્ત સીધારરે. ઉ૦—૧૦—૭.
આપ સનાથ જગેશ્વરરે, આપ જપો આપ જાપરે, ઉ૦
ઉમેદચંદ આતમાં ઉદેરે, જોતિ લોકાંતે અમાપરે. ઉ૦—૧૦—૮.

આગળથી આશ્રય આપનાર સદ્ગ્રહસ્થોનાં નામ.

નકલ.	નામ.
	ભાવનગર.
૨૦	શ્રી જૈનધર્મ સુબોધ પ્રસારક સભા તરફથી.
૧૦	બદાણી ભગવાન રામજી
૧૦	શામજી પરશોતમ ગાંધી.
૫	કોઠારી વનમાળી કરસનજી ગોંડળવાળા.
૫	રૂપાણી કાળીદાસ કપુરચંદ જેતપુરવાળા.
૫	શા૦ માણેકચંદ વી. ઝવેર.
૫	શા૦ છગનલાલ લવજી.
૫	શા૦ મનોરદાસ ખીમજી.
૫	શા૦ જાદવજી કલ્યાણજી.
૫	ગાંધી ગીરધરદાસ કુબેરદાસ.
૫	શા૦ ચત્રભુજ ભુરાભાઈ.
૫	મણીઆર મગનલાલ નાહનચંદ તથા હરગોવન જીવરાજ.
૪	ગાંધી કુબેરદાસ પરસોતમ.
૩	શા૦ ગીરધર વીરજી.
૨	શા૦ મગન લલુ.
૨	ભાયાણી ગોરધન સલક્ષ.
૨	શા૦ બેચર ગાંડા.
૨	શેઠ પોપટ ઉજમસી.
૨	કપાસી નેમચંદ કુંવરજી.
૨	ભાયાણી મોતીલાલ અજરામર.
૨	ભાયાણી ગોરધન ઝવેર.
૧	શા૦ ત્રીકમ વણારસી.

નકલ.	નામ.
૧	શા૦ પીતાંબર કકળ.
૧	ગાંધી દામોદર બકોર.
૧	શા૦ કુબેર ગોબર.
૧	ભાયાણી નાનચંદ દયાળ.
૧	શા૦ ફતેચંદ ઓધડ.
૧	ગાંધી નાનચંદ જીવણ.
૧	શા૦ હરીચંદ કથા.
૧	દેવચંદ થોભણ.
૧	શા૦ ગાંડા મેઘજી.
૧	બદાણી ગોવીંદજી શ્રીરામ.
૧	શા૦ અમરતલાલ દામજી.
૧	શા૦ માણેકચંદ પ્રેમજી.
૧	ભાયાણી વનમાળી હરજીવન.
૧	શા૦ ગોપાળજી હેમરાજ.
૧	શા૦ ગોપાળજી રતનજી.
૧	ગાંધી દામોદર કશળચંદ.
૧	શા૦ ભાઈચંદ જેચંદ કમળેજવાળો.
૧	ગાંધી મગન હરજી.
૧	ગાંધી ત્રીભોવન ઘેલા.
૧	શા૦ કલ્યાણ માધવજી.
૧	શા૦ ત્રીભોવન મેરાજ.
૧	બદાણી હરીચંદ વીઠળ.
૧	ગાંધી ખીમા મુળજી.
૧	ગાંધી કેશવજી ત્રીકમ.
૧	શા૦ મનોર માધવજી.
૧	શા૦ ડાહ્યા સુંદરજી.
૧	શા૦ નરસી વીરજી.
૧	શા૦ ધારસી વેલસી.
૧	ભાયાણી વીઠલ કેશવજી.

૧ શા૦ નરોતમ ગાંગજી.
૧ ભાયાણી પરભુ કરસન.
૧ ગાંધી પરભુ મોતી.
૧ સોની લાલજી ભાણજી.
૧ જડીઆ પદમસી રણછોડ.
૧ શા૦ સવા લાધા ગુંદાળું.
૧ શા૦ છગન જેઠા રાજપીપળા.
૧ શા૦ જગજીવન અમરસી.
૧ દયાળ વીઠળ
૧ ગાંધી ચત્રભુંજ દામોદર.
૧ શા૦ મગન ઝવેર.
૧ શા૦ કુબેર હરી.
૧ શા૦ છગન પુંજા.
૧ મેહેતા મગનલાલ બોઘા.
૧ શા૦ પાનાચંદ મોનજી
૧ મેહેતા છોટાલાલ ગીલાભાઈ.
૧ પારેખ પરભુદાસ મુળજી.
૧ શા૦ વીકલ હરખચંદ.
૧ મેહેતા દુલભદાસ કુબેરદાસ.
૧ મેહેતા માવજી કાળીદાસ
૧ ભાવશાર ખુશાળદાસ.

ધોળેરા બંદર.

શા૦ છગનલાલ ગણેશ મારફત.

૩ શા૦ છગનલાલ ગણેશ.
૨ સંઘવી જેતશી ધનજી.
૧ શા૦ ખીડીદાસ અબજી.
૧ શેઠ ચત્રભજ ધારશી.
૧ શા૦ ઉજમશી વલભ.
૧ કોઠારી વલભ જેઠા.

૧ શેઠ કાલુ વીરજી.
૧ શેઠ ત્રંબકલાલ સુંદરજી.
૧ શા૦ પાનાચંદ ભગવાન.
૧ ગાંધી વલભ માણેકચંદ.
૧ શા૦ ઓઘડ ડાઆ.
૧ શેઠ વાલજી રાજપાલ.
૧ શા૦ જયચંદ હીરાચંદ.
૧ ગાંધી હરગોવન ઓઘડ.
૧ શા૦ શઘજી જસુ.
૧ શા૦ શીવલાલ કેશવજી.
૧ શા૦ કચરા કાળીદાશ.
૧ શા૦ ત્રભોવન રણછોડ.
૧ ગાંધી જગજીવન આણંદજી.
૧ ભાવશાર દેવકરણ જસા.
૧ શા૦ હરીચંદ પ્રેમચંદ.
૧ શા૦ ત્રીકમ પરશોતમ.
૧ શા૦ રણછોડ ભાણા.
૧ શા૦ ધારશી પાનાચંદ.
૧ શા૦ ચતુર વછરાજ.
૧ ગાંધી ત્રભોવન કેશવજી.
૧ શા૦ ભુદર નાગજી.

મુંબઈ બંદર.

ભાઆણી જીવરાજ ગોરધન મારફત ભાવનગર.

૪ શા૦ ધરમશી હંશરાજ.
૩ શા૦ શીવજી હંશરાજ.
૨ શા૦ ચાપશી બારા.
૨ શા૦ કરમચંદ હંશરાજ.
૨ શા૦ શવજી કાનજી.
૨ શા૦ નપુ નેણશી.
૧ ભાઆણી જીવરાજ ગોરધન, ભાવનગરવાળા.

૧ ભાઆણી ગોપાળજી મેઘજી.
૧ ભાઆણી હંશરાજ કાળીદાસ.
૧ શા૦ તેજપાળ ખેતશી.
૧ શા૦ માલશી ધના.
૧ શા૦ હરશી કેશવજી.
૧ શા૦ ઠોકરશી વેરશી.
૧ શા૦ નરશી રવજી.
૧ શા૦ હીરા વરજાગ.
૧ શા૦ કરમશી માણશી.
૧ શા૦ જેપાળ પદમશી.
૧ શા૦ લાલજી કરશનજી.
૧ શા૦ હીરજી રતનશી.
૧ શા૦ દેવશી જીવરાજ.
૧ શા૦ રણશી ગોશર.
૧ શા૦ નરશી વીરજી.
૧ શા૦ કેશવજી લીલાધર.

ખંભાત.

શા૦ મુલચંદ ઝવેરચંદ મારફત.

૩ શા૦ મુલચંદ ઝવેરચંદ.
૧ શા૦ માણેકચંદ ફતેચંદ.
૧ શા૦ વખતચંદ કશળચંદ.
૧ શા૦ પાનાચંદ લખમીચંદ.
૧ શા૦ રતનચંદ ફુલચંદ.
૧ શા૦ જેસંઘ ફુલચંદ.
૧ શા૦ કશતુરચંદ મોતીચંદ.
૧ શા૦ લાલચંદ વખતચંદ.
૧ શા૦ દોલતચંદ ભાણા.
૧ શા૦ પાનાચંદ મોતીચંદ.
૧ શા૦ પોપટ વખતચંદ.
૧ સંઘવી ગટોર મોતીચંદ.
૧ શા૦ રતનચંદ મોતીચંદ.
૧ શા૦ રતનચંદ ગણેશજી.
૧ શા૦ ગુલાબચંદ જોઈતા.
૧ શા૦ નગીન ડાહ્યાભાઈ.
૧ શા૦ તારાચંદ જોઈતા.
૧ શા૦ મગન વખતચંદ.

પાલણપુર.

૧૦ રા. રા. પીતાંબરભાઇ હાથીભાઇ.

લીમડી.

શા૦ ત્રીભોવન ઉમેદચંદ મારફત.

૨ લીમડી જૈન શાળોદય શા૦ ત્રીભોવન ઉમેદચંદ તથા પારેખ મગનલાલ ચાંપશી તથા પારેખ દોલચંદ મોરારજી તરફથી ભેટ.
૨ શા૦ ત્રીભોવન ઉમેદચંદ.
૨ રા. રા. ડોશાભાઈ ગોપાળજી.
૨ શા૦ માવજી કરશન.
૧ પારે. દોલચંદ મોરારજી.
૧ શા૦ સુંદરજી ડાહ્યાભાઇ.
૧ સંઘવી હરગોવન ભુદર.
૧ શેઠ હરજીવન કશતુર.
૧ શા૦ મનસુખ ખીમચંદ.
૧ શા૦ શીવલાલ પુંજાભાઈ.
૧ શેઠ કાનજી જીવરાજ.
૧ શા૦ મોહનલાલ આતમચંદ.

૧ રા. સુખલાલ લખમીચંદ.
૧ પારે. અમીચંદ ભીમજી.
૧ તલશાણીઆ મગનલાલ મોતીચંદ.
૧ શા૦ મગનલાલ ઝવેર.
૧ સંઘવી રંગજી આણંદજી.
૧ તલશાણીઆ જગજીવન કશતુર.

અમદાવાદ.

૧૦ શા૦ મલીચંદ જેચંદ.

લાકડીઆ.

દોશી પ્રેમચંદ શોમચંદ મારફત.

૨ દોશી પ્રેમચંદ શોમચંદ.
૨ મા. કપુરચંદ હીરાચંદ.
૧ મા. વેલજી કેશવજી.
૧ મા. જીવણ દાનશંગ.
૧ શા૦ પોલા પખાણી.
૧ મા. કશળચંદ પાનાચંદ.
૧ શા૦ ઉગા અરજણ.
૧ શા૦ રતનશી રાજશી.

જોડીઆ બંદર.

શા૦ માણેકચંદ રતનશી મારફત.

૨ કોઠારી કાશીદાશ વલમજી.
૧ સંઘવી હરખચંદ લાલજી.
૧ મા. જાદવજી મુલજી.
૧ દોશી પોપટ કરશનજી.
૧ મા. વલભજી પરમાણંદ.
૧ શા૦ માણેકચંદ રતનજી.
૧ મા. ભગવાન ચાંપશી.
૧ કોઠારી નારણજી તારાચંદ.
૧ મા. પોપટ રામજી.

ગઢડા.

શા૦ પ્રેમચંદ મોનજી મારફત.

૧ કામદાર ઉજમશી પરશોતમ.
૧ શા૦ ગોકળ ઓડા.
૧ શા૦ તારાચંદ બેચર.
૧ શા૦ દુલભ બેચર.
૧ કામદાર જગજીવન હીરાચંદ.
૧ શા૦ જેચંદ ગગુ.
૧ શા૦ હંશરાજ ઝવેર
૧ શા૦ હીરાચંદ કુવરજી.
૧ શા૦ ટોકર ગોરધન.
૧ શા૦ રાઇચંદ તારાચંદ.
૧ શા૦ દીપચંદ જીવરાજ.
૧ શા૦ મંગળજી અમરચંદ.

મોરબી.

૪ શ્રી જૈનશાળા ખાતે હા. મેતા માધવજી ચાપશી તથા ત્રીભોવન મોણશી.
૧ રા. રા. મુલચંદ મોનજી.
૧ રા. રા. અમરચંદ ઝવેરચંદ.
૧ મેતા કાળીદાશ નેણશી.
૧ દેશાઈ વનેચંદ રાજપાળ.
૧ મેતા ભીમજી વ્રજપાળ.
૧ સંઘવી દેવકરણ હીરાચંદ.

જામનગર.

શા૦ લધુ સુંદરજી
મારફત.

૫ શા૦ લધુ સુંદરજી.
૧ પારે. લાધા મોતીચંદ.
૧ પુનાતર ઝવેરચંદ નાનજી.
૧ શા૦ દેવકરણ કાળીદાશ.
૧ વોરા રવજી નારણજી.
૧ શા૦ વીરજી હીરાચંદ.
૧ વારીઆ ઠાકરશી કલાણજી
૧ વકીલ રાયચંદ કાળીદાશ.
૧ મેતા પરશોતમ કલાણજી.
૧ પટવી મેલા હંશરાજ.
૧ વાશા પાનાચંદ નાગજી.
૧ મેતા કચરા હરીદાશ.
૧ વોરા ડોશા જીવરાજ.
૧ પુનાતર ઠાકરશી જગજીવન
૧ ખત્રી કુવરજી લવજી.
૧ પારે. વીરજી ગોડીદાશ.

જેતપુર.

લાઠીઆ ધારશી રામજી
મારફત.

૨ લાઠીઆ ધારશી રામજી.
૧ પારેખ વનીચંદ ફુલચંદ.
૧ શા૦ કાળીદાસ કલાણજી.
૧ રા. રા. ઓતમચંદ જેઠા.

બોટાદ.

ગાંધી રતનશી અમરચંદ
મારફત.

૧ ગાંધી રતનશી અમરચંદ.
૧ ગાંધી જીવણ અમરચંદ.
૧ શા૦ શંઘજી પરમા.
૧ દોશી ભુદર શોમચંદ.
૧ શા૦ હરીચંદ ડાયા.
૧ શેઠ કરશનજી ઓધવજી.
૧ દેશાઇ રઘુ દેવચંદ.
૧ ગાપાણી ઠાકરશી ડાયા.
૧ શલોત મોતીચંદ રણછોડ.
૧ દેશાઇ રાયચંદ ડોશા.
૧ કામદાર બાવા લલુ.

આમરણ.

માટલીઆ હંશરાજ શવજી
મારફત.

૨ મા. હંશરાજ શવજી.
૧ મા. ઠામજી હાંણી.
૧ શ્રી થાનક ખાતે.

બગશરા.

મેઘાણી રામભાઈ શ્રીપાળ
મારફત.

૧ મેઘાણી રામભાઇ શ્રીપાળ.
૧ દફતરી હેમચંદ વિ. જીવા.
૧ મંગળચંદ ઝવેરચંદ શાહ.
૧ શા૦ વશતા વખતચંદ.
૧ દોશી ભાભા હેમચંદ.

પીપળવા.

શા૦ જીવરાજ બેચર
મારફત.

૧ શા૦ જીવરાજ બેચર.
૧ શા૦ કેશવજી કુવરજી.
૧ વોરા ગુલાબચંદ મનજી.
૧ શા૦ પરશોતમ પીતામર.

ઊમરાળા.

૨ શાઠાકર જેઅચંદ.

૨ શાઠાકર કપુર.

ઢીગશરા.

૧ શેઠ ઉજમશી વીરપાળ તથા પેમચંદ ડોશા.

ખાખરીઆ.

૪ શા૦ માણેકલાલ દીઆળજી તારમાસ્તર.

સુલતાનપુર.

૪ વલભજી ટોકર.

વાંકાનેર.

૩ શેઠ ભાઇચંદ મનજી.

વડીઆ.

૧ પારે. કેશવજી વિ. વીરજી.

પડધરી.

૧ પટેલ હેમરાજ ત્રીકમજી.

વટામણ.

૧ ભાવશાર નારણુ રામભાઇ.

બોરસદ.

ભાવશાર ત્રીભોવન દાજીભાઈ મારફત.

૧ ભાવશાર ત્રીભોવન દાજીભાઇ.

૧ ભાવશાર પ્રાણજીવન માધવજી.

૧ ભાવશાર મોતીચંદ કાનજી.

૧ ભાવશાર નાથા કાહાનદાશ.

૧ દોશી રણછોડ ઝવેર.

૧ શા૦ વેણીદાશ વશંતજી.

પાલીઆદ.

૧ ગોશલીઆ જેચંદ પનજી.

૧ ગોશલીઆ હરીચંદ રાયચંદ

૧ ગોશલીઆ ત્રીભોવન મોર.

૧ દોશી ખેતશી ઝીણા.

૧ શાભુરા ભાઇચંદ.

લાઠી.

શા૦ નારણજી રાજપાળ મારફત.

૧ શા૦ પોપટ મોનજી.

૧ શા૦ વાલજી ગીગા.

૧ શા૦ પનજી ખોડા.

૧ શા૦ વીરચંદ વેલા.

લાલપર.

૧ ખત્રી રાઘવજી વિ. વીરજી.

૧ મેતા પરશોતમ કલાણજી.

૧ મેતા ભાણજી સુંદરજી.

૧ મેતા ઓતમચંદ હીરાચંદ.

જાહેરખબર.

સર્વે સદગ્રહસ્થોને ખબર આપવામાં આવે છે કે આ ચોપડી જેને જોઇતી હશે તેને શા૦ મનોરદાશ ખીમચંદ ભાવનગર, ઠેકાણું પુંજા અમરાની શેરીમાં, ગાંધીના ડેલામાં. કીમત ૩૦–૧૨–૦ રોકડી કીમતેથી મળશે.

પરદેશથી મંગાવનારે ટપાલખર્ચ જ્યાદે આપવું પડશે.

નોટપેડ કાગળો લેવામાં આવશે નહીં.

